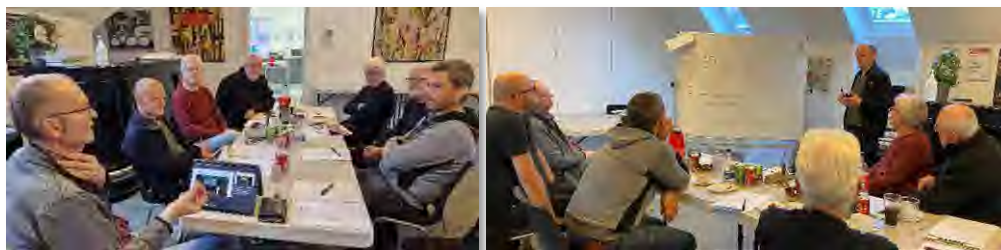

SUFOI • Årsrapport • 2026

SUFOI Årsrapport 2026

Hvert år i marts og i oktober mødes SUFOI's ledelse – de seneste par år i Ringsted Kulturhus – og drøfter foreningsmæssige spørgsmål samt aktuelle og kommende projekter. Til venstre fortæller Benny Christen Grandahl om den vellykkede ufo-konference UFO MARIBO 25. Til højre tegner og fortæller SUFOI's næstformand, Tøke Haunstrup.

På foreningens vegne siger jeg alle støtte-medlemmer tusind tak for den økonomiske støtte i 2025 og håber, at I også i 2026 finder vores arbejde værd at støtte. Læs mere om støtte-medlemskab [her](#).

Stærkt efterspurgt bogtitler er igen på lager i vores [webbutik](#), heriblandt Ole Henningsens "[Danske X-filer – Forhistorien](#)".

Kim Møller Hansen
formand for Skandinavisk UFO Information (SUFOI)

SUFOI Årsrapport udgives én gang om året af Skandinavisk UFO Information, Eilekiersvej 14, 4100 Ringsted. Årsrapporten udkommer i pdf-format og kan læses på ufo.dk. Indholdet er udvalgte artikler publiceret på ufo.dk gennem 2025. Denne udgave er redigeret af Kim Møller Hansen, e-mail gukmh@gvldendal.dk. Redigeringen er afsluttet den 7. december 2025. **Forsiden:** Illustration af Angelo Scarcella/Pixabay.

Kopiering fra SUFOI Årsrapport 2026 må kun finde sted på institutioner eller virksomheder, der har indgået aftale med Tekst & Node, og kun inden for de rammer der er nævnt i aftalen. Nyhedsmedierne kan, i henhold til ophavsretsloven og med tydelig kildeangivelse, bringe citater fra signerede artikler. Artikler må kun bringes i deres hele udstrækning efter skriftlig aftale med den pågældende forfatter. © 2026 SUFOI og de respektive forfattere.

Næsten hver anden amerikaner mener, at aliens allerede har besøgt os

(Illustration: Vilius Kukanauskas/Pixabay)

En ny undersøgelse fra YouGov viser, at troen på ufoer og forestillingen om besøg af rumvæsener står stærkere i USA end nogensinde før. I sig selv er det ikke overraskende. Det er snarere et tydeligt advarselssignal om, hvor nemt det er at vildlede både befolkning, politikere og embedsfolk, bare ved at sige det samme igen og igen.

Af Benny Christen Grandahl

Amerikanerne har altid haft hang til det overnaturlige. Det ses tydeligt op gennem den amerikanske historie, hvor religiøse og overnaturlige overbevisninger allerede fra starten drev kolonisationen af den nye verden. Og medførte frygtelige uhyrligheder som både slaveriet og nedslagtningen af den oprindelige befolkning. Det kan du bl.a. læse om i [bogen "Fantasyland" af Kurt Andersen](#) og høre i [Frederik Dirks Gottliebs seneste podcast-serie "Det amerikanske mareridt" på RADIO III](#).

Ikke overraskende, at så mange tror på ufoer og aliens

Derfor er det for så vidt ikke overraskende, at mere end 56 % af amerikanerne i dag mener, at aliens "definitivt eller sandsynligvis" eksisterer. Samt at 47 % mener, at aliens "definitivt eller sandsynligvis" har besøgt Jorden på et tidspunkt. Og 42 % mener, det er sket i nyere tid.

Der er flere, der tror på ufoer end på Bigfoot og Loch Ness-uhyet

YouGov-undersøgelsen UFOs and Space Exploration er foretaget i dagene fra den 4. til 9. september 2025. Og omfattede 1.114 voksne amerikanere. Den viser, at 56 % af amerikanerne mener, at aliens "definitivt eller sandsynligvis" eksisterer.

Det placerer troen på rumvæsener højere end troen på væsener som Bigfoot (28 %), Yeti (23 %), Loch Ness-monsteret (22 %) eller Chupacabra (16 %).

47 % mener, at aliens "definitivt eller sandsynligvis" har besøgt Jorden på et tidspunkt.

42 % siger, at de "definitivt eller sandsynligvis" har besøgt Jorden i nyere tid – mod 41 %, der siger det modsatte.

28 % mener, ufoer "sandsynligvis" er fremmede rumfartøjer, mens 48 % mener, at ufoer har en anden forklaring.

Undersøgelsesresultatet er heller ikke specielt overraskende, når vi tager i betragtning, hvor meget ufo-aktivisterne har fyldt i den offentlige debat siden 2017 med deres påstande om, at den amerikanske regering skjuler sandheden om ufoerne. Og både har ufo-vrag og døde aliens på lager.

"73 % af de adspurgte amerikanere mente, at den amerikanske regering ville skjule sandheden, hvis den fik bevis for, at ufoer var rumskibe fra andre civilisationer i universet." – YouGov Survey: UFOs and Space Exploration 2025

Ja, faktisk har ufo-aktivisterne i den grad haft held til at få den almindelige amerikaner til at tro på deres påstande. Således forventer 73 % af de adspurgte i YouGov-undersøgelsen, at den amerikanske regering ville skjule sandheden, hvis de fik bevis for, at ufoer var rumskibe fra andre civilisationer i universet. Kun 13 % mente, at regeringen vil fortælle det til offentligheden.

Amerikanerne mener kontakt med ikke-menneskelig intelligent liv er "imminent" – og vil have en negativ effekt på menneskeheden

Ligesom troen på intelligent liv i rummet og besøg af dette er stor i USA, forventer mange amerikanere, at vi vil få kontakt med rumvæsner inden for de næste 200 år.

Faktisk vurderer 16 %, at det allerede sker inden for de kommende 10 år. Det er et lille fald i forhold til sidste år, hvor 17 % af amerikanerne troede, vi ville få kontakt med udenjordiske intelligensvæsner inden 2034.

Af de resterende, mener 29 %, at vi vil få kontakt inden for 50 år, 42 % inden for 100 år, og 46 % tror på kontakt inden for 200 år.

De, som tror, håber mere

Dem, der allerede tror på, at vi bliver besøgt af rumfolk, er klart mere optimistiske med hensyn til snarligheden af kontakten: 31 % af dem tror på kontakt inden for 10 år, 53 % inden for 50 år, 71 % inden for 100 år, og 76 % inden for 200 år.

Til gengæld mener 29 % af de adspurgte, at kontakten med rumvæsner vil have en negativ effekt på menneskeheden. Som fx at vi bliver smittet med nye, dødelige sygdomme (55 %), at de besøgende vil komme til at dræbe os ved et uheld (43 %), eller på anden måde vil være fjendtlige overfor os (41 %).

Kun 14 % forventer, at kontakt med udenjordiske intelligensformer vil medføre noget positivt, mens 25 % mener, at det ikke vil ændre noget som helst. Til gengæld mener 28 % af de adspurgte, at kontakt med rumvæsner ville få menneskeheden til at stå mere sammen, end vi gør i dag.

Med andre ord: Næsten en tredjedel af de adspurgte frygter konsekvenserne af noget, der ikke findes klare, videnskabelige beviser for. Det siger mere om kulturelle og psykologiske mekanismer end om universet.

Donald Trump er næppe den ventede disclosure-præsident

Til gengæld ser det ud til, at Donald Trump måske ikke er det helt rigtige valg af præsident for dem, der drømmer om en snarlig "disclosure". For ifølge YouGov-undersøgelsen er der flere demokrater og uafhængige vælgere end republikanere, der tror på liv i rummet, og at vi får besøg af aliens.

Så på trods af at Trump har haft en svulstig retorik om den dybe stat, og at den holder vigtig viden skjult for borgerne, virker det mere som om, at amerikanerne skulle have valgt en demokratisk præsident, hvis de skulle håbe på snart at få besked om kontakt med udenjordiske civilisationer.

"Hver femte amerikaner har set noget, de mener var en ufo." – YouGov Survey: UFOs and Space Exploration 2025

Myter og populærkultur påvirker fortsat amerikanernes verdensbillede

Men i virkeligheden siger undersøgelsen mest af alt noget om, hvordan myter og populærkultur fortsat påvirker amerikanernes verdensbillede.

Når 47 % mener, at rumvæsener "helt sikkert eller sandsynligvis" har besøgt Jorden, handler det ikke om data eller dokumentation – det handler om forventninger og fortællinger, der er blevet forstærket af medier, underholdningsindustrien og ikke mindst amerikanske ufo-aktivister, der gennem de seneste 8 år har fyldt den offentlige debat med påstande uden beviser.

Det interessante er derfor ikke troen i sig selv, men den mekanisme der ligger bag: Når offentligheden præsenteres for flere og flere dramatiske historier om "hemmelige ufo-programmer", "skjult teknologi" og whistleblowere uden dokumentation, sætter det sig som en oplevelse af, at "der nok er noget om snakken".

Samtidig peger det faktum, at 30 % af amerikanerne mener, at ufoer sandsynligvis er fremmede rumfartøjer, på et andet og mere skræmmende faktum: Tæt på en tredjedel af den amerikanske befolkning ved ikke, hvordan de skal vurdere kilder, beviser eller manglen på samme.

Du kan godt tro på intelligent liv i rummet uden at tro på ufoer

En anden følgeslutning af YouGov-undersøgelsen er, at mange – herunder firmaet bag undersøgelsen – stadig blander troen på, at der er intelligent liv i rummet sammen med troen på ufoer. Selv om de i princippet intet har med hinanden at gøre.

For du kan sagtens tro på, at der findes intelligent liv i rummet, uden at du nødvendigvis behøver tro på ufoer som i rumskibe, der besøger os fra andre civilisationer i universet.

Faktisk åbner de seneste 30 års fund af flere og flere exoplaneter op for en stadig stigende sandsynlighed for, at der er opstået intelligent liv andre steder i verdensrummet.

Udfordringen er bare at finde det – og opnå kontakt med det over distancen. For selv om tæt på 3/4-del af de adspurgte amerikanere forventer, at aliens er længere fremme end os rent teknologisk,

findes der endnu ingen videnskabeligt uangribelige beviser for, at intelligent liv fra andre steder i universet allerede har besøgt os.

Fanget i et spind af misinformation

Altså dokumenterer YouGov-undersøgelsen med frygtelig tydelighed, hvordan et sammenrend af medier, politikere og ufo-aktivister lykkes med at fastholde og forstærke et spind af misinformation, som indfanger ikke alene den almindelige amerikaner. Men i højere grad også politikere og embedsfolk.

Så når halvdelen af den amerikanske befolkning tror på noget uden at have fået klare, veldokumenterede beviser for det, skyldes det sjældent selve hændelserne – men fortællingen om hændelserne.

Altså er der i højere grad end nogensinde før brug for saglig oplysning, kildekritik og nøgtern formidling. Ikke for at aflive drømmen om intelligent liv andre steder i rummet – men for at sikre, at debatten bygger på videnskabelig dokumentation og metode, og ikke kun er baseret på myter.

Ufo-troen er ikke det eneste interessante ved undersøgelsen

Som det fremgår af navnet på YouGov-undersøgelsen "UFOs and Space Exploration", handler den ikke kun om amerikanernes tro på liv i rummet og ufoer. Den handler i høj grad også om amerikanernes mening om udforskningen af rummet.

Har afslører undersøgelsen, at 73 % af amerikanerne har et positivt eller stort set positivt syn på det nationale rumagentur NASA. Mens kun 3 % ikke har.

Til gengæld mener hovedparten af de 1.114 adspurgte (41 %), at den amerikanske regering skal fastholde det nuværende beløb på finansloven til udforskning af rummet. Mens 28 % mener, det skal forhøjes, 10 % mener det skal sænkes, og 5 % mener, finansieringen af NASA helt skal fjernes fra finansloven.

Skuffede over NASAs resultater – og ikke forhåbningsfulde om, at vi snart kommer til Mars

Undersøgelsen fortæller også, at amerikanerne generelt er skuffede over, hvor meget NASA har nået, siden de satte de første mennesker på månen i 1969. Hele 37 % mener, NASA har nået mindre, end de forventede. Og kun 17 % mener, de har nået mere, end de forventede.

Samtidig har amerikanerne heller ikke specielt stor tiltro til, at NASA vil lykkes med at komme til Mars før 2040. 44 % mener, det ikke er særligt eller slet ikke sandsynligt overhovedet. Mens kun 11 % mener, det er meget sandsynligt. Og 28 % mener, der er nogen sandsynlighed for det.

Ikke vilde med tanken om at leve eller rejse i rummet

Der er heller ikke særlig mange amerikanere, der tror på, at vi vil have faste kolonier i rummet inden for de nærmeste 50 år. 52 % er negative, mens 32 % er positive. Resten ved ikke.

Samtidig er der heller ikke mange, der forventer selv at komme til at bo permanent i rummet, på Månen eller Mars i deres levetid. Kun 14 % siger "Ja", 68 % siger "Nej" og 17 % ved ikke.

Endelig er der ikke den store interesse for korte, kommercielle rumrejser. 62 % er ikke interesserede, 26 % er og 11 % ved ikke.

Læs mere:

- Her finder du de rå data fra undersøgelsen: https://ygo-assets-websites-editorial-emea.yougov.net/documents/UFOs_and_space_exploration_poll_results.pdf
- Her kan du læse YouGov's egen artikel om undersøgelsen: <https://today.yougov.com/health/articles/53486-half-of-americans-believe-aliens-have-visited-earth>

Yes, Ole, I walked on the Moon...

Det har vakt stor opsigt, at den amerikanske realitystjerne Kim Kardashian i sit seneste program har udbredt sig om, at amerikanernes månelanding med APOLLO 11 i 1969 ikke fandt sted.

Af Ole Henningsen

Når den amerikanske realitystjerne Kim Kardashian i et af sine shows påstår, at astronauten Buzz Aldrin fra APOLLO 11 aldrig havde været på Månen, tager hun bl.a. udgangspunkt i et interview med astronauten og anfører:

“Jeg tror, det var falsk. Jeg har set et par videoer med Buzz Aldrin, der taler om, at det ikke fandt sted”, siger hun. “Han siger det hele tiden nu i interviews. Måske skulle vi finde Buzz Aldrin.”

APOLLO11-astronauten Buzz Aldrin under [interviewet fra Oxford Union Society den 6. juni 2015](#). (Skærbillede fra YouTube-videoen)

Taget ud af sammenhængen

MEN: Det drejer sig i virkeligheden om et BBC-interview fra Oxford Union Society med Buzz Aldrin fra 6. juni 2015, hvor han på et spørgsmål om det mest skrækindladende øjeblik under månelandingen siger, "at det ikke fandt sted/ikke skete". (Tidsstempel: 30.25 på YouTube-video).

Tidligere i samtalen nævner interviewer O'Brien nedstigningen til Måneoverfladen og siger:

"Lad os tale om dette, fordi det er fascinerende. Jeg husker det meget tydeligt; Jeg tror, at alle, der var i live på det tidspunkt, gør det. Jeg kan huske, at mine forældre vækkede mig, og vi gik ned, og vi så jer lande på Månen."

Aldrin svarer: *"Nej, det gjorde du ikke. Fordi der var ingen fjernsynstransmission, der var ingen, der var jo ingen, der lavede optagelser. Du så en animation, så du forbandt det, du så, med ... du hørte mig tale om, du ved, hvor mange meter vi skal til venstre og højre, og så sagde jeg kontakthys, motoren stoppede, et par andre ting, og så sagde Neil 'Houston, Tranquility Base, Ørnen er landet.' Hvad siger du så? Ikke nogen dårlig replik."*

Hører man hele interviewet – og vel at mærke FORSTÅR, hvad der tales om – så antyder Aldrin aldeles ikke, at Måne-ekspeditionen ikke fandt sted, men at et af de mest "spændende øjeblikke" for ham i virkeligheden, var, da han på gulvet fandt en afbryderkontakt, der var brækket af kontrolpanelet og så senere måtte anvende spidsen af en tuschpen til at trykke på den ødelagte afbryder for at få dem af sted fra Månen igen.

NASA: Vi har været på Månen seks gange

Den aktuelle udbredelse af den kendte konspirationsteori har dog denne gang fået NASA op på dupperne. Den fungerende chef for Den amerikanske rumadministration — NASA, Sean Duffy, pointerede derfor, at amerikanerne med APOLLO-programmet havde været på Månen seks gange.

◀ *Mission Operations Control Room (MOCR) i Mission Control Center (MCC) under Apollo 11 månelandingen. Tv-skærmen viser astronauterne Neil A. Armstrong og Edwin E. Aldrin Jr. på Månens overflade. (Foto: NASA)*

Sovjetisk kosmonaut om APOLLO-landingerne

Under et besøg i Danmark i april 2004 havde den sovjetiske kosmonaut Vladimir Kovalenok lejlighed til at præsentere russiske synspunkter på rumfartens fremtidige udvikling. Det skete bl.a. ved et rumseminar den 27. april afholdt af Det Russiske Videnskabs- og Kulturcenter i samarbejde med Dansk Selskab for Rumfartsforskning. Vladimir Kovalenok, havde stor erfaring fra tre flyvninger i rummet, og var på daværende tidspunkt rektor for kosmonautuddannelsen i Rusland.

Der var afslutningsvis mulighed for spørgsmål fra det indbudte publikum til paneldeltagerne, og en af tilhørerne ville gerne have kosmonaut Vladimir Kovalenoks kommentar til påstandene om, at amerikanerne ikke var landet på Månen i 1969.

◀ *Kosmonaut Vladimir Kovalenok (Foto: Ole Henningsen)*

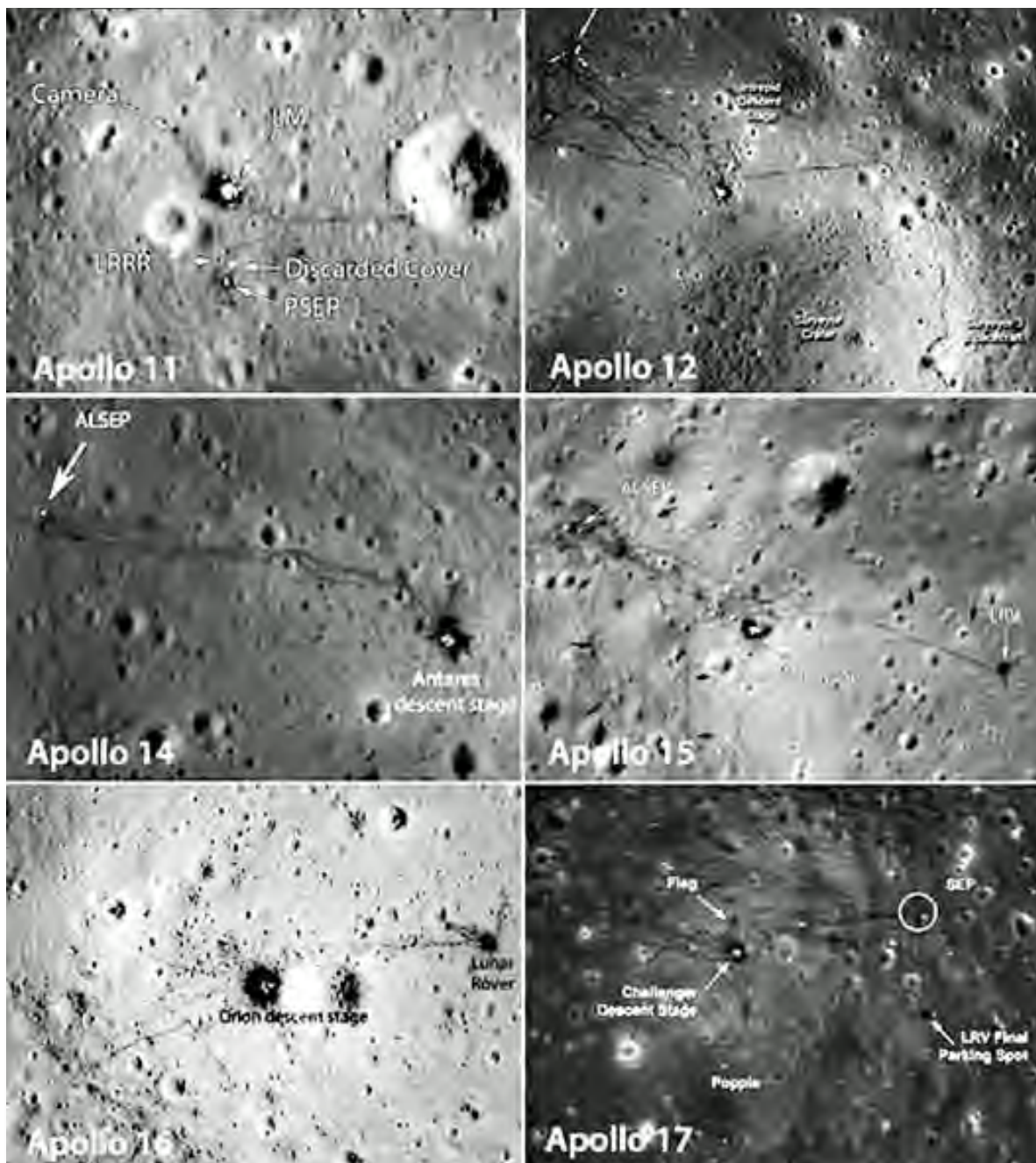
“Tror man virkelig, at vi i Sovjetunionen ville have undladt at fortælle det, hvis vi havde haft denne enestående mulighed for at afsløre, at amerikanerne ikke var landet på Månen? Problemet er, at en række journalister og andre skribenter skriver en masse historier uden at undersøge tingene til bunds,” sagde Kovalenok til spørgsmålet om konspirationsteorierne om månelandingerne.

Observeret ufoer?

Sovjetiske kosmonauter har tidligere af undertegnede været interviewet om mulige ufo-iagttagelser i rummet. De har bl.a. henvist til en speciel hændelse, hvor en mærkelig genstand iagttaget i rummet vakte en del postyr. Det viste sig dog senere at være en affaldsbeholder, der tidligere var kastet overbord fra rumfartøjet.

Kosmonaut Vladimir Kovalenok blev derfor spurgt, om han nogensinde på sine ture i rummet har observeret andre lysfænomener — ufo-fænomener — eller andre genstande, som ikke har kunnet identificeres?

“Nej, det har jeg ikke,” siger Kovalenok, og tilføjer, at beretningen om affaldsbeholderen er ret kendt, så den har han naturligvis også hørt. Han svarer ligeledes meget kort og klart, “Nej, det har jeg ikke,” da jeg efterfølgende spørger, om han har hørt om andre sovjetiske kosmonauter, der fra rummet har iagttaget genstande, som de ikke har været i stand til at identificere.

Tydelige spor på Månen efter APOLLO-landingernes aktiviteter optaget fra div. rumfartøjer.
(Foto: NASA)

Var vi på Månen?

Der findes masser af fotografier, hvor man fra senere rumfartøjer kan se efterladenskaberne på Månen samt de spor, som astronauternes køretøjer efterlod i overfladens støv. Men det overbeviser naturligvis ikke hardcore konspirationsteoretikere.

Den indiske Chandrayaan-2 rumsonde tog dette foto af APOLLO 11's resterende del af landingsmodul i april 2021. (Foto: Indian Space Research Organisation – ISRO)

Da jeg for nogle år siden kontaktede den amerikanske APOLLO 14-astronaut Ed Mitchell, var svaret klart: "Yes, Ole, I walked on the Moon". Et sådant udsagn er jo heller ikke et bevis for alle, men dog et vægtigt udsagn fra en af de direkte implicerede.

Inkarnerede konspirationsteoretikere kan aldrig overbevises om, at vi har besøgt Månen, det er der jo penge i ...!

Men lidt sund fornuft udbedes – og brug så de originale kilder, når det er muligt.

Ed Mitchell, APOLLO 14: Yes, Ole, I walked On the Moon. (Foto: NASA)

Læs og se mere:

Folketidende, 4. november 2025: NASA modsiger Kim

Mardashian: <https://www.dr.dk/nyheder/seneste/nasa-gaar-i-rette-med-kim-kardashian-om-maanelanding>

Buzz Aldrin-interviewet fra Oxford Union

Society: https://www.youtube.com/watch?v=HV_bD3xQG9Y&t=1809s

Om talerne på Oxford Union Society: <https://oxford-union.org/pages/speakers>

Reuters Fact check om Buzz Aldrin interviewet: <https://www.reuters.com/article/fact-check/buzz-aldrin-interview-about-moon-landing-is-not-proof-that-it-was-faked-idUSL1N2US2G3/>

Sådan blev transmissionen fra Månen lavet: <https://airandspace.si.edu/stories/editorial/how-we-saw-armstrongs-first-steps>

Ole Henningsen, Sovjetisk kosmonaut om ufoer, UFO-Nyt

4/2004: [https://files.afu.se/Downloads/Magazines/Denmark/UFO%20Nyt%20\(SUFOI\)/2004/UFO%20Nyt%20-%20No%204%202004.pdf](https://files.afu.se/Downloads/Magazines/Denmark/UFO%20Nyt%20(SUFOI)/2004/UFO%20Nyt%20-%20No%204%202004.pdf)

1000 års konspirationsteorier – verdenshistorien set gennem et troldspejl

”Sandheden er et sted derude”, som de sagde i den konspiratoriske tv-serie *The X-Files* i sin tid, men det er ikke sikkert, at nogen vil tro på den, når de finder den.

Af Kim Møller Hansen

Ovenstående er de afsluttende ord i Ole Retsbos bog *1000 års konspirationsteorier – Fra tempelriddere og Illuminati til QAnon og Trump*, som udkom den 10. oktober 2025, men allerede har fundet vej til bestsellerlisten for fagbøger.

Det er helt velfortjent, da bogen er både velskrevet, godt researchet og med gode noter og litteratur- og kildefortegnelse. Og så skaber den overblik og trækker de historiske linjer helt op til i dag.

Bogen bør være obligatorisk læsning for alle mediefolk og politikere – og så også os andre dødelige, der finder ufomyten interessant og konstant konfronteres med konspiratorisk hjernesvind, udokumenterede påstande og gætterier, historier om panikskabende ”droner” og andet, der kun skaber frygt og unødigt bekymring.

Ole Retsbo kortlægger konspirationsteoriernes brogede og ofte dramatiske historie

Nutidens konspirationsteorier om valgsvindel, vacciner, pædofile satanister og den dybe stat er blot de nyeste grene på et gammelt og vidt forgrenet konspirationstræ.

Retsbo fortæller levende om, hvorfor ideerne opstod, ophavsmændene, hvordan konspirationsteoriene blev udbredt, og hvilke konsekvenser de har fået.

Han har også mødt nogle af de mest kendte konspirationsteorikere, heriblandt Alex Jones og Jim Marrs. Møderne beskrives loyalt, omend man fornemmer, at det må have været ustyrligt svært at holde masken, når de pågældende personer skulle interviewes i kaninhullet.

Ole Retsbo (f. 1958) er historiker, journalist og tv-dokumentarist og har i mange år stået bag historiske dokumentarprogrammer- og serier, især for DR2 og DR K. Bl.a. en temalørdag om ufoer sendt på DR2 den 29. november 2008 – og genudsendt flere gange. Ole Retsbo er forfatter til "Dagmars sidste Rejse" (2006) om den danske prinsesse, der blev kejserinde af Rusland, "Danmark i den kolde krig – de afgørende beslutninger" (2008) og "Konspiration? Myter og facts om terrorangrebet den 11. september 2001" (2011). Ole Retsbo er uddannet på Københavns Universitet og American University, Washington D.C., USA.

Historisk tilgang

På et tidspunkt i sin karriere gik det op for Ole Retsbo, at det er tæt på umuligt at diskutere med overbeviste konspirationsteoretikere. Så han lagde karrieren som debunker på hylden og besluttede at undersøge konspirationsteoriernes verden som historiker.

Retsbo skriver: "... Undervejs gik det op for mig, at konspirationsteoriernes historie er en elementært spændende fortælling, som rummer både drama, fascination og farverige (og farlige) personer. Det er også verdenshistorien set gennem et troldspejl, en rejse gennem ofte groteske og mareridtsagtige fantasier, som har draget ellers rationelle og begavede mennesker gennem århundreder".

Ideen om en hemmelig, global elite, som sidder i det skjulte og styrer verdens gang, er drivkraften i konspirationsteoriene. (Illustration: TheDigitalArtist/Pixabay)

Konspirationsteori uden teori

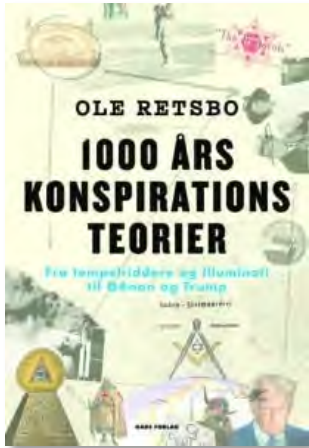
Der er forsket meget i konspirationsteoriernes verden. Retsbo trækker naturligvis på denne viden indsamlet af blandt andre Michael Barkun og forskerparret Murihead & Rosenblum.

Sidstnævnte har givet den moderne konspirationisme (fx QAnon) betegnelsen ”konspirationsteori uden teori”. Med det forstås følgende:

En konspirationsteori fortjener betegnelsen ”teori”, fordi den tilbyder en forklaring på den begivenhed, der er tale om. Den nye konspirationisme (ofte forklædt som memes, tweets, stories, reels og YouTube-videoer) forkaster imidlertid dette definerede formål. Ikke blot tilbyder den ingen forklaringer – der er ofte slet ikke noget at forklare.

Læs mere:

- [DR2 Tema: UFOerne vender tilbage — UFOer over Danmark](#)
- [Konspiration?](#)

Fakta:**1000 års konspirationsteorier – Fra tempelriddere og Illuminati til QAnon og Trump**

Af Ole Retsbo
352 sider
ISBN 978-87-12-07830-2
Gads Forlag 2025

Bogen udkom den 10. oktober 2025 og kan bl.a. købes [her](#).

Rumskrot overraskede morgenduelige danskere

Onsdag den 19. februar kl. 4.45 fik mange morgenfriske danskere en ordentlig én på opleveren, da rumskrot fra en Space X Falcon 9 raket brændte op i atmosfæren. Men det var intet imod, hvor overraskede medarbejderne blev på et polsk engroslager, da de mødte på arbejde.

Af Benny Christen Grandahl

Onsdag den 19. februar kl. 4.45 spærrede mange morgenduelige danskere øjnene op, da de så et spektakulært skue på morgenhimlen.

Christian Larsen fra Nordsjælland lagde en video op på SUFOI's Facebook-gruppe af noget, som mange først troede var en meteorsværm. Men rent faktisk var der tale om resterne af en Space X Falcon 9 raket, der brændte op i atmosfæren over Nordeuropa.

Flere kontaktede Politiet, da de frygtede der var tale om et russisk missilangreb. Derfor meldte politiet først ud, at der var tale om en meteorsværm.

Rumskrot fra Space X Falcon 9 raket

Men det var svært at få det, der kunne ses på de mange videooptagelser, der snart dukkede op på de sociale medier, til at stemme overens med meteoror og ildkugler. For de kommer oftest hurtigt ind i atmosfæren og giver en lang, meget afgrænset, lysende streg på himlen. De går kun uhyre sjældent i flere dele, sådan som det ses på video ovenfor.

Og de flyver væsentligt hurtigere.

Det blev da også ret hurtigt klart, at der var tale om rumskrot. Helt præcist fra en Space X Falcon 9 opsendelse fra Vandenberg Space Force Station i Californien den 2. februar kl. 00:02 dansk tid.

Den havde udsendt sin sværm af Starlink-satellitter, og foretog nu en tilsyneladende kontrolleret reentry i atmosfæren, hvor den kunne ses brænde op over store dele af det sydlige Skandinavien og Nordeuropa.

Ikke helt så kontrolleret

Det fik som allerede nævnt mange til at spærre øjnene op. Men nok ikke nær så meget som medarbejderne på et engroslager i byen Komorniki tæt på Posnãn i Polen.

For ude på forpladsen blandt en masse forskellige byggematerialer lå en underlig, halvforkullet

tank af et ubestemmeligt kompositmateriale. Umiddelbart var der ingen, som kendte noget til tanken. Eller vidste, hvor den kom fra.

Så for at finde ud af, hvordan den var havnet på forpladsen, gav medarbejderne sig til at gennemse videoovervågningen. Og præcis kl. 4:43 så de til deres store overraskelse, hvordan tanken kom dumpende ned fra himlen.

For helt så kontrolleret var nedstyrtningen af Falcon 9 raketten ikke. I hvert fald havnede den 1–1,5 meter lange COPV-heliumtank af aluminium omviklet med kul fibre fra andet trin af raketten her på forpladsen til det polske engros-lager. Til alt held uden at skade noget eller nogen.

◀ *Var det en returvar fra en utilfreds kunde, undrede personalet på et engroslager sig over, da de fandt den forkullede tank på forpladsen mellem en række byggematerialer. Svaret var væsentligt mere overraskende.*

Et hyppigt syn i den kommende tid

Det er i øvrigt nok ikke sidste gang, vi får et lignende skue at se på himlen. For i de kommende måneder forventes Space X at lade de første – og nu ikke længere funktionelle – generationer af Starlink-satellitter foretage en lignende kontrolleret reentry for at brænde op i atmosfæren.

Derved bliver der plads til flere, nyere Starlink-satellitter, uden at der bliver mere rumskrot, som flyver rundt i samme højde som disse – med fare for sammenstød.

Heldigvis er Starlink-satellitterne ikke så store, at vi risikerer, at der sker uheld som det, der skete i Komorniki denne onsdag morgen. Men de nedfaldne Starlink satellitter vil sikkert give anledning til – om end ikke nær så – opsigtsvækkende lysfænomener på himlen, som nok skal få folk til at undre sig eller blive skræmte.

Hvad er en COPV-tank, og hvilken rolle spiller den for en Falcon 9-opsendelse

En COPV-tank er placeret i andet trin af en SpaceX Falcon 9-raket. Tanken indeholder helium, som bruges til at opretholde trykket i raketens brændstoftanke, specifikt i tanken med flydende ilt (LOX). Det er afgørende for at sikre en stabil tilførsel af brændstof til motorerne under flyvning.

Forkortelsen COPV står for "Composite Overwrapped Pressure Vessel", hvilket på dansk kan oversættes til "kompositomviklet trykbeholder". Selve tanken er typisk produceret af aluminium, der er omviklet med et strukturelt fiberkompositmateriale som fx kulfiber. Denne konstruktion kombinerer styrken fra kompositmaterialet med aluminiummets tæthed, hvilket resulterer i en let, men stærk beholder, der kan modstå det høje indre tryk fra heliummet.

Sandsynligvis er det netop det omviklede kompositmateriale, der har gjort det muligt for tanken at slippe så tilpas helskinnet gennem atmosfæren, at landede på jorden.

Hver 5. danske ufo-observation skyldes Elon Musk

I 2024 skyldtes hver 5. danske ufo-observation Starlink-satellitter eller rakettrin fra Falcon 9-raketter, som brændte op i atmosfæren. Altså er rigmanden Elon Musk i princippet skyld i 20 % af de 137 ufo-rapporter, som Skandinavisk UFO Information modtog fra danskerne i 2024.

Af Benny Christen Grandahl

I mange år har [fly med landingslyset tændt](#), klare stjerner og klare planeter som fx Venus, Jupiter og Mars, samt Den Internationale Rumstation (ISS) været de mest almindelige forklaringer på de ufo-rapporter, danskerne har indsendt til Skandinavisk UFO Information.

Men siden februar 2018 har danskere i større og større antal indsendt ufo-rapporter om lange rækker af små lys på himlen, som lignede vinduerne på et meget stort fly. Eller måske et rumskib. Og mærkelige roterende, lysende spiraler, der mest af alt lignede de tidsportaler og hyperrum-spring, der ses i science fiction-film.

Og begge fænomener har den samme bagmand.

Elon Musk var årsagen til hver 5. danske ufo-observation i 2024

De mærkelige rækker af lys skyldes nemlig de satellitter, som Elon Musks Starlink satellitter flyver i, når de skal på plads i det netværk af internet-satellitter, som hans rumfirma Space X er ved at opbygge omkring jorden.

Og de portallignende spiraler skyldes brændende rakettrin og overskudsbrandstof fra de Falcon 9-raketter, som fragter ISS-astronauter, Starlink og andre kommercielle satellitter op i rummet for selvsamme Elon Musk-firma.

Så i takt med at både Starlink- og Falcon 9-opsendelser er blevet mere hyppige syn på himlen hen over de seneste 5 år, er også antallet af ufo-rapporter, som skyldes Elon Musks aktiviteter i rummet, steget støt. Dels på grund af den øgede aktivitet, og dels fordi de skiller sig så meget ud fra andre lysende objekter på himlen, at folk nemmere opdager dem. Og undres, fordi fænomenet fortsat er ukendt for de fleste.

Derfor kom det måske ikke som en overraskelse for os, at Starlink og Falcon 9-raketter var forklaringen på tæt på 20 % af [de i alt 137 ufo-rapporter, som vi modtog i 2024](#).

Bliver endnu hyppigere fremover

Går det, som Musk har planlagt, vil synet af Starlink-satellitter og rester af Falcon 9-raketopsendelser blive endnu mere almindelige i fremtiden. For der vil komme endnu flere og endnu hyppigere opsendelser i de kommende år.

Derfor forventer vi, at de stadig vil være årsagen til ufo-rapporter i fremtiden. Men næppe nær så ofte som i år. For i takt med at Musks satellitter og raketter bliver et stadig mere hyppigt syn på himlen, vil flere og flere kende årsagen til fænomenerne.

Nye Musk-generede ufo-oplevelser

Det betyder dog ikke, at Elon Musk ikke også i fremtiden vil stå bag en masse af de ufoer, som danskerne ser. Således har hans rumfirma Space X siden starten på året arbejdet på at pensionere de første generationer Starlink-satellitter, som blev opsendt i løbet af 2018 og 2019.

Det sker ved at lave en såkaldt kontrolleret nedstyrtning af satellitterne, så de brænder op i atmosfæren. Og sker det om aftenen, giver det et ret spektakulært skue på himlen. Som nok skal skabe grundlag for nye ufo-rapporter.

Det fik vi et godt eksempel på tidligere på året. Her gav nedstyrtningen af de sidste rakettrin fra en Falcon 9 raket over Skandinavien og Nordeuropa anledning til en del polemik i de tidlige morgentimer onsdag den 19. februar i år. Herhjemme medførte det flere opkald til Politiet, fordi folk frygtede, der var tale om et russisk raketangreb.

Helt galt gik det dog i Polen. Her styrtede en heliumtank fra et af rakettrinnene ned på forpladsen til et byggemarked i byen Komorniki tæt på Posen i Polen.

72 danske fotosager

Også fotosager udgør en stigende andel af de danske ufo-rapporter. For hvad er vel mere nærliggende end at hive mobilen op af lommen, og tage et billede eller en video af det underlige lysfænomen, som vi ser?

Således modtog Skandinavisk UFO Information 72 ufo-rapporter i 2024. Hovedparten modtog vi som bilag til de ufo-rapporter, folk indsendte via [formularen på vores hjemmeside](#). Og resten kom ind via [vores Facebook-gruppe](#), hvor folk kan slå deres ufo-fotos op.

Også her udgjorde Musks satellitter og diverse raketnedfald en stor andel af observationerne. Men lige så ofte skyldtes observationerne mere jordnære årsager som fx projektørlys, der reflekteres på skyerne, klare stjerner og planeter og flylys. Samt flyvende fugle taget i en usædvanlig vinkel. Eller flyvende insekter tæt på kameraet.

Et insekt tæt på kameraet gav årsag til dette ufo-lignende syn over Tårs Sognegård sidst i august 2024.

Vil du fotografere en ufo – så lad være med at zoome

I mange tilfælde var det dog ikke selve billedet, der afslørede forklaringen. For rigtig mange ufo-billeder er taget ved, at observatøren har zoomet ind på det lys, folk undrer sig over. Det er en meget naturlig reaktion, fordi det virker ganske glimrende på de fotos, de normalt tager.

Her er det, der fotograferes oftest tæt på – og optaget i dagslys. Men når der er tale om et lille, lysende objekt på en mørk himmel, der tilmed oftest er meget langt væk, nytter det ikke at zoome. Fordi mobilkameraets digitale zoomfunktion forstørrelser billedet ved at beskære og forstørre de eksisterende pixels i billedet. Det resulterer i tab af skarphed og detaljer. Derfor kommer lysende objekter som stjerner, planeter eller flylys til at “flyde ud”, blive slørede eller se meget metalliske ud.

Men ved at sammenholde observatørens oplysninger om tidspunkt, placering og retning til objektet, var det alligevel tit muligt at finde årsagen. Typisk ved at sammenholde oplysningerne med flydata fra Flightradar. Samt tjekke stjerner og planeters placering på himlen. Og krydstjekke med data om hvilke satellitter der overfløj observationsstedet på det pågældende tidspunkt.

Tæt på 5 % uopklarede ufo-sager i 2024

Selv om vi også i 2024 har kunnet finde en naturlig forklaring på næsten alle de indkomne ufo-rapporter og fotosager, er der stadig en række sager, som vi ikke har kunnet finde en naturlig årsag til.

Men selv om antallet af uopklarede i år ligger tæt på 5 % af sagerne, er der dog ikke noget sensationelt ved det. For ligesom de foregående år skyldes det, at der har manglet vigtige oplysninger om fx tid, sted og retning til det observerede.

Så heller ikke i 2024 har der været indrapporteret noget ekstraordinært eller uforklarligt, som potentielt kunne kaldes for en ufo.

(Foto: Red Saunders)

Når heltene falder ned fra piedestalen

Uge 18 i 2025 bød både på en stort anlagt breifing i den amerikanske kongres med Lue Elizondo som moderator. Og så stod whistlebloweren bag det meget omtalte Immaculate Constellation-dokument frem i Knapp og Corbells podcast Weaponized. Begge dele endte med at give tre af de mest aktive forkæmpere for disclosure nogle gevaldige ridser i lakken.

Af Benny Christen Grandahl

Så er der efterhånden ved at komme gang i det amerikanske ufo-land igen efter nogle stille måneder, hvor den nyindsatte præsident Trump har taget al fokus i medie billedet.

Særligt uge 18 tegnede til at blive interessant. For her skulle UAP Disclosure Fond afholde en breifing i kongressen om ufoer set ud fra et videnskabeligt, sikkerhedspolitisk og teknologisk udviklingsmæssigt synspunkt. Og Corbell & Knapp ville komme med en ny episode af deres podcast Weaponized, hvor whistlebloweren bag "Immaculate constellation" ville stå offentligt frem.

Immaculate constellation – et wargame scenarie?

Whistlebloweren viste sig at hedde Matthew Brown. Han havde i en årrække arbejdet som civil efterretningsanalytiker med TS/SCI sikkerhedsgodkendelse i Office of the Under Secretary of Defense for Intelligence & Security (OUSD(I&S)) og senere ved State Department.

Matthew Brown har i en årrække arbejdet som civil efterretningsanalytiker med TS/SCI sikkerhedsgodkendelse i forskellige forsvarsrelaterede regeringsinstanser.

Det var i den forbindelse, han stødte på en fil med en præsentation af et hemmeligt militært ufo-program, som hed Immaculate Constellation. Præsentationen omtalte både Lue Elizondo og viste klare og tydelige billeder af forskellige ufoer – og omtalte forskellige hændelser og delte angiveligt klassificeret viden om ufoer.

Undervejs i podcasten kommer det så frem, hvor Matthew Brown fandt præsentationen. Den lå i en mappe på en server, han var ved at rydde op i, der hed ”Schriever Wargame 2018”.

En lille detalje med stor betydning

Det fik en klokke til at ringe hos nogen, der vidste, hvad Schriever Wargames er. Og så fik præsentationen pludselig en hel anden betydning.

Schriever Wargames er en tilbagevendende simuleret militærøvelse på højt niveau, der bruger detaljerede, ofte fiktive, scenarier til at simulere fremtidige militærkonflikter. Samt udforske komplekse sikkerhedsspørgsmål, primært inden for luftrummet, rummet og cyberspace.

Altså var der meget, som kunne tyde på, at Immaculate Constellation-præsentationen var et fiktivt element, der var blevet udarbejdet som et muligt scenarie til Schriever-øvelsen i 2018. Men som så ikke var blevet brugt ved det endelige arrangement.

Er det korrekt, står Corbell, Knapp og for den sags skyld også Michael Shellenberger (som overgav dokumentet til kongressen på [sidste efterårs ufo-høring](#)) med et helt andet dokument, end der blev givet udtryk for, da det kom frem.

Hans overordnede sagde fra to gange

To gange forsøgte Matthew Brown at anmelde sit fund af Immaculate Constallation præsentationen. Først til chefen, fordi han mente, den havde “all the hallmarks” på SAP-materiale, der var blevet eksponeret utilsigtet.

Da chefen så indholdet, reagerede han kraftigt, og sagde “*Okay stop.*” Chefen sagde derefter “*Delete it!*” og forlod ifølge Brown rummet uden yderligere forklaringer. Brown forstod det som en implicit ordre til at slette filen og lade, som om han aldrig havde set den for at beskytte sig selv.

Da Brown ikke kunne lade sagen ligge, gik han højere op i systemet til den SAP-kontrolansvarlige for det kontor, han arbejdede for. Her viste han den kontrolansvarlige, hvor let det var at finde filen på den delte server. Den kontrolansvarlige bladrede igennem præsentationen uden synlig reaktion til at starte med.

Derefter standsede han ved sliden med Lue Elizondo. Og slog en hånlig latter op, hvorefter han erklærede, at “*somebody’s having a joke*”.

Han fortalte derefter Brown, at han ikke behøvede at bekymre sig om dette, og at han kunne gå. Samt ikke behøvede at underskrive nogen papirer vedrørende en lækage-hændelse. Umiddelbart efter mødet tjekkede Brown mappen på serveren. Og nu var filen forsvundet.

Altså fik Brown to gange besked på, at han skulle glemme alt om præsentationen – og ikke tage sig mere af den. Sandsynligvis fordi de pågældende folk han henvendte sig til, godt kunne se, at der var tale om en opdigtet historie til et wargame.

Men om de sagde det udtrykkeligt til Matthew Brown, fortæller historien ikke noget om. Måske fordi Brown helst skal stilles i et godt lys af dem, som promoverer ham som whistleblower. Det er ikke til at vide med sikkerhed.

Elizondo undergravede briefing i kongressen ved at vise endnu et ”falsk” ufo-billede

Ugens anden store ufo-begivenhed var den stort anlagte briefing i kongressen, som havde fået navnet “[Understanding UAP: Science, National Security & Innovation](#)”. Den var arrangeret af UFO Disclosure Fund og havde House Committee on Oversight and Accountability som vært.

Her deltog flere af de kendte skikkelser fra det amerikanske ufo-miljø som fx Avi Loeb, Eric Davis, Tim Galluadet og Christoffer Mellon. Samt Mike Gold – der var et af de mere overraskende vidner ved sidste efterårs ufo-høring i Kongressen – Kirk McConnell og Anna Brady-Estevez. Ligesom flere af politikerne fra The UAP Caucas deltog.

Moderatoren var ingen ringere end selveste Lue Elizondo.

I sin indledende tale forud for briefing, fremviste han et ufo-billede, han netop havde fået fra en civil pilot, som angiveligt havde taget det under en flyvning over Four Corners syd for Denver i Colorado, USA.

Han nævner derfor, at han ikke ved, om billedet var ægte. Men vælger alligevel at vise det, fordi det angiveligt skulle være et godt eksempel på det uheldige ved, at hverken civile eller militære piloter har nogen steder at gå hen med den slags oplevelser.

I sin indledende tale forud for briefing, fremviste Elizondo et ufo-billede, han netop havde fået fra en civil pilot.

Forklaringen var endnu mere jordnær, end man skulle tro

Det vidste sig da også hurtigt, at ufo-billedet ikke var ægte. I stedet for en gigantisk ufo var der tale om to cirkelrunde marker, der lå lige ved siden af hinanden. Den ene var lys, og den anden var mørk. Og fotograferet fra luften i præcis den vinkel, kom det at se ud som om en gigantisk ufo fløj hen over landskabet. Og kastede en stor skygge ned på jorden.

◀ *Det var to cirkelrunde marker, der fotograferet fra luften i præcis den vinkel, kom det at se ud som en gigantisk ufo.*

Det gør i øvrigt billedet til et godt eksempel på, hvor nemt vi bliver narret af det, vi ser. Særligt hvis vi får fortalt en baggrundshistorie om billedet, der giver os en forkert kontekst at vurdere billedet på.

Men selv om Elizondo allerede havde indrømmet, at han ikke vidste, om billedet var ægte, var skaden sket, så snart sandheden om billedet kom frem. Det "falske" ufo-billede endte med at tage al opmærksomheden fra den ellers rekordlange briefing, der varede tæt på 4 timer.

[Elizondo var da også hurtig ude med en undskyldning](#). Der dog endte med mere at lyde som en bortforklaring. Og kun gøre sagen endnu værre.

For det er ikke første gang, Elizondo deler ufo-billeder, som har en meget naturlig forklaring. Senest skete det i den præsentation, han gav på sin bog-tour rundt i USA-sidste år – kort efter udgivelsen af [hans bog Imminent](#). Her blev [en spejling af en lysekrone](#) i et vindue udnævnt til at være et moderskib. Og et gammelt falsk ufo-foto fra ufo-bølgen over Belgien i 1980'erne blev også viderebragt ukritisk.

Bevidst forsøg på bagvaskelse?

Lige så hurtigt som billedet fandt en naturlig forklaring, var Elizondos tilhængere ude med beskyldninger om, at ufo-billedet var et bevidst forsøg på bagvaskelse.

Det kan da også sagtens være tilfældet. Netop fordi det er så kendt, at Elizondo er hurtig på aftrækkeren, når han står med et ”godt ufo-billede”.

Men det kan undre, at en tidligere efterretningsofficer fra den amerikanske hær ikke selv får den tanke, når der kommer en for ham ukendt mand hen, og giver ham et sådant billede lige før en stort anlagt høring.

Alle alarmklokker burde jo ringe.

STOP PRESS: Blev Elizondo gået på grund af sit billed-stunt?

Cirka en uge efter UAP Disclosure Fonds store briefing i kongressen, udsendte de en pressemeddelelse om, at Christopher Mellon nu var blevet formand for bestyrelsen, og fremadrettet ville få en mere aktiv rolle i organisationen.

Samtidig meldte de ud, at:

”Departing with gratitude. We thank outgoing Board Members Luis Elizondo and dr. Garry Nolan, and Director of Strategy Matthew Ford for helping to build the foundation on which we stand. We wish them our very best.”

Gad vide om Elizondos billedstunt endte med at koste ham pladsen i fondens bestyrelse. Ja, det er ren spekulation – men samtidig også lidt et pudsigt sammenfald, at han forlader bestyrelsen netop nu.

Tilsvarende har der været noget offentlig polemik omkring Nolan og Ford, som kunne være årsagen til, at de også forlader fondens bestyrelse nu.

Hvad har de ellers videregivet ukritisk?

Men alarmklokkerne bør også ringe hos den store skare af politikere, efterretnings- og militærfolk, samt de mange helt almindelige amerikanske borgere, der mener, at der er noget rigtigt i snakken om, at den amerikanske regering og Pentagon skjuler sandheden om ufoerne.

For når dem, som graver beviserne frem, gang på gang lader sig ”snøre” af falske ufo-billeder. Og misser betydningen af, hvilken sammenhæng en opsigtsvækkende præsentation er blevet fundet i.

Hvad har de så ellers videregivet ganske ukritisk?

Som måske slet ikke holder vand i virkeligheden. Bare fordi det passede ind i det narrativ, de har opbygget.

Det samme bør vi, som er mere skeptiske.

For det handler vel ikke bare om, hvem der kan komme med den næste sensation, som kan give deres standpunkt mediebevågenhed?

Misser Pentagon en oplagt mulighed?

I sagen med Immaculate Constallation kan det undre, at Pentagon ikke allerede har været ude og fortælle, at *"Ja, der var tale om et element, der var udarbejdet til brug ved årets Schriever Wargames."*

For her ville de for en gang skyld have noget at vise frem – i modsætning til, hvis de skulle fortælle, at de hverken have døde aliens eller ufovrage i deres besiddelse. Samtidig havde dokumentet en forhistorie i offentligheden, der med al tydelighed viser, hvad der kan ske, når et dokument tages ud af den rette sammenhæng.

Men det kommer næppe til at ske. For det åbner op for en ny skov af spørgsmål om, hvorfor Pentagon i det hele taget ville lave et ufo-scenarie til et wargame. For der må jo være noget om sagen, når Pentagon vælger at gøre det. Så endnu engang er Pentagon sat skakmat på forhånd.

(Illustration: Angelo Scarcella/Pixabay)

Skywatcher – et nybrud eller gammel vin på nye flasker

Skywatchers-gruppen har siden Ross Coultharts præsentation af ufo-whistlebloweren Jake Barber tiltrukket sig større og større opmærksomhed. Og nu præsenterer de deres egen kategorisering af ufoer og et særligt ”Skywatcher Discovery Framework” – ifølge dem selv et nybrud inden for seriøs, videnskabelig udforskning af ufoer. Vi går gruppen og frameworket nærmere efter i sømmene.

Af Benny Christen Grandahl – med bidrag fra Henrik Busk Holden, Toke Haunstrup og Karsten Bomholt

Tilbage i januar præsenterede Ross Coulthart sit [seneste fund af en whistleblower](#). Ifølge Coulthart et førstehåndsvide, der havde været med til at transportere flere forskellige nedstyrtede ufoer væk på et af den amerikanske regerings tophemmelige testområder – kaldet ”The range”.

Whistleblowerens navn er Jacob ”Jake” Barber – og han er ikke bare whistleblower. Han er også en såkaldt ”psionic” – en person, der kan påkalde ufoer med tankens kraft.

Under præsentationen fremviste Coulthart bl.a. en video af en ægformet ufo, som Barber skulle have fløjet rundt med. Videoen var dog ikke Barbers, men fremskaffet ”gennem andre kilder”.

Jacob "Jake" Barber og et stillbillede af det ufo-æg, han angiveligvis skulle have transporteret for et tophemmeligt, statsligt ufoprogram.

Skywatcher – et miks af videnskabsmænd, militærfolk og teknologer

Sidst i programmet præsenterede Coulthart også en gruppe kaldet Skywatcher, som Jake Barber har været med til at starte. De ønsker efter eget udsagn at undersøge og dokumentere ufoer gennem en videnskabelig og struktureret tilgang.

Gruppen består af en række tidligere militærfolk, folk med viden om de forskellige teknologier, gruppen anvender, samt en række videnskabsmænd med forkærlighed for ufoer. Således er både dr. Garry Nolan og dr. Joseph DiNoto medlemmer af gruppen. Førstnævnte er velkendt i ufo-kredse, mens DiNoto er mere ukendt. Han har en doktorgrad i sikkerhedsstudier, og bidrager til gruppens arbejde med ekspertise inden for forsvars- og sikkerhedspolitik.

Skal gøre ufoer til ægte videnskab

Formålet med Skywatcher er at flytte ufo-forskningen fra såkaldte "anekdotiske rapporter" og grynedede billeder over i retning af mere videnskabeligt funderede, transparente og systematiske undersøgelser. Som gerne skulle ende med at afsløre, hvad ufoer er. Og hvor de kommer fra.

Siden introduktionen i januar har Skywatcher-gruppen fået større og større bevågenhed gennem omtaler i en række medier og forskellige podcasts. Desuden har gruppen udgivet to længere videoer om deres arbejde på deres egen YouTube-kanal. Og et såkaldt detaljeret metodisk rammeværk kaldet "*Skywatcher Discovery Framework*". De har også fået deres egen hjemmeside op at køre, hvor de bl.a. præsenterer deres helt egen kategorisering af ufoer.

Skywatcher har inddelt de observerede ufoer i 9 forskellige kategorier. (Kilde: Skywatcher Part II)

9 ufo-typer

I alt arbejder Skywatcher med ni kategorier af ufoer, og på hjemmesiden er det meningen, at der over tid vil blive lagt billeder, videoer, radaroptagelser og data fra gruppens forskellige måleinstrumenter ud til fri afbenyttelse. Ligesom det vil være muligt for alle at få adgang til gruppens rådata.

Denne form for kategorisering af ufoer i typer, er ellers ikke noget, der har været meget fremme i ufo-kredse, siden ”*nots’n’bolts ufologernes*” storhedstid i 1960’erne og 70’erne.

Kategoriseringen er baseret på gruppens observationer gjort på deres egen test-range, som ligger nær Finley Mountains i det vestlige Texas i USA. Her har de samlet et imponerende arsenal af måleudstyr, store militærkøretøjer, helikoptere, videnskabsfolk, teknikere, piloter med videre.

Ufoerne kommer, når Skywatcher fløjter

Nu skulle man jo mene, det er lidt et sats, at gruppen har placeret sig midt ude i ingenting i den mest øde afkrog af Texas. Og så sidder der og venter på, at der kommer ufoer forbi. Men sådan fungerer det ikke. For gruppen har udviklet to forskellige metoder, som de bruger til at påkalde ufoerne med.

Ved den ene metode anvender de, hvad de beskriver som en ”elektromekanisk ufo-hundefløjte”. Den skulle angiveligt både kunne påkalde og i nogen grad også interagere med ufoer.

Skywatchers betegnelse "ufo dog whistle" fik hurtigt humoristiske sjæle til at dele dette billede på de sociale medier. ►

Den anden metode anvender såkaldte "psionics" – altså mennesker med særlige psykiske evner, der fungerer som medier. De påstås at kunne påkalde ufoer ved hjælp af "meditation og intention". Og placeres ude i terrænet på nogle drømmesenge. Hvorefter ufoerne så dukker op. Den vender vi tilbage til lidt senere.

Psionics placeres på drømmesenge rundt om i terrænet, hvorfra de så påkalder ufoerne ved tankens kraft. (Kilde: Skywatcher Part II)

Banebrydende ufoforskning eller ...?

Ikke overraskende er mange i ufokredse lige så overbeviste som gruppen selv om, at Skywatchers tilgang til udforskningen af ufoer er banebrydende. Og lige så lidt overraskende er det, at skeptikere som fx nærværende forening og videnskabsfolk uden en særlig forkærlighed for ufoer er noget mere i tvivl om seriositeten ved dette projekt.

Det tunge udstyr er kørt i stilling

Der er ingen tvivl om, at det tunge helt udstyr er kørt i stilling. Gruppen råder over både 2 helikoptere, udrangeret militært radarudstyr, forskellige infrarøde sensorer og kameraer, samt forskelligt andet fotografisk og optisk udstyr.

Der er ikke sparet på udstyret, der bl.a. tæller en mobil radarstation og forskellige militærkøretøjer, 2 helikoptere og andet isenkram. (Kilde: Skywatcher Part II)

Lige så dårlig billedkvalitet som altid

Alligevel har de billeder og videooptagelser af ufoer, som gruppen har fremvist til dato, været af lige så ringe kvalitet, som vi er vant til at se dem. Endskønt de påkaldte ufoer ifølge gruppen selv, flere gange har fløjet lige hen over hovedet på dem. Og at de synes at have kameraudstyr med optiske zoomlinser på mellem 1500 til 2000 mm til at dokumentere det i form af stillbilleder og videoer.

Alligevel minder billederne udsendende- og kvalitetsmæssigt meget om dem, vi får ind i SUFOI's fotoafdeling, fordi de er optaget af helt almindelige danskere med kameraet på deres smartphone.

Det nytter sjældent at bruge et voldsomt optisk zoom, hvis du vil fange et objekt, der flyver hurtigt og ukontrolleret. (Kilde: Skywatcher Part II)

At Skywatchers billeder ikke er bedre end dem, der optages med en almindelig smartphone, kan selvfølgelig skyldes, at gruppen ikke zoomer ind på de objekter, de optager. For når de må

formodes, dels at flyve meget hurtigt, og dels skifter retning tit og uforudsigeligt, er det ikke er muligt at følge dem med store zoomlinser.

I stedet optager gruppen billederne uden nogen nævneværdig stor forstørrelse og forstørker så billederne efterfølgende – hvorfor de fremtræder lige så grynede og utydelige som de traditionelle smartphonebilleder.

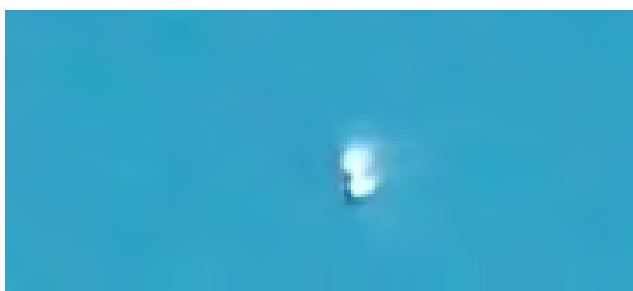
Når de påkaldte ufoer er under 100 meter væk, er det ærgerligt, at der ikke lige er én, som tager et billede eller en video. – fra podcasten ”Engaging The Phenomenon”

SUFOI’s fotoeksperter genkender flere gamle travere

I SUFOI’s fotogruppe har vi set på de billeder og videoer, der fremvises i den seneste Skywatcher-video – [Part II](#). Her genkender vi flere af ”the usual suspects”, som vi også ser på de ufo-billeder danskerne sender os ind.

Således optræder der ifølge vores erfarne fotoeksperter både balloner (af såvel udseende og bevægelse). Samt fugle (både i flugt og oplyst af bylys), fly og sandsynligvis også en faldskærm med en let last under sig.

Det vores fotoeksperter mener er en faldskærm, tolker Skywatcher som en Jellyfish – som de i øvrigt beskriver som en interdimensionel skabning – uden at de nævner noget om, hvor de ved det fra. Det er i øvrigt en af de 9 ufotyper, som de arbejder med.

◀ *En interdimensionel skabning? Eller kunne det være en faldskærm med en forholdsvis let last? (Kilde: Skywatcher Part II)*

Desuden synes den fremviste optagelse af et objekt i ufo-kategori 3 – The blob – at minde meget om en raketudstødning.

Men hvorfor skulle Skywatcher kunne se både raketudstødninger og faldskærme fra deres testområde ude ”in the middle of nowhere” i et tørt og ekstremt tyndtbefolket ørkenområde?

Det er der efter vores mening en god grund til.

Skywatchers testområde er omgivet af militærområder

For med en placering i et isoleret og uforstyrret hjørne af det sydlige Hudspeth County, er området omkring Finlay Mountains et ideelt sted for aktiviteter, som helst ikke skal ses af for mange nysgerrige øjne.

Så lidt ligesom Area 51 i Nevadas ørken, ligger der flere betydningsfulde militærbaser og militære testområder rundt om det landområde, som Skywatcher opererer på.

Lidt sydvest for Skywatcher-området finder vi således *White Sands Missile Range*. Det er et større militært øvelses- og testområde, der strækker sig fra øst for El Paso og går mod nordøst op gennem New Mexico. Det er et af de største militære testområder i USA, der benyttes af både hær, luftvåben og NASA.

Stedet er kendt for hyppige missiltest, samt prøveflyvninger med forskellig hypersonisk teknologi og andre eksperimentelle flytyper. Ligesom det var der – nær Trinity i New Mexico – verdens første prøvesprængning af en atombombe fandt sted.

Et sted i dette område (den røde firkant) ligger Skywatchers testrange – omgivet af militære baser, øvelses- og testområder. Den helt præcise placering er vi dog ikke bekendt med. ([Kilde: Opslag på X](#))

Lidt øst-sydøst for Skywatcher-området befinder *Mile High Resources* sig. Det er også et testområde, der anvendes af private forsvarsleverandører til afprøvning af forskellig missil-, militær- og UAV-teknologi (droner).

Endelig ligger *Biggs Army Airfield* og *Fort Bliss* mod vest-nord-vest, hvorfor det må formodes, at en del flytrafik til disse baser – især Biggs Army Airfield – passerer henover eller tæt forbi Skywatcher-området.

Altså har Skywatcher-folkene rig mulighed for at få øje på både næste generations fly, raketter og alt muligt andet militært isenkram.

◀ *Mile High's reklamer får det næsten til at se ud som om, hvem som helst kan leje sig ind på området. Og skyde til højre og venstre med hvad som helst.*

Men kan erfarne militærfolk ikke genkende militærteknologi?

Men skulle ellers formode, at erfarne militærfolk ikke kunne genkende faldskærme, raketudstødninger og forskellige militærfly. Men noget af den fremtidige militærteknologi, der testes, ser måske meget anderledes ud, end de trænede militærfolk er vant til. Derfor kan det være svært at se, hvad det er.

Samtidig kan helt almindelige fly, raketter, faldskærme og så videre set under usædvanlige forhold eller set ude af den sædvanlige kontekst, også være svært at identificere. For rutinerede piloter og militærfolk fejlbedømmer stort set lige så tit naturfænomener og menneskeskabte objekter som helt almindelige mennesker.

Det viser AARO's opklaringsstatistik. De modtager jo netop kun rapporter fra piloter og militærfolk. Alligevel kan AARO forklare 95-98 % af de modtagne observationer. Det er præcis den samme

opklaringsprocent, som vi har i SUFOI baseret på de mere end 18.000 ufo-rapporter, vi har modtaget fra danskerne hen over de seneste snart 70 år.

Endnu ingen data frigivet

Men selvfølgelig kan vi ikke være fuldstændigt skrāsikre på, at det forholder sig ligesådan med Skywatchers observationer. Og det er da heller ikke alt, hvad gruppen viser frem, vi har gode bud på, hvad er, bare ud fra billeder og videoer alene. Typisk fordi det er for utydeligt på videoerne.

Derfor skal det blive interessant at se nærmere på de data, som Skywatcher angiveligvis skulle frigive senere på året for hver af de ufo-typer, som de arbejder med.

Oftest er det jo de netop manglende data, som gør det umuligt at finde en forklaring på de sidste 2-5 % af de ufo-observationerne, vi får ind. Så uden alle nødvendige data er det umuligt at afgøre, om den uforklarede procentdel af rapporterne dækker over noget mere ekstraordinært. Eller også bare viser sig at have en naturlig forklaring.

Hvor pålidelige er Skywatchers metoder?

Endelig er der de metoder, som gruppen fortæller, de anvender til at påkalde ufoerne med. De er ret centrale for gruppens arbejde. Og synes at være hele grundlaget for de fremgangsmåder, gruppen beskriver i deres Skywatcher Discovery Framework. Mere om det om lidt.

For når du kan fremkalde ufoer på kommando, er det jo nemt at stå klar med alle mulige apparater til at måle på og dokumentere deres tilstedekomst.

Men hvordan har gruppen fundet frem til, at det i det hele taget er muligt? Og hvordan virker den elektromekaniske "ufo-hundefløjte", som de har bygget?

Ingen af delene får vi svar på i hverken videoen eller dokumentet om gruppens framework. Og uden den viden er det jo svært at kunne vurdere deres metoder ordentligt. Eller eftergøre dem. Ligesom det heller ikke er muligt at bygge vores egen ufo-hundefløjte, så vi kan se, om vi kan tilkalde ufoer på samme måde som Skywatcher-gruppen.

Ærgerligt.

Særligt for de mange regeringsundersøgelser og frivillige ufo-foreninger, der gennem de seneste 80 år har været nødt til at basere deres arbejde på indrapporteringer fra folk, der ved et tilfælde har set en ufo. Det havde været så meget nemmere, hvis vi havde kendt til ufo-hundefløjten, og kunne påkalde dem selv.

Et forsøg på at blåstemple CE5?

Nå ja – så er der også den såkaldte ”neuromeditative interaction”, som de også anvender – den med medierne. Eller ”psionics”.

Ud fra de beskrivelser gruppen kommer med af de ”psionics”, der ved hjælp af meditation skulle kunne fremkalde ufoer, minder der meget om det, der i ufo-kredse går under navnet CE5. CE5 står for *Close Encounters of the Fifth Kind*, hvilket dækker over menneske-initieret kontakt med ufoer eller aliens.

Greer står bag

CE5-begrebet er mere eller mindre opfundet af den amerikanske læge Steven Greer, der i årevis har afholdt velbetalte CE5-sceancer rundt om på øde steder i USA. Her har han og udvalgte personer, han selv har uddannet, efter sigende have påkaldt ufoer.

Hele CE5-begrebet, den høje prislap på Greers arrangementer, og hans jævnlige proklamationer om, at han snart vil offentliggøre sensationelle nyheder om ufoer og aliens, har i mange år gjort ham til en kontroversiel person selv blandt de mest rødglødende ufo-believere.

Men over de seneste år synes særligt de ufo-tilhængere, der er kommet til siden 2017, at interessere sig mere og mere for at praktisere CE5. Også herhjemme.

Så når et blandt ufo-tilhængerne så velanset et initiativ som Skywatcher viser sig, også at benytte lignende metoder til at påkalde ufoer med, bliver det næsten til en form for blåstempling af CE5-begrebet. I hvert fald i førømtalte kredse. Selvom der på ingen måde findes nogen som helst videnskabelige beviser for, at det er muligt, hverken at påkalde ufoer eller noget som helst andet med tankens kraft.

Skywatchers undersøger selv deres metoder

Hvilket igen gør det nødvendigt at sætte et stort fedt spørgsmålstegn ved ”videnskabeligheden” i Skywatcher-gruppens arbejdsmetoder og hele deres framework.

Men det ser vi måske helt anderledes på inden 2025 er slut. For til den tid forventer Skywatcher at have ført begge deres metoder – både hundefløjten og anvendelsen af psionics – gennem de 6 trin, som deres framework består af.

Og hvad handler det så egentligt om? Og hvad betyder det for ”ægtheden” af de to metoder?

Det ser vi nærmere på her:

Skywatcher Discovery Framework

Skywatcher Discovery Framework er opbygget som et rammeværk i seks niveauer (eller lag), der ifølge gruppen skal sikre mere anvendelige og validerede data fra observationer af ufoer. Altså er målet, at frameworket skal skaffe ”solide og videnskabelige” beviser for ufoer.

Rammeværket fungerer ved, at en observation skal kunne gå gennem de forskellige lag, før den anses for et ”endegyldigt bevis”. For at gå fra et niveau til det næste, stilles der en række konkrete krav til kvalitet, resultater og dokumentation af niveauets undersøgelser. Først når disse er opfyldt, kan observationen gå videre til rammeværkets næste niveau.

Niveau 1: Indledende observation

Alt starter på det første niveau, hvor nogen henvender sig med en ufo-oplevelse. Det kan være øjenvidneberetninger, slørede billeder eller et radarspor. De fleste henvendelser vil ofte vise sig at have naturlige forklaringer som fly, satellitter eller refleksioner. Dette udelukkes først. Men hvis der er faktorer, som ikke umiddelbart kan forklares, går sagen videre til næste niveau.

Niveau 2: Systematisk dataindsamling og dataanalyse

På andet niveau begynder en mere systematisk undersøgelse af eventuelt modtagne data. Samtidig opsættes instrumenter til yderligere dataindsamling på observationsstedet – fx kameraer, sensorer og radar. Eventuelle nye observationer og målinger registreres så med præcise tidspunkter og indsamling af alle data.

På dette niveau handler det om at opnå håndfaste beviser, som kan måles og analyseres – ikke bare fortælles om. Hvis undersøgelsesgruppen efter grundig dataanalyse og eventuelt yderligere dataindsamling, stadig står med noget konkret og uforklarligt, går observationen videre til næste niveau.

Niveau 3: Analyse og hypoteseafprøvning

Tredje niveau omfatter en endnu grundigere undersøgelse af observationen. Her undersøges og beregnes faktorer som hastighed, lysmønstre og bevægelse med videre. Baseret på det testes det endnu engang, om der findes naturlige forklaringer på observationen: Kan det være en drone? En fugl? En meteor?

Målet er at sikre sig, der ikke er en logisk og kendt forklaring på observationer. Samt – hvis det ikke er tilfældet – at definere det, som gør observationen så interessant, at den fortjener at blive undersøgt af andre fagfolk. Samt eventuelt udvikle en hypotese om, hvad det kan være, der kan granskes af disse.

Hvis observationen – trods grundige analyser af data – stadig ikke kan forklares, sendes den videre til næste niveau.

Niveau 4: Uafhængig bekræftelse og ekstern faglig vurdering

På fjerde niveau bliver alle data delt med uafhængige eksperter udefra. Fx specialister i radar eller billedanalyse. De får lov at se både data og gennemgå de metoder, gruppen har anvendt på tidligere niveauer. Og validere eller forkaste disse.

Baseret på de eksterne eksperters egne undersøgelser, kommer de med deres vurdering. Og hvis de bekræfter, at der stadig er noget usædvanligt i materialet, går observationen og alle tilhørende data videre til næste niveau.

Niveau 5: Offentliggørelse og offentlig gennemgang

Det femte niveau handler om at gøre observationen og analysen tilgængelig for offentligheden. Her offentliggøres materialet, ofte i form af rapporter eller præsentationer. Og både forskere og almindelige borgere kan se med og komme med deres kritik og input.

Hvis materialet også her viser sig at holde til en grundig og tilbundsående granskning, begynder observationen at få større opmærksomhed og måske endda officiel anerkendelse. Og kan gå videre til næste niveau.

Niveau 6: Fuld anerkendelse og integration

På sjette og sidste niveau er der ikke længere tvivl. Her er observationen blevet accepteret som et virkeligt fænomen, som både offentligheden, forskerne og myndighederne forholder sig aktivt til.

Det betyder også, at forskellige videnskabsfolk kan begynde at forske videre ud fra nye antagelser – fx hvis det viser sig, at der er teknologi involveret, vi ikke ved, hvordan virker. Eller hvor kommer fra.

Virker umiddelbart mere metodisk, end vi er vant til

Ved første øjekast virker Skywatcher Discovery Framework meget mere omfattende og metodisk end noget, vi ellers har været vant til i ufo-kredse.

Det skyldes nok især, at frameworket anvender en lagdelt valideringsmodel – også kaldet et progressivt rammeværk – der også kendes inden for evidensbaserede videnskaber som fx medicin, fysik, kemi, astronomi og geologi. Samt i nogen grad også psykologi og socialvidenskab.

Styrken ved den lagdelte validering er, at der skabes gennemsigtighed og en større sikkerhed for, at forskerne ikke kommer frem til konklusioner, der er baseret på formodninger, ønsketænkning og forudindtagethed.

Samtidig forsøger Skywatcher rammeværket at bringe systematik ind i et felt, der ellers er præget af løs snak og spekulation. Der stilles krav om dokumentation med fx radar, infrarøde sensorer og videooptagelser af ufo-observationer. Og lægges op til uafhængig analyse og verificering – samt en ambition om at offentliggøre data og opnå bredere integration i brede, videnskabelige kredse.

Rammeværket er baseret på evnen til at påkalde ufoer

Men netop kravet til dokumentation af ufo-observationerne med en masse måleudstyr, gør det umuligt at bruge rammeværket på almindelige ufo-oplevelser.

For ufo-oplevelser opstår spontant i en uventet situation, hvor du ikke er forberedt på, at de sker. Derfor har du sjældent måleudstyret parat. MEDMINDRE du kan påkalde ufoer på kommando – hvilket Skywatcher påstår, de kan.

Altså er hele rammeværket bygget op om den måde, Skywatcher-gruppen hævder, de arbejder på.

Mangler metodisk klarhed og stringens

Samtidig mangler rammeværket metodisk klarhed og videnskabelig stringens. I det offentliggjorte dokument beskrives de enkelte niveauer kun overfladisk. Og der er ingen standardiserede metoder eller krav til fx måleusikkerhed, kontrolgrupper eller håndtering af bias – forudindtagethed. Eller henvisninger til mere uddybende beskrivelser af rammeværket.

Yderligere kompliceres det af, at teknologisk udstyr blandes med bevidsthedsbaserede teknikker som “neuromeditativ interaktion” og brugen af såkaldte “psionics” – mennesker med påståede psykiske evner. Noget videnskaben har undersøgt masser af gange, uden at kunne finde evidens for, at det virker. Det skaber en metodeforvirring, som fjerner rammeværket yderligere fra traditionel forskningspraksis. Og undergraver troværdigheden af det.

Lige ved og næsten

Skywatchers rammeværk efterligner videnskabelige processer og har visse strukturelle ligheder med anerkendte modeller fra bl.a. evidensbaseret medicin. Men det lever ikke op til kravene for at blive betragtet som et egentligt videnskabeligt rammeværk.

Så selv om rammeværket bruger en masse fine ord (bemærk, for eksempel, hvor ofte ordene ”rigor”, “rigorously” og “scientific” anvendes), er det svært at forstå, hvordan rammeværket egentlig fungerer i praksis. Samtidig synes det også så som så med den videnskabelige, nøgterne og åbne tilgang til ufo-fænomenet. Udgangspunktet er helt klart, at ufoer er intelligente og styrede objekter af en art. Bemærk for eksempel denne passus i introduktionen til, hvordan elektromekaniske signaler kan bruges til at kommunikere med ufoer: “One would expect any advanced monitoring capabilities of UAP might enable *them to sense and respond* to unique signatures.”

Og hvad er egentligt ”elektromekaniske signaler”?

Altså ligner Skywatchers Discovery Framework på overfladen noget, der kunne være videnskabeligt, fordi det trækker på velkendte principper som dokumentation, analyse og validering.

Men i praksis er der nærmere tale om en pseudovidenskabelig struktur, der bygger på metoder, som savner enhver form for videnskabelig evidens. Det placerer rammeværket i et grænseland mellem systematisk nysgerrighed og pseudovidenskab. Og stiller gruppens arbejde og forslag til metodik helt uden for rammerne af klassisk videnskab.

Seriøst og troværdigt ser det ud, når The Hill-journalisten Marik Von Rennenkampff og Skywatchers tekniske chef James Fowler taler om gruppens arbejde i gruppens seneste video ikklædt pæne jakkesæt. Men under den velpolerede og nålestribe overflade er det så som så med videnskabeligheden. (Kilde: Skywatcher Part II)

Et kalkuleret forsøg på at få opmærksomhed

Altså er der intet som helst nyt i hverken de fremviste videoer eller det offentliggjorte dokument med Skywatchers Discovery Framework. Skywatcher-gruppens ”beviser” og ”metodik” lægger sig blot i kølvandet på den lange række af lignende slørede og uklare videoer og stillbilleder, som vi har set utallige gange før. Og anvender metoder, som savner enhver form for videnskabelig evidens.

Så endnu engang har troværdigheden af de selvbestaltede amerikanske *ufo-personligheder* lidt et gevaldigt tilbageslag. Samtidig er barren hævet gevaldigt for, hvor endnu mere fantastisk og chokerende de næste ufo-afsløringer skal være, for at de vækker opmærksomhed.

Hvornår knækker filmen?

Forskning i bevidsthedsbaserede teknikker

Forskningen i bevidsthedsbaserede teknikker som tankeoverførsel, fjernsyn (remote viewing), forudelse og lignende har gennem tiden tiltrukket både videnskabelig interesse og betydelig skepsis.

Særligt i 1970’erne blev der gennemført en række eksperimenter med støtte fra bl.a. de amerikanske efterretningstjenester. Her forsøgte forskerne at undersøge, om mennesker kunne indsamle informationer eller påvirke omgivelserne uden fysisk kontakt. Eller forudse farer eller fjendens næste træk. En central skikkelse i denne forskning var en i dag velkendt skikkelse i ufo-kredse: *Harold E. “Hal” Puthoff*.

Han er en amerikansk fysiker med baggrund i kvantemekanik og laserfysik. Hal arbejdede bl.a. ved Stanford Research Institute (SRI), hvor han ledede eksperimenter i såkaldt *remote viewing* – forsøg, hvor testpersoner skulle beskrive fjerne eller skjulte mål udelukkende ved hjælp af indre forestillinger.

◀ *Harold E. “Hal” Puthoff er i dag en velkendt – og blandt ”believere” velanset – skikkelse i ufokredse.*

Disse eksperimenter blev kendt i offentligheden som det amerikanske STARGATE-program, der kørte frem til 1995. Og påstås at være fortsat i hemmelighed derefter. Programmet er bl.a. omtalt i Lue Elizondos bog ”Imminent”, fordi Elizondo efter sigende skulle have deltaget i det. Og ifølge ham selv skulle han have gode evner inden for feltet.

Men selv om eksperimenterne viste overraskende resultater, blev de ofte kritiseret for manglende kontrol, metodeproblemer og manglende reproducerbarhed. Den brede videnskabelige konsensus i dag er, at der ikke findes solid evidens

for, at fænomener som tankeoverførsel eller forudelse fungerer.

Lad ikke fakta stå i vejen for en god historie

Da Gray Barker engang blev spurgt, om han troede på flyvende tallerkener, svarede han: “Jeg er ikke sikker, men alt, der skaber så stor interesse, er værd at samle på.”

Af Kim Møller Hansen

Gray Barker (1925–1984) var en gådefuld person, som fik en vigtig rolle i ufomytens udvikling.

Var han fuld af løgnehistorier, myteskaber, konspirationsmager, entertainer, efterforsker, drillepind, svindler, opfindsom og flittig? Eller var han bare en almindelig person, som ved en tilfældighed blev interesseret i flyvende tallerkener og fascineret af kontaktpersonernes fantastiske eventyr og resten af livet prøvede at tjene penge på sin hobby gennem sit forlag Saucerian Press, bogklubblignende aktiviteter, tidsskrifter, bøger og mange artikler i bl.a. Fate, Amazing Stories, Fantastic Universe og Flying Saucers Magazine?

Gray Barker var nok lidt af det hele. Det får man grundigt og seriøst kortlagt i Gabriel McKees velskrevne bog *The Saucerian – UFOs, Men in Black, and the Unbelievable Life of Gray Barker*.

Gray Barkers tidsskrift "The Saucerian" fra november 1953 med en forsideillustration af Albert K. Bender. (Foto: Gray Barker Collection/Clarksburg-Harrison Public Library)

”The Saucerian” bygger på solidt kildearbejde

Gabriel Mckee er dykket ned i et overvældende kildemateriale, som man bl.a. finder i Gray Barker UFO Collection på Clarksburg-Harrison Public Library i West Virginia – Barkers hjemstat.

Gray Barker UFO Collection består af omkring 29 skuffer med arkivmapper fyldt med breve og udklip, 300 bøger samt utallige tidsskrifter og fotografier.

Gabriel Mckees grundighed udmønter sig også i bogens noter og bibliografi. Det er sjældent, at man får en bog i hånden med et noteapparat på næsten 70 sider og en bibliografi på over 30 sider. Så der er rig mulighed for selv at gå på jagt efter interessante oplysninger og guldkorn fra ufomytens tidligste år.

”... en sammensat person med vilde talenter for både fup og propaganda...” – forfatteren Jack Womacks beskrivelse af Gray Barker

◀ *Gray Barker stod sammen med vennen Jim Moseley bag adskillige svindelnumre, ofte udtænkt i en brandert. (Foto: jimmosley.com)*

Lånte med arme og ben

Barker havde et afslappet forhold til sandheden og ophavsret. Han var ikke bleg for at ”låne” andres historier og gengive dem som sine egne. Eller genbruge egne historier og relancere dem som spritnye igen og igen.

DEPARTMENT OF STATE
WASHINGTON

Prof. George Adamski
Star Route,
Valley Center
California

GRAY BARKER COLLECTION
CLARKSBURG-HARTMAN PUBLIC LIBRARY
CLARKSBURG, W.V. 26301

My Dear Professor:

For the time being, let us consider this a personal letter and not to be construed as an official communication of the Department. I speak on behalf of only a part of our people here in regard to the controversial matter of the UFO, but I might add that my group has been outspoken in its criticism of official policy.

We have also criticized the self-assumed role of our Air Force in usurping the role of chief investigating agency on the UFO. Your own experiences will lead you to know already that the Department has done its own research and has been able to arrive at a number of sound conclusions. It will no doubt please you to know that the Department has on file a great deal of confirmatory evidence bearing out your own claims, which, as both of us must realize, are controversial, and have been disputed generally.

While certainly the Department cannot publicly confirm your experiences, it can, I believe, with propriety, encourage your work and your communication of what you sincerely believe should be told to our American public.

In the event you are in Washington, I do hope that you will stop by for an informal talk. I expect to be away from Washington during the most of February, but should return by the last week in that month.

Sincerely,

R. E. Straith
Cultural Exchange Committee

RJS/me

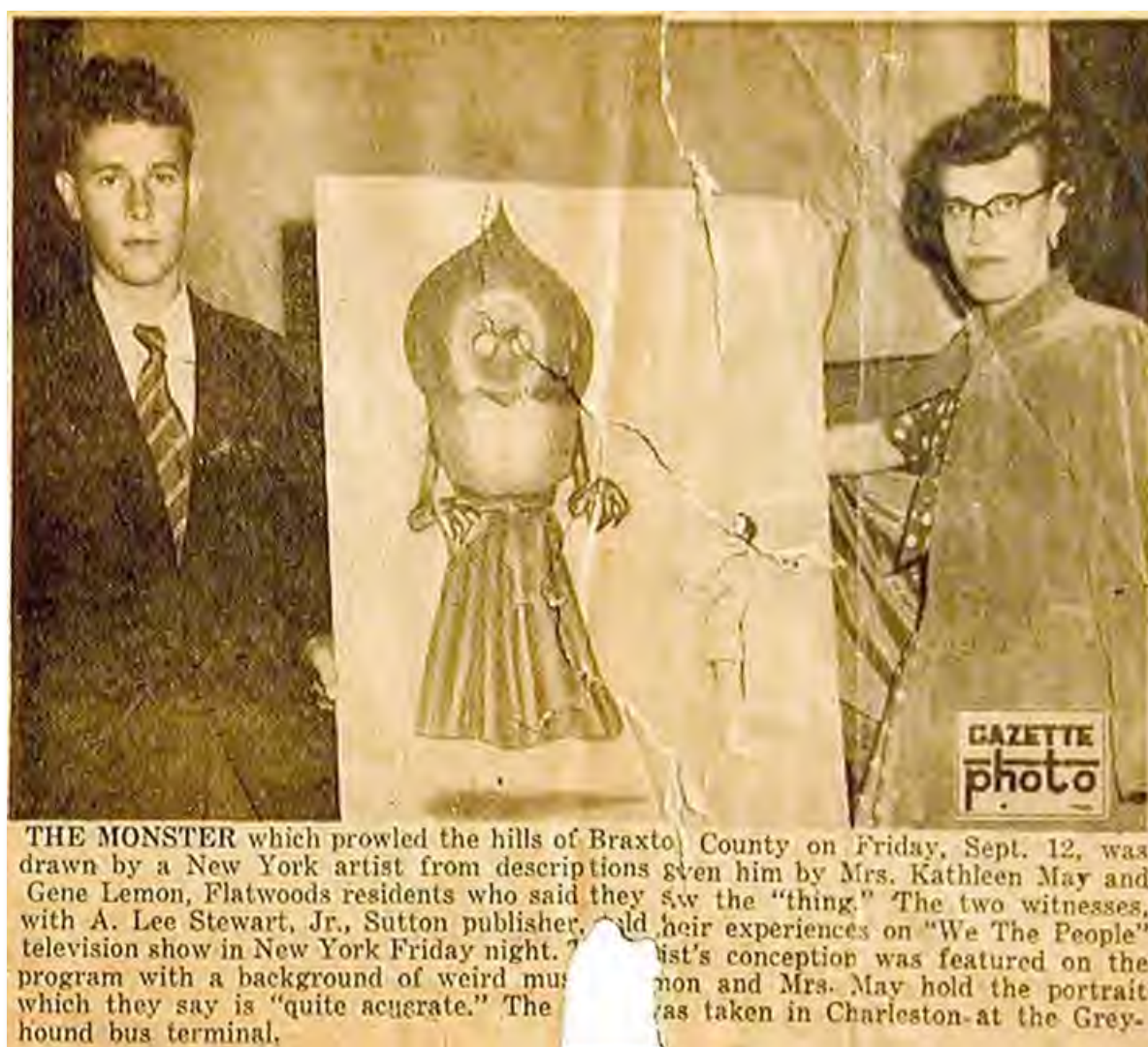
1957 udarbejdede Gray Barker og Jim Moseley et falsk brev (signeret "R.E. Straith") til ufoprofeten George Adamski og fortalte Adamski, at det amerikanske udenrigsministerium var tilfreds med Adamskis forskning i ufoer. Brevet blev – kraftigt inspireret af alkohol – skrevet på udenrigsministeriets brevpapir, som Barker havde fået fingre i via en nær ven. Adamski og mange andre hoppede på limpinden. Barker blev efterfølgende bange for, at udenrigsministeriet ville straffe ham for at have brugt deres brevpapir til svindelnummeret. Af ren og skær paranoia ødelagde og bortskaffede han derfor den skrivemaskine, som han havde anvendt, og benægtede at have konstrueret brevet.

Derfor finder man også en del genoptryk af titler – både som indbundne bøger og billige og skrabede udgaver produceret med spritduplikator eller kopimaskine.

Gray Barker, som flere gange deltog i kontaktpersonen George Van Tassels store ufomøder ved Giant Rock i Californiens Mojave-ørken, kunne godt gøre voldsomt grin med samtidens ufoprofeter og samtidig udgive en lind strøm af deres helt urimeligt langt-ude-historier for at holde gryden i kog og tjene en skilling.

Barker fortalte også om rejser og efterforskning af ufohændelser – bl.a. Flatwoods-monsteret – som om han selv havde været drivkraften bag. Også her lader han sig kraftigt inspirere af andres arbejde.

”Jeg engagerer mig i den grad i at fremme det skøreste i ufo-verdenen” – Gray Barker, side 210 i ”The Saucerian”

Avishistorier om Flatwoods-monsteret i West Virginia kickstartede Gray Barkers interesse for ufoer og det paranormale. Væsnet blev angiveligt set ved byen Flatwoods i Braxton County, West Virginia, den 12. september 1952, efter et skarpt lys havde krydset nattehimlen.

(Foto: braxton.org)

Særlig skrivestil og fremstillingsform, som lever endnu

Gray Barker blander fakta og fiktion, og man er ofte i tvivl om, hvor skillelinjen går. Selv afslørede han sjældent, hvad han selv mente. Han er bare ”den, der stiller spørgsmål” og vil ikke lade fakta stå i vejen for en god historie.

Dette princip kan vi sagtens se anvendt i dag, hvor mange medier praktiserer det i deres såkaldte seriøse dækning af den fornyede interesse for ufoer. Det sker bl.a. i vores hjemlige podcast ”Flyvende Tallerken”, hvor en radiovært og en astrofysiker siden november 2020 har underholdt en stor lytterskare med det, som radioværten selv kalder en ”[videnskabspodcast](#)”.

Både i sin historiefortælling og i markedsføringen af de mange udgivelser stiller Barker mange spørgsmål. Ofte afsluttes historierne åbent med spørgsmål, der skaber tvivl hos læseren, mystificerer og peger fremad mod en mulig fortsættelse, som man længes efter at læse og høre mere om. Det er i øvrigt også et genretræk ved vandrehistorier.

Gray Barker fotograferet engang i perioden 1980–84 ved sin TRS-80 computer, hvor han skrev mange historier og selv layoutede bøger og hæfter. Barker blev mange år senere hovedperson i to dokumentarfilm ”Whispers From Space” (1995) og ”Shades of Gray” (2008). (Foto: Gray Barker Collection/Clarksburg-Harrison Public Library)

Medskaber af ufo-myten grundfortællinger

Gray Barkers motto, om ikke at lade fakta stå i vejen for en god historie, genbruges i dag. Det gør mange af hans centrale fortællinger også.

Med sine (mest fiktive) fortællinger om mænd-i-sort (Men in Black, MiB), Philadelphia-eksperimentet og Mothman-monsteret var Barker med til at introducere det paranormale og skræmmende i ufomyten og skabe grundfortællinger, som lever videre i dag, og som bl.a. er blevet til spillefilm, afsnit i "X-Files" m.m.

Da filmen "Men in Black" (der har en humoristisk tilgang til Barkers ellers truende sortklædte agenter) havde premiere i 1998, skrev John Sherwood, der i sin tid arbejdede tæt sammen med Gray Barker, om spillefilmens humoristiske tilgang, der adskiller sig markant fra Barkers:

"Det er passende, for så meget af det er virkelig én stor joke. Og den uvirkelige latter, du hører, kommer fra Gray Barkers grav."

◀ Fra venstre ses John Keel, Gray Barker og Jim Moseley (1931–2012) i juni 1967 ved Congress of Scientific Ufologist i New York. (Foto: Forside af Jim Moseleys Saucer News 14, no. 3)

En væsentlig bog

Gray Barker hører sammen med John Keel, Jim Moseley, Donald E. Keyhoe og Ray Palmer til blandt ufomytens pionerer, der lagde grundstenene til de fortællinger, som vi møder igen og igen i forskellige forklædninger.

The Saucerian – UFOs, Men in Black, and the Unbelievable Life of Gray Barker er derfor en bog, som man bør læse for at blive klogere på ufomytens udvikling – og hvorfor der ikke er

så meget nyt under himlen i dag, selv om det gang på gang præsenteres i medierne som sensationelt nyt og en forsmag på den forestående store ufo-afsløring.

◀ *Gabriel Mckee er bibliotekar ved Collections and Services ved Institute for the Study of the Ancient World på New York University.*

Læs mere:

- [From outer space to you](#)
- [Gray Barker UFO Collection](#)
- [Gray Barker, Books, and Saucers – an Interview with author Gabriel Mckee](#)
- [Gray Barker: My Friend, the Myth-Maker](#)
- [Manden fra Mars](#)
- [Mothman – Mørkets Budbringer filmanmeldelse](#)
- [Mysteriet om mølmanden](#)
- [Shades of Gray \(trailer\)](#)
- [Shock Cinema: Anmeldelse af kultfilmen ”Whispers from Space” \(1995\)](#)
- [‘The Silver Bridge’: Gray Barker’s Psychic Travelogue. Et uddrag af “The Saucerian – UFOs, Men In Black, and the Unbelievable Life of Gray Barker”](#)
- [Tæt på sandheden?](#)

Bogen "The Saucerian" handler ikke kun om Barkers engagement ifm. ufo-oplevelser o.lign., men også om hans livslange personlige kampe: Hans bestræbelser på at få en fornuftig indtægt med booking og promovering af film til drive-in-biografer. Hans økonomiske vanskeligheder og konkurser. Samt de tilbagevendende juridiske og følelsesmæssige problemer ifm. hans seksualitet. (Foto: West Virginia Public Broadcasting)

They Knew Too Much About Flying Saucers

READ WHAT HAPPENED TO CERTAIN RESEARCHERS WHO FOUND OUT WHERE THE SAUCERS COME FROM!

One by one, the leading figures among flying saucer researchers, who have challenged the government denial that saucers come from outer space, have been silenced. They are still alive, still living where they used to. But they will no longer talk about flying saucers or reveal why they refuse to do so.

Who were the three men in dark suits that visited them? Were they government agents, or agents of other planets? Whoever they were, they have silenced the researchers.

Now . . . in **THEY KNEW TOO MUCH ABOUT FLYING SAUCERS**, you may read the facts behind this frightening story — facts never before published!

Grey Barker, the author, was Chief Investigator for the International Flying Saucer Bureau—an organization which had its principal leader silenced by three men in black before he could reveal to the world his solution of the flying saucer mystery. Other leading investigators have also been intimidated. All their stories are here.

Mr. Barker remains one of the unsilenced few. His true, amazing report includes eye-witness accounts

of the famed Flatwoods "monster" which landed on a dark West Virginia hillside.

If you are concerned with the stark reality behind the mystery of flying saucers . . . If you want to know about the fate of those who were silenced, this is a book you must read!

TO GET YOUR COPY, FILL IN THIS COUPON BELOW

UNIVERSITY BOOKS, INC. Dept. TC, 404 Fourth Avenue, New York 16, New York

Please send me _____ copies of **THEY KNEW TOO MUCH ABOUT FLYING SAUCERS** by Grey Barker.

☐ I enclose \$3.50 for each, you pay postage.
☐ Please send C. O. D. I'll pay postman \$3.50 for each plus C. O. D. postage.

Name _____

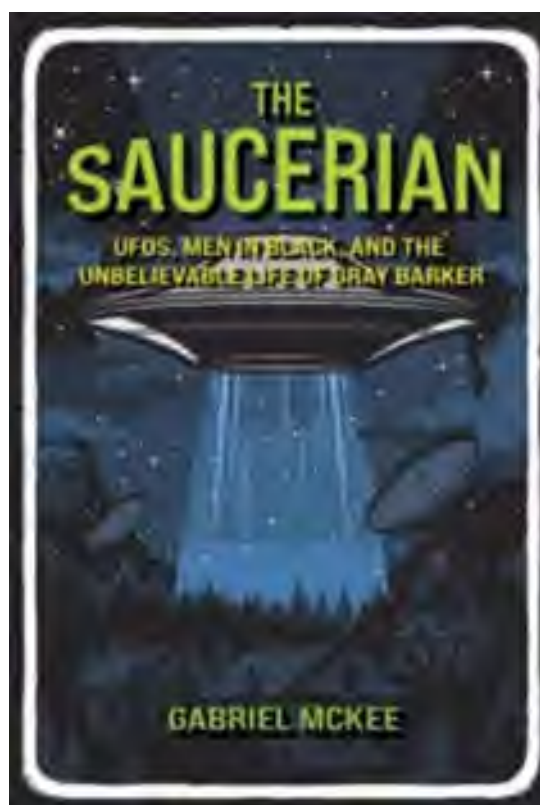
Address _____

City _____

Zone _____ State _____

◀ Annonce for bogen "They Knew Too Much about Flying Saucers" (University Books, 1956), der blev Gray Barkers største bogsucces. Bogen bygger på Albert K. Benders oplevelser og pludselige og gådefulde opløsning af organisationen International Flying Saucer Bureau plus en række mere eller mindre fiktive beretninger om Barkers egne møder med de tre mænd-i-sort. I 1962 samarbejdede Barker og Bender om en anden bog med titlen "Flying Saucers and the Three Men" udgivet på Barkers forlag Saucerian Books. I denne bog var mændene-i-sort blevet til rumvæsner.

Fakta:

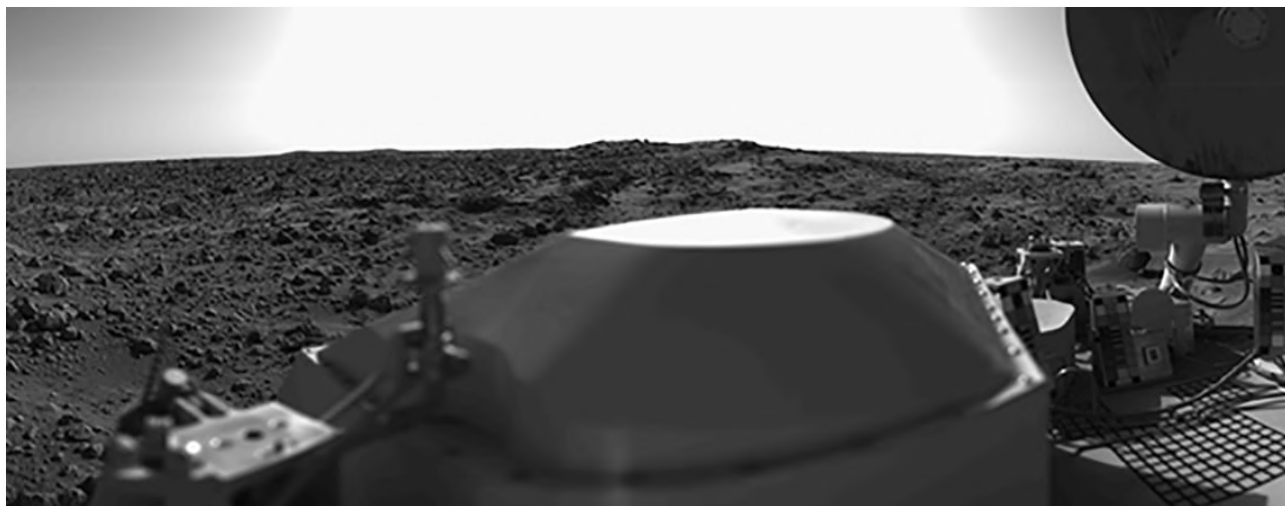
The Saucerian – UFOs, Men in Black, and the Unbelievable Life of Gray Barker

Af Gabriel McKee

347 sider, illustreret, noter, bibliografi og indeks

MIT Press 2025, ISBN 9780262049542

Når vi ikke ved, hvad liv er, ved vi heller ikke, hvad rumvæsner er

“Astrobiologerne er som cateringfirmaet, der ankommer til en fest, hvor de troede, at de skulle lave mad, men opdager, at de først er nødt til at bygge et køkken. For dem er det utilfredsstillende ikke blot, at vi ikke kan definere liv, men også at vi ikke har nogen videnskabelig ramme til at forstå livet som et fænomen. Derfor er jagten på udenjordisk liv lige så meget jagten på en universiel livsteori.”

Af Kim Møller Hansen

Overskriften og indledningen til denne boganmeldelse er citater fra bogen *Vores levende univers – Videnskabens søgen efter rumvæsner og alt livs oprindelse* skrevet af Gunver Lystbæk Vestergård og er hele bogens budskab i en maggiterning.

Jeg kunne have taget mange andre gode citater fra bogen, som er en guldgrube af velskrevne og indholdsmættede afsnit, som du kan tygge længe på og reflektere over. Hver af de over 300 sider, ja næsten hvert eneste afsnit emner af viden og fortælleglæde.

◀ *Gunver Lystbæk Vestergård (f. 1983) er ph.d. og videnskabsjournalist på Weekendavisen. Hun har tidligere skrevet for Videnskab.dk, Illustreret Videnskab og JyllandsPosten. I 2019 udgav hun bogen ”Fjerne kloder – Historien om opdagelsen af exoplaneter og jagten på verdener som vores”. [Hør forfatteren fortælle om ”Vores levende univers”](#), og hvad der ellers sker med vores erkendelse af liv i universet. (Foto: Peter Nørby)*

Viden og formidlerglæde med fagligheden på plads

Gunver Lystbæk Vestergård evner at skrive om komplicerede teorier og problemstillinger og sammenhænge i et ofte meget konkret billedsprog med rammende eksempler og sammenligninger, så man som læser har en oplevelse af, at man faktisk forstår det hele.

Det kan kun lade sig gøre, fordi forfatteren både er en blændende formidler og besidder stor viden.

Blandt de mange personer, som til sidst takkes i bogen, finder man astronomen Ole J. Knudsen, der i dag er kommunikationsmedarbejder ved [SpaCe](#). Ole J. Knudsen har været med til at tjekke den naturvidenskabelige faglighed i *Vores levende univers*. Ole var i mange år meget aktiv i SUFOI og bl.a. ansvarlig for foreningens Alarmcentral.

Der er mange grunde til at være skeptisk

I bogens kapitel 6 (*Lossepladsen: Hvordan finder vi liv i rummet?*) kommer forfatteren blandt meget andet også ind på SETI-forskningen og ufoer. Her finder man et godt interview med SUFOI's Ole Henningsen, der – ligesom mange andre ufointeresserede – har været igennem en erkendelsesrejse fra rumskibstroende til skeptiker.

Beskrivelsen af SUFOI og Ole Henningsen samt Oles anstrengelser for sammen med Asger Poulsen at efterforske den klassiske Maarup-nærobervationssag fra august 1970 til bunds og måske finde en forklaring er meget nøgtern og præcis.

”Uanset striden om fænomenet er interessen ægte. UFO'er er godt stof, også i et skeptikerland som Danmark, og der bliver googlet betydeligt mere på 'UFO' end på 'astronomi',” skriver Gunver Lystbæk Vestergård på side 211.

Ordet ”skeptikerland” klinger godt i mine ører, men skal nok få de rumskibstroende i danske believer-kredse op i det røde felt og til tasterne.

“Vi skal jo nok ikke regne med at finde hverken marsmænd eller få et radioopkald fra en fjern civilisation. Det vi opfanger er en form for diffuse signaler, som vi har svært ved at forklare, og som udfordrer, hvad vi ved og kender til. Og det kan være med til at ændre vores syn på os selv og vores opfattelse af, hvad er liv er.”

– Gunver Lystbæk Vestergård

Astronomen og astrobiologen Carl Sagan (1934-1996) står her foran en model af Viking-landingsmodul i Death Valley i Californien. Viking 1 var en amerikansk rumsonde, der blev opsendt mod Mars den 20. august 1975. Den bestod af både en orbiter og en lander. Orbiteren kredsede om Mars og tog billeder, mens landeren foretog en blød landing på planetens overflade den 20. juli 1976. Viking 1's lander fungerede i flere år og sendte mange fotos og data tilbage til Jorden, bl.a. fra Labeled Release-eksperimentet, hvis data stadig er gådefulde og skaber videnskabelige diskussioner. Det er en af de røde tråde i bogen "Vores levende univers". (Foto: NASA/JPL)

Hvad vil det betyde, når og hvis vi en dag finder liv i rummet?

Det spørgsmål er jeg selv blevet stillet flere gange ifm. mediemedvirken. Jeg har altid svaret, at jeg faktisk ikke tror, at der vil ske noget særligt dramatisk, faktisk meget lidt, bortset fra at nogle religioner måske skal justeres lidt – med mindre selvfølgelig, at vi ikke taler om livstegn i en meget fjern galakse, men et livstruende angreb udefra à la Hollywood-filmenes skrækscenarier.

Gunver Lystbæk Vestergård svarer også på spørgsmålet – igen både kvalificeret og nuanceret – i bogens sidste to kapitler. Hvordan svaret lyder, skal ikke afsløres her, da bogen fortjener at blive læst og ikke bare citeret.

Vil man selv gå på opdagelse i universet og læse mere om Mars-gåder og de mystiske opdagelser på dværgplaneter og diverse måner, er der til hvert af bogens 10 kapitler både fyldige noter og litteraturlister.

Et stikordsregister ville have gjort det nemmere efterfølgende at vende tilbage til væsentlige nedslag i bogen, da navnestoffet, omtalte eksperimenter, opdagelser o.lign. er forholdsvis omfattende.

Fakta:

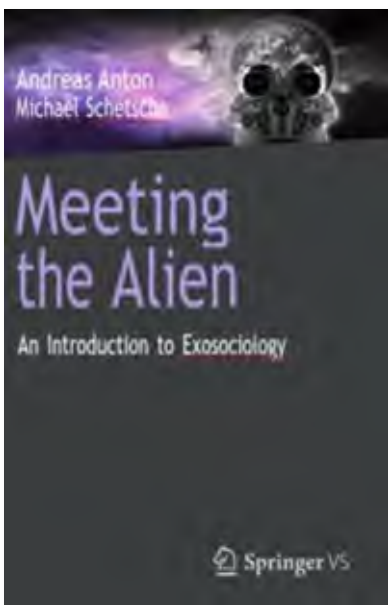

Vores levende univers — Videnskabens søgen efter rumvæsner og alt livs oprindelse

Af Gunver Lystbæk Vestergård
 357 sider, noter og litteraturlister
 People's Press 2025
 ISBN 9788775939084

[Kan bl.a. købes her.](#)

Læs mere:

For et par år siden udkom en anden videnskabelig bog om jagten på intelligent liv i verdensrummet. Den hedder *Meeting the Alien* og er udgivet på det ansete tyske Springer Forlag.

[Læs anmeldelsen af bogen på ufomagasinet.dk](#) — hvor du også finder et link til gratis download af bogen i PDF-format.

Når man skider i egen rede ...

(Illustration: Bo Møller Hansen/SUFOI Picture Library)

Det er en dårlig fugl, som skider i sin egen rede – er en gammel dansk talemåde, der betyder, at du ikke skal skade eller tale nedsættende om sin egen familie, dit eget miljø eller det fællesskab, du selv tilhører eller kommer fra. Det skaber modstand og utryghed blandt dem, du er tæt på. Alligevel har denne adfærd i snart 80 år været udbredt i det amerikanske forsvar, især når vi taler om ufomyten.

Af Kim Møller Hansen

Pressen har altid været en væsentlig drivkraft bag ufomytens udvikling. Og gennem årene har ufoer, aliens og et broget galleri af forskellige ufo-personligheder fået masser af spaltemillimeter og minutter i alverdens medier

Milepæle i ufomytens 80-årige historie

Men særligt tre skelsættende artikler skiller sig ud:

1 -“Impossible! Maybe, But Seeing’ Is Believin’, Says Flyer”

Det er overskriften i [en beskeden og kort artikel i avisen East Oregonian den 25. juni 1947](#).

Artiklen omtaler Kenneth Arnolds ufooplevelse dagen forinden og anses af mange som fødselsattesten for de flyvende tallerkener. Selvom betegnelsen tidligere blev anvendt om lerduer.

Den affødte en sand bølge af avishistorier om ufooplevelser. Det var stærkt medvirkende til, at det amerikanske forsvar følte sig nødsaget til at tage oplevelserne alvorligt og begynde at undersøge dem. Det indledte et årtier langt pr-mareridt for det amerikanske forsvar.

2 –“RAAF Captures Flying Saucer On Ranch in Roswell Region”

Var overskriften på [en artikel på forsiden af avisen Roswell Daily Mail den 8. juli 1947](#), som det amerikanske forsvar set i bagklogskabens ulideligt klare lys godt kunne have været foruden.

Pentagon har i årevis gjort sig ihærdige, men resultatløse anstrengelser for at aflive historien om, at der styrtede et fremmed rumskib ned i Roswell i sommeren 1947. Se fx [The Roswell Report – Fact versus Fiction in the New Mexico Desert](#) (1995) og [The Roswell report – Case closed](#) (1997).

Rumskibs-historien i Roswell vil bare ikke dø, både fordi rigtig mange har et dybt behov for at tro på besøg udefra, og at vi ikke er mutters alene i det store univers, og fordi dele af det amerikanske forsvar vikled sig ind i utroværdige bortforklaringer allerede i 1947, hvilket kun forstærkede mistroen til myndighederne. Noget som i den grad stadig sidder fast som en burre på uniformerne og jakkesættene i Pentagon og omegn.

3 –“Glowing Auras and ‘Black Money’: The Pentagon’s Mysterious U.F.O. Program“

[Den 16. december 2017 bragte avisen The New York Times](#) ”nyheden” om, at Pentagon i hemmelighed gennem adskillige år havde brugt 22 mio. dollars til at undersøge bl.a. ufooplevelser.

Avishistorien var godt nok usædvanlig tyndbenet og ”glemte” at fortælle, at de fleste af de mange herlige dollars var kanaliseret videre til en mangemillionær, der i sin fritid jagtede spøgelser, varulve og bæver-dinosaurer på en gudsforladt ødegård i Utah. Blandt de tre artikelforfattere var også Leslie Kean, der i forvejen er kendt for kulørte historier om rumvæsner, liv efter døden og et afslappet forhold til fakta.

Alligevel blev artiklen startskuddet til de seneste otte års ufohype med kongres-høringer og diverse ekspertgrupper nedsat af både Pentagon og Nasa – og et væld af nye ”ufoeksperter” og ufoprofeter, hvilket er nærmere beskrevet i bogen [Den store UFO-afsløring](#).

En ny milepæl?

Den 6. juni 2025 meldte avisen The Wall Street Journal sig så ind i ufo-opmærksomhedsøkonomien med artiklen [”The Pentagon Disinformation That Fueled America’s UFO Mythology”](#). Den blev fulgt op af artikel nr. 2 den 21. juni med overskriften [”Was It Scrap Metal or an Alien Spacecraft? The Army Asked an Elite Defense Lab to Investigate”](#).

I [UFO-Mail 419](#) skrev Benny Christen Grandahl:

”Artiklerne synes at afsløre, at særligt det amerikanske flyvevåben har spillet en endog særdeles aktiv rolle i at skabe de ufo-myter, som har fået både den amerikanske befolkning, en kreds af ufo-troende politikere og en række kendte ufo-journalister og andre personligheder til at beskyldte Pentagon for at skjule sandheden om ufoerne.

Således skulle flyvevåbnet bevidst have skabt og spredt falske billeder af ufoer, for at kamuflere tophemmelige våben- og flyprogrammer på bl.a. Area 51.

Samtidig skulle der i flere årtier have floreret et bizart indvielsesritual, kaldet ‘Yankee Blue’ internt i det amerikanske flyvevåben. Her blev personel – der netop havde fået en passende høj sikkerhedsclearing – vist et billede af en flyvende tallerken, som skulle være en del af et tophemmeligt ‘reverse-engineering’ program.

Efterfølgende blev de pågældende så bedt om at underskrive en non-disclosure aftale, der truede dem med både livsvarigt fængsel og i værste fald henrettelse, hvis de afslørede programmet for uvedkommende.

Endelig skulle Pentagon også have brugt ufo-historier til at forhindre såvel offentligheden som militære modstandere i at opdage pinlige sårbarheder ved det amerikanske atomarsenal.

Ifølge artiklen – der bl.a. har tidligere direktør for AARO, dr. Sean Kirkpatrick, som kilde – skulle hændelsen ved Malmstrom Airforce Base i 1967, hvor ufoer angiveligt skulle have slukket for en række Minuteman atommissiler, i virkeligheden have været ... et hemmeligt, uanmeldt forsøg, der skulle undersøge, om stærk elektromagnetisk stråling (EMC) kunne slukke for atommissilerne.

Ifølge tidligere underdirektør for AARO, Tim Phillips, handlede det dog nok nærmere om, at en almindelig strømspids i elforsyningen på grund af et tordenvejr, slog atommissilerne fra. Så uanset hvad, skulle hændelsen have haft en naturlig forklaring – og ufo-historien være trukket op af hatten for at dække over fadæsen.”

Er de to artikler i The Wall Street Journal så i samme tunge kategori, som de tre førnævnte milepæls-artikler?

Nej! Selv om de seneste otte års ufo-hysteri, viser, at alt kan ske og pustes op i ufoernes verden, tvivler jeg på, at de to artikler bliver skelsættende.

Den første artikels hovedpointe – at Pentagon selv har skabt ufomyten – er nemlig hverken ny eller sensationel. Det vender jeg tilbage til.

De to artikler i The Wall Street Journal har naturligvis også affødt reaktioner blandt flere af de toneangivende ufopersonligheder i USA.

Både Mick West og Steven Greenstreet har interviewet AARO's fhv. vicedirektør, Tim Phillips, som citeres i den første artikel i The Wall Street Journal. Det er blevet til en usædvanlig lang samtale mellem Mick West og den fhv. vicedirektør.

Steven Greenstreets interview med samme person er både kortere og i den sædvanlige underholdende og lidt overgearede stil.

Og så er disclosure-profeten Richard Dolan selvfølgelig også på banen. Første halvdel af hans 38 minutter lange enetale på YouTube er en gennemgang af hovedpunkterne i den første artikel i The Wall Street Journal.

Anden halvdel er en salvesfuld henvendelse til lytterne/seerne – en prædikant værdig. Dolan var engang en forholdsvis seriøs ufohistoriker, men har i dag tabt både sutten og fornuften.

Den klassiske Malmstrom Air Force Base-ufohændelse i 1967 beskriver, hvordan ti atommissiler pludselig blev deaktiveret samtidig med, at mærkelige lys blev observeret nær basen. Luis Elizondo og Robert L. Hastings har begge fremhævet forbindelsen mellem ufoer og atomvåbenbaser og antydnet, at aliens muligvis overvåger eller manipulerer atomvåben. Hastings har interviewet over 100 tidligere militæransatte, som beskriver ufooplevelser ved atomvåbenbaser, men disse udsagn er anekdotiske og kan ikke betragtes som videnskabelige beviser. Undersøgelser viser, at Malmstrom-hændelsen skyldtes et kortvarigt strømsvigt, og at ufoobservationen fandt sted otte dage senere i en by 50 km væk, hvilket tyder på, at hændelserne er blevet fejlagtigt koblet sammen. (Foto: [Skeptoid](#))

Tre faktorer holder liv i ufomyten

Flere faktorer har ganske givet været drivkraften bag ufomytens udvikling, men tre markerer sig som særligt fremtrædende: menneskets dybe behov for at tro på besøg udefra, nyhedsmediernes behov for at sælge billetter og så det amerikanske forsvars problemer med at kommunikere.

Ufomytens historie rummer en perlerække af eksempler på, hvordan det amerikanske forsvar – både frivilligt og ufrivilligt – har draget nytte af ufooplevelser, ufoorganisationer m.m. til at pleje egne formål ved at skjule eller bortlede opmærksomheden fra egen uformåenhed, fejltagelser, flyulykker, militære aktiviteter og hemmeligheder.

Dette er én blandt flere røde tråde i min bog *[Projekt UFO – Tro, løgne og kolde krig](#)*. Det er en moppedreng på over 500 sider. Jeg skal spare læserne for bogens mange eksempler på det amerikanske forsvars indflydelse på ufomyten, men bare kort omtale et af de mest markante: Paul Bennewitz-sagen.

Paul Bennewitz-sagen

Historien om Paul Bennewitz og hans oplevelser med mystiske lys over Manzano Weapons Storage Complex i New Mexico illustrerer, hvordan misinformation og efterretningsoperationer kan forme ufomyten.

Bennewitz' observationer, hypnosesessioner og rapporter blev brugt af amerikanske efterretningstjenester til at sprede forvirring og skjule militære hemmeligheder, hvilket har haft langvarig indflydelse på populærkulturen.

- **Paul Bennewitz' ufooplevelser:** Bennewitz observerede og filmede uforklarlige lys nær et atomvåbenlager, som han tolker som udenjordiske aktiviteter, og han forsøgte at advare myndighederne.
- **Militærbase og hemmelige operationer:** Kirtland Air Force Base og tilstødende områder husede tophemmelige militærprojekter, herunder udvikling af avancerede våben og teknologier, som Bennewitz uforvarende kom til at interessere sig for.
- **Kvægmishandlinger og bortførelser:** Bennewitz engagerede sig i ufoer og historierne om kvægmishandlinger, herunder hypnotiske sessioner med Myrna Hansen, der fortalte om bortførelser og underjordiske baser, hvilket styrkede hans overbevisning om en fremmed trussel.
- **Project Beta og paranoide teorier:** Bennewitz udarbejdede en omfattende rapport om fjendtlige aliens og hemmelige aftaler med den amerikanske regering, som dog fremstår som et resultat af hans psykiske nedbrud og misinformation.
- **Efterretningstjenesternes manipulation:** AFOSI-agenten Richard Doty og andre efterretningsofficerer manipulerede Bennewitz med falske oplysninger og dokumenter for at forvirre ham og ufomiljøet, hvilket førte til øget paranoia og psykisk sammenbrud.
- **Bill Moores rolle i misinformationen:** Bill Moore havde i 1970'erne og 1980'erne en høj status i ufokredse. Han samarbejdede imidlertid med efterretningstjenesterne om at sprede misinformation og var involveret i lanceringen af de falske MJ-12-dokumenter, som fik stor betydning for ufomyten. I september 1980 udkom bogen *The Roswell Incident* med Charles Berlitz som hovedforfatter og Bill "William" Moore som medforfatter. I juli 1989 fortalte Bill Moore på en stor ufokonference på Aladdin Hotel i Las Vegas arrangeret af MUFON (Mutual UFO Network) om sit dobbeltspil og egen rolle i Bennewitz-sagen.
- **Bennewitz' sammenbrud og eftermæle:** Overvågning og manipulation førte til Bennewitz' mentale sammenbrud i 1988, men hans historier om aliens, underjordiske baser og implantater har fået varig indflydelse på ufokulturen.

Bennewitz observerede højst sandsynligt hemmelige militære eksperimenter med ubemandede fly o.lign., mens efterretningstjenesterne brugte ufo-fortællinger til at skjule militære hemmeligheder og forvirre offentligheden.

Læs hele historien om Paul Bennewitz i kapitlet "Blændværk" i bogen [*Projekt UFO – Tro, løgne og kolde krig*](#).

◀ Dette forfalskede dokument, kendt som Aquarius-dokumentet, fik Bill Moore af efterretningsagenten Richard Doty og gav det videre til Paul Bennewitz med ordene: "Paul, du må hellere være forsigtig med, hvad du gør med dette. Brug det i din egen research, men hold det tæt ind til kroppen". I Aquarius-dokumentet optræder betegnelsen "MJ-12" for første gang.

En kolossal, uoverskuelig og uensartet størrelse

Det er kendetegnende for folk, som bygger deres verdensbillede på konspirationsteorier, at de er overbeviste om, at der bag alle hændelser – især de voldsomme, pludselige og katastrofale – findes en bestemt hensigt og et formål.

"Nogen" styrer det hele i baggrunden og har én stor, forkromet og velkoordineret

masterplan, som giver mening. Intet sker ved en tilfældighed.

I denne forståelse af verden er det amerikanske forsvar én stor, ensartet, harmonisk og stabil størrelse, hvor alle tænker ens, har de samme holdninger, arbejder efter samme drejebog etc.

I virkeligheden er det amerikanske forsvar en så stor og vidt forgrenet organisation, at der i diverse afkroge handles autonomt og sagtens kan plejes særinteresser som fx troen på aliens (tænk blot på Luis Elizondos lille uofficielle ufo-klub Advanced Aerospace Threat Identification Program, AATIP, finansieret af offentlige midler).

Derfor kan det sagtens hænde, at de forskellige afdelinger i forsvaret ikke ved, hvad hinanden laver og tænker. Derfor kan modstridende og selvmodsigende udtalelser forekomme, hvilket under de rette omstændigheder og i de rette hjerner kan forstærke mistanken om konspirationer etc.

For eksempel tænker mange, at USA har 2-3 efterretningstjenester, som har det forkromede overblik og styr på alt. De mest kendte er CIA (Central Intelligence Agency), NSA (National Security Agency) og FBI (Federal Bureau of Investigation) – og de kan nogle gange have svært ved at samarbejde.

I dag ved vi, at FBI og CIA i tiden op til terrorangrebene den 11. september 2001 ikke samarbejdede godt nok. De lå hver især inde med brikkerne, men kunne ikke eller ville ikke i fællesskab samle puslespillet, der måske kunne have forhindret katastrofen og reddet 3.000 menneskeliv.

Nu har USA imidlertid ikke blot tre efterretningstjenester, men i alt 16 officielle efterretningstjenester, hvilket også udfordrer samarbejdsevner og fælles retning. De udgør tilsammen det, der kaldes USA's efterretningsfællesskab (United States Intelligence Community, IC), som koordineres af Director of National Intelligence (DNI).

Derudover findes der et stort antal mindre statslige og private organisationer, som arbejder med efterretning og sikkerhed.

Altså kan skikke eller rygter i én organisation nemt ende med at være pålidelige efterretninger i en anden.

Immaculate Constellation er et godt eksempel

At noget produceret i en sammenhæng i én del af forsvarets organisationer nemt kan blive udlagt som noget helt andet i uvidendes hænder, er [historien bag Immaculate Constellation-dokumentet](#) et godt eksempel på.

Selve Immaculate Constellation-dokumentet skulle efter sigende været skrevet af en civil efterretningsanalytiker ved navn Matthew Brown for at dokumentere hans møde med en præsentation af sammen navn, som han fandt i en mappe på en intern server i forbindelse med en digital oprrydningsopgave, han løste for Pentagon.

Ifølge præsentationen var Immaculate Constellation et tophemmeligt militært ufo-program. Og præsentationen omtalte både Lue Elizondo og viste klare, tydelige billeder af forskellige ufoer – samt omtalte forskellige hidtil ukendte ufo-hændelser og delte angiveligt klassificeret viden om ufoer.

Men på trods af at Matthew Brown fandt præsentationen i en mappe, der hed "Schriever Wargame 2018", troede han fuldt og fast på, at det var ægte. Netop fordi han havde hørt de mange rygter om tophemmelige ufo-programmer internt i forsvaret. Derfor spang han i foråret 2025 ud som endnu ufo-whistleblower.

Men i virkeligheden var præsentationen bare en del af et såkaldt scenario, der var blevet forberedt til den årligt tilbagevendende simulerede militærøvelse på Schriever Air Force Base i Colorado – i dag Schriever Space Force Base.

Det amerikanske paradoks

Amerikanerne har en klippefast tro på, at alt i uniform eller med fine titler (især hvis ordet "intelligence", dvs. efterretning, indgår) er noget helt særligt.

Når fx en amerikansk kamppilot fortæller, at han/hun har haft en ufooplevelse, så vægter det meget højt. Der sættes som udgangspunkt ikke spørgsmålstejn ved, om oplevelsen evt. kan have en naturlig forklaring. En kamppilot tager jo ikke fejl! Forsvarets personel kender jo et rumskib, når de møder det.

Sådan har det været siden 1947. Fx ville den amerikanske og toneangivende private ufoorganisation NICAP under ledelse af den pens. major Donald E. Keyhoe kun beskæftige sig med ufooplevelser fra militærpersonel. Det blev anset for at være ekstra troværdigt.

Amerikanernes tillid til forsvaret er fortsat høj sammenlignet med andre institutioner, men den er faldet i de seneste år. Det skyldes nok, at tilliden til det politiske system er faldet markant gennem de seneste årtier og i dag både er udbredt og dyb.

På den ene side tillægger amerikanerne ufooplevelser blandt forsvarets personel afgørende værdi – og de er næsten alene beviset for besøg udefra – især når oplevelserne bekræfter egne konspirationsteorier, frygt og ideer om besøg udefra.

På den anden side har amerikanerne stor mistillid til ”systemet”. Så når Pentagon undersøger ufooplevelser og offentliggør resultaterne, mødes de involverede talsmænd med mistro.

Konspirationstilhængernes udgangspunkt er, at Pentagon skjuler sandheden. Så der skal i ufokredse hele tiden kæmpes for at få bureaukraterne til at komme med ”den store afsløring”.

Har Pentagon taget konsekvensen?

Pentagon, utallige undersøgelsesprojekter og andre, der fra officiel side er blevet sat til at undersøge og udtale sig om ufoer, er lige siden 1947 blevet mødt af offentligheden med mistro og beskyldninger om at have skumle hensigter og skjule den ”store sandhed”, hver gang talsmændene har fremlagt resultater ifm. undersøgelser af ufooplevelser – uanset hvor megen umage de har gjort sig.

Til gengæld har de samme personer også kunnet iagttage, at fortællinger om nedstyrtede ufoer, kvægmishandlinger, mystisk rumaffald, piloters møder med (for dem) ukendte objekter m.m. knopskyder ude af kontrol i ufomiljøet og stjæler opmærksomheden fra, hvad man ellers kan have gang i militært og forskningsmæssigt på hemmelige baser og testområder.

Alt dette sker, uanset om der hold i nogen af gætterne eller ej. Så hvorfor ikke bare drage nytte af, at visse dele af ufomiljøet drevet af egne behov og adfærd selv hjælper til med at skjule militære hemmeligheder?

Næste gang et nyt eksperimentalfly, en drone eller noget andet højteknologisk styrter ned eller uforvarende bliver filmet af flyspottere eller lækket af uvidende, militære whistleblowere, kan uheldet skjules ved at lyve og give en tynd bortforklaring. Og måske kan man i ny og næ hjælpe det lidt på vej ved at plante et tilsyneladende superhemmeligt dokument eller publicere en uskarpt og gådefuld video på YouTube?

Så skal konspirationstilhængerne nok selv klare resten og digte en vild historie.

*To kontinenter – to tilgange til ufomyten. I slutningen af 1980'erne blev det stadig tydeligere, at de toneangivende ufoentusiaster i USA havde en anden tilgang til ufomyten, end hvad der dengang dominerede interessen i Europa. Hvor man i USA betragter observatørernes vidneudsagn som objektive beskrivelser af et fysisk fænomen – sanserne er at sammenligne med et videokamera, der gengiver virkeligheden, som den ser ud – og hvor uidentificerede fænomener gerne fortolkes som rumskibe af møtrikker og bolte (nuts-and-bolts), så har europæiske ufointeresserede i mange år mere forfulgt sociologiske, psykologiske og kulturelle forklaringer på ufooplevelserne. Siden december 2017 har amerikanernes nuts-and-bolts-tilgang til ufooplevelserne bredt sig voldsomt i Europa takket være sociale medier og nyhedsmedierne. Så i dag er mange europæeres tilgang til ufomyten den samme som i 1950'ernes USA, hvor Donald E. Keyhoe havde vind i sejlene med sin rumskibshypotese.
(Illustration: Leo/Pixabay)*

Læs mere

- [Tim Phillips — Former Deputy Director of AARO](#) (Mick West, varighed: 1 time og 44 min.). Bemærk den overskuelige kapitelinddeling under kommentarer, så du lettere kan overskue det lange interview.
- [BOMBSHELL: Pentagon created fake UFO evidence, promoted false alien stories](#) (Steven Greenstreet, New York Post. Varighed: 18 min.)
- [THE REAL REASON for WSJ's Information War Against UFOs](#) (The Richard Dolan Show, varighed: 38 min.)
- [Did the Pentagon spread false UFO stories? We're skeptical](#) (Tim Gallaudet, Christopher Mellon og Marik von Rennenkampff)
- [Den morgen ufoer lammede USA's atommissiler](#)
- [Hedeslag på Islands Brygge](#)

- [Sådan skabte den amerikanske regering ufomyten](#)
- [UFO? UAP? – nej, men måske Batman](#)
- [UFOer og atomvåben](#)

Sjællands Odde genbesøgt – Nyt lys på spektakulær dansk ufo-sag

I 1967 så en dreng noget uforklarligt på Sjællands Odde. Nu fortæller han, hvad han husker i dag. Det sætter nye perspektiver på Danmarks måske mest spektakulære CE3 sag.

Af Thomas Brisson Jørgensen — med bidrag fra Toke Haunstrup

Sjællands Odde-observationen fra 1967 er en af de helt klassiske danske ufo-sager, fordi den involverer så mange spektakulære detaljer, i en type sag (nærkontakt af tredje grad), som dansk ufologi i forvejen ikke ligefrem tæller mange af.

Sagen er nu mere end 58 år gammel, og mystikken omkring den har kun vokset sig stærkere med tiden, da der aldrig rigtig er kommet en opfølgning, der aktivt har involveret hovedvidnet, som på observationstidspunktet blot var en ung knægt.

Kim Møller Hansen gjorde et forsøg på at genbesøge sagen tilbage i 1983 i forbindelse med sin serie om danske UFO-klassikere. Der var dog ingen interesse fra familiens side i at grave op i tingene igen, og SUFOI har derfor siden betragtet sagen som et afsluttet kapitel.

For noget tid siden skulle jeg på et lille road trip rundt i Odsherred, og en af destinationerne på min liste var lokationen for Sjællands Odde-hændelsen. Forinden foretog jeg lidt research på nettet, og det var her jeg opdagede at hovedvidnet, Jesper, faktisk stadig bor i området den dag i dag.

Jeg tog derfor kontakt til ham, og til min overraskelse – set i lyset af den tidligere udmelding om at ville lade sagen ligge – viste han sig i stedet at være ret åben og imødekommende for at tale med

mig. Vi lavede derfor en aftale om at mødes ved observationsstedet og lave et slags genbesøg af hændelserne. Hvad der oprindeligt var tænkt som et hurtigt og beskedent visit til et legendarisk dansk ufo spot, var nu pludselig blevet til en enestående mulighed for at grave dybere i, hvad der virkelig skete den vinterdag i januar 1967.

Men da det er de færreste der kan forventes at være inde i sagens detaljer, må vi hellere lige først opridse hændelsen, som den blev gengivet i aviserne, UFO-Nyt og andre publikationer dengang, og som den er blevet genfortalt lige siden.

Den “officielle” historie

Den 18. januar, 1967, ved mørkets frembrud, omkring kl. 16:40, legede Jesper og hans ven Tage — dengang henholdsvis 7 og 9 år gamle — nær Jespers families gård, tæt ved landsbyen Overby, der ligger få kilometer fra spidsen af Sjællands Odde. Tages lillesøster på 4 år var der desuden også.

Man kunne normalt se havet klart på den anden side af vejen, fra hvor de legede, men vejret denne dag var koldt og tåget med kraftig vind fra vest.

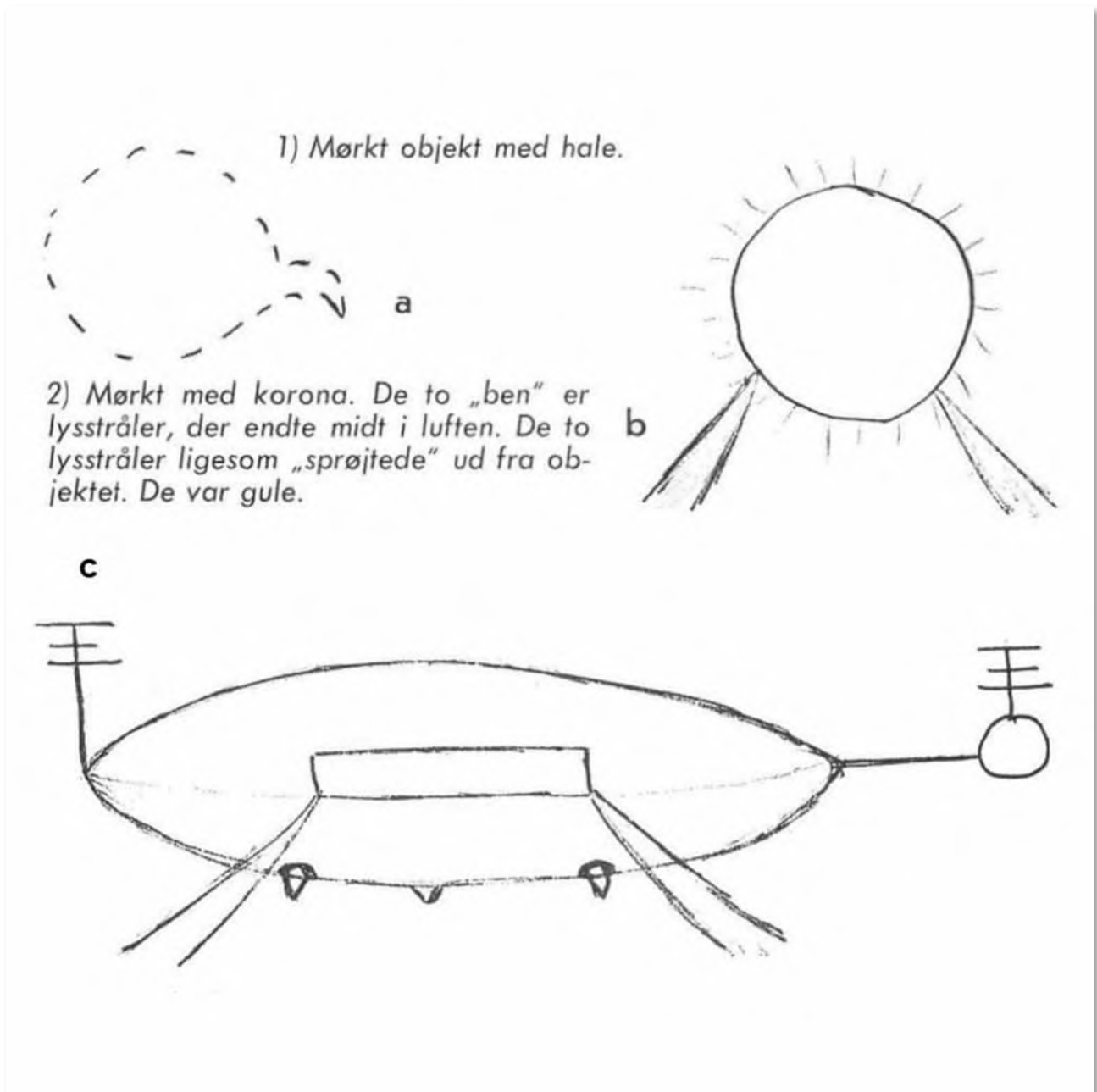
Tage var på vej til at gå hjem, da han pludselig så et mørkt gråt objekt på himlen, ude over vandet. Objektet havde en sløret, rund form med en kort, spidsende hale. Han troede, at det var en skypumpe, og af frygt råbte han til sin lillesøster og Jesper, at de skulle flygte.

Tage og søsteren løb derefter hjem til deres mor for at advare hende. Hendes umiddelbare reaktion var dog, at vinden slet ikke var stærk nok til, at en skypumpe kunne dannes. Hun gik derefter hen til vinduet, men kunne ikke se noget usædvanligt på himlen.

Fra skypumpe til flyvende fartøj

Jesper derimod var ikke bange. Han søgte i stedet dækning i en vejgrøft og iagttog “skyen”, som på dette tidspunkt havde forvandlet sig til en mørk, rund kugle, men uden den tidligere “hale”. Den havde nu også en glødende lyskrans, og den udsendte to afgrænsede lysstråler, der mindede om søgelys.

Efter at have bevæget sig rundt i det umiddelbare område i et stykke tid, foretog ufoen endnu et stadie i dens “transformationscyklus”, og begyndte nu gradvist at ligne et decideret flyvende fartøj. Det havde et langt, smalt, rektangulært vindue i midten, og en stråle af blågrønt lys, der steg ned fra hvert hjørne af vinduet. Objektet havde avancerede antenner og i bunden var en firkantet dør omgivet af glas.

De forskellige stadier af objektets fremkomst, som beskrevet ovenfor. Skitserne blev lavet ifm. SUFOI rapportoptagelsen i 1967.

Den sorte substans på stranden

Fartøjet fløj nu lidt rundt på må og få, på en underlig slingrende måde. Tre landingsben kom dernæst ud fra bunden, som om fartøjet var ved at gøre klar til at lande. Men da det nåede en meter over jorden, trak den benene op igen, så kun spidserne af dem var synlige. Derefter fløj ufoen mod nordvest, ud mod havet.

Da den var over stranden, faldt en slags sort substans ud af bunden. Derefter tog objektet en drastisk drejning, samtidig med at en firkantet gondol eller kurv blev sænket ned mod jorden. Den

hang i et tykt og antagelig meget stift kabel, da den ikke svingede, uanset hvilke manøvrer objektet foretog.

Besætningsmedlemmerne

Derefter klatrede otte "besætningsmedlemmer" ned gennem hullet i bunden af ufoen, én ad gangen og ned i kurven. Jesper beskrev dem som menneskelignende, alle mellem 1–1,2 meter i højden, omtrent samme størrelse som han selv. De havde alle lange tynde ansigter med lange næser. Syv af dem havde klippet blondt hår, mens den ottende havde længere og mørkere, skulderlangt hår.

Jesper huskede, at en af besætningsmedlemmerne – måske lederen – bar en blå uniform, men de syv andre bar tøj med lodrette striber i rødt, hvidt og blå – der mindede om heldragter til gymnastik. Derudover havde alle hatte på, der lignede dem, stenhuggere bar i gamle dage.

Bortset fra lederen i blå, havde hver af dem en dobbelt ilttank på ryggen. Herfra løb en slange, der tilsluttede sig i modsatte ende til et gitterlignende mundstykke, der dækkede besætningsmedlemmernes mund, på samme måde som en iltmaske hos dybhavsdykkere. Besætningen havde også lommelygte-lignende projektører fastgjort til deres skuldre.

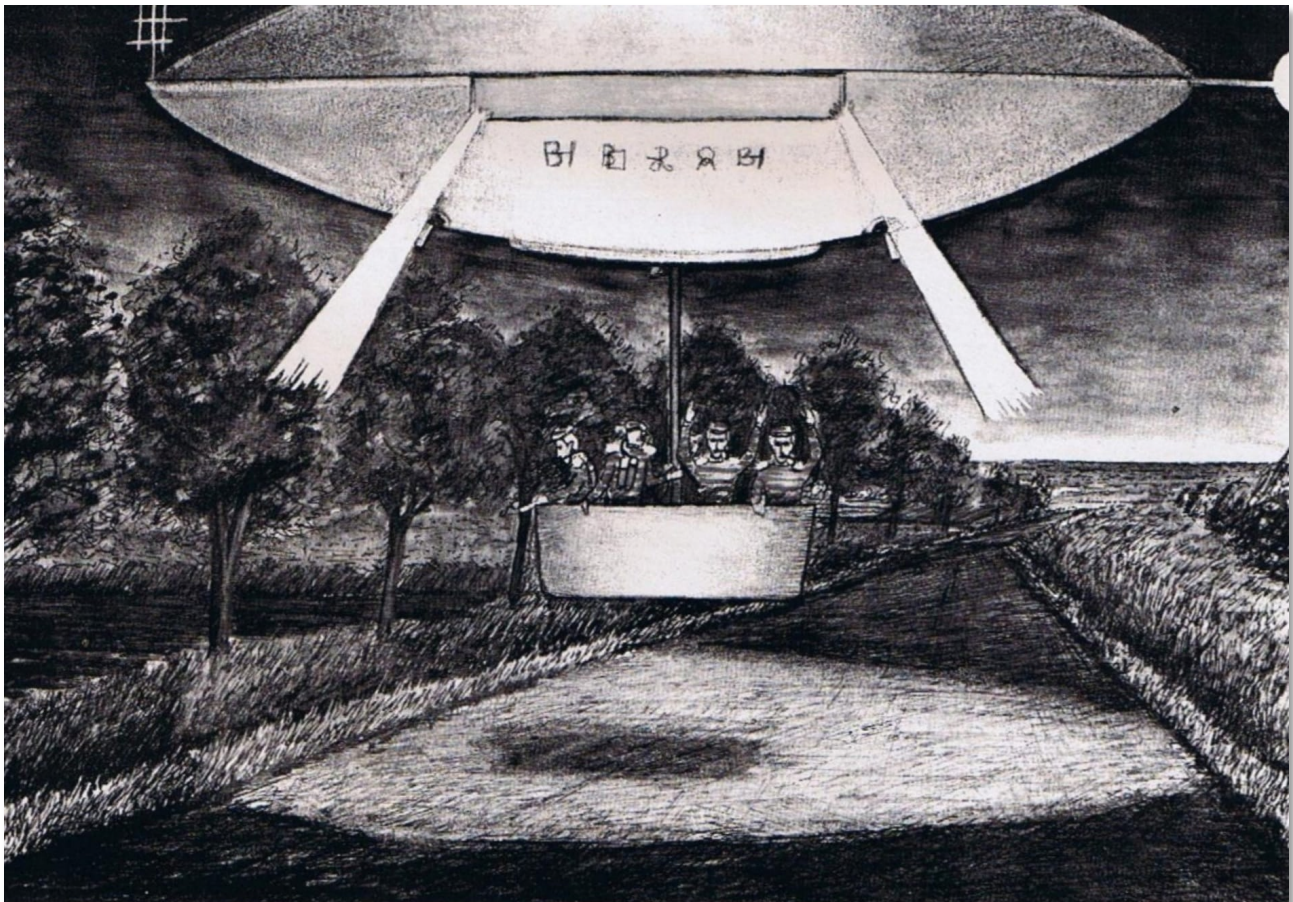

Illustration af fartøjet og ufonauterne i "kurven", tegnet noget tid efter rapportoptagelsen af Lasse Brandt og således ikke verificeret af Jesper i sin tid.

Ufoen fløj nu tilbage fra nærheden af havet mod det område, hvor Jesper gemte sig. De otte besætningsmedlemmer samlede derefter nogle instrumenter op fra kurven, der lignede kikkerter eller kameraer.

Jesper var slet ikke bange og beskrev besætningsmedlemmerne som venligt udseende, og de vinkede til ham, da fartøjet passerede over en formation af træer ved vejsiden. På det tidspunkt kunne Jesper høre ufoen udsende en lav lyd, der mindede om den man hører fra en batteridrevet båndoptager. Jesper bemærkede, at ufoen ikke producerede nogen varmesignatur, som et lavtflyvende fly eller helikopter normalt ville gøre.

Da ufoen fortsatte sin flyvning i retning af kirken i Overby, bemærkede Jesper, at syv af de otte besætningsmedlemmer klatrede op fra kurven ind i fartøjet selv. Mod slutningen af observationen skiftede ufoen farve fra orange til lilla, men lyset fra dens vindue forblev blågrønt. Observationen varede ikke længere end fem minutter og var ovre kl. 16:45.

Det er i store træk den historie, der er blevet fortalt og genfortalt om sagen siden 1967. Men hvor meget af den kan Jesper faktisk stå inde for, den dag i dag?

To smaadrenges iagttagelse „flyvende tallerken”

Deres forklaring om rumfolk og genstandens færd over Sjællands Odde betegnes af UFO-folk som højst troværdig

Et fotografi af «en flyvende tallerken», taget af en amerikansk sergent. Billedet er undersøgt af eksperter, der fastslog, at der ikke kunne være tale om en forfalskning.

Fra sagkyndigt hold betegnes to smaadrenges påstande om en «flyvende tallerken» færd i lav højde hen over Sjællands Odde som højst troværdige. En meget tung klump, der bagefter blev fundet på strandbredden, synes yderligere at bekræfte drengenes forklaring.

over jorden, blev benene næsten trukket ind igen og farten sat op. Drengen fortæller, at objektet fortsatte mod Kattegat i lav højde, og da den var over stranden, kastede den noget, der lignede «kasser». Det menes at have været den tunge klump.

Efter et sving ud over havet eller stranden skete der ifølge drengen påny noget — en kurv eller kasse blev sænket ned tilsyneladende hængende i et uretlykt tøj eller kabel. Efter bevægelserne at denne var der ikke tale om en stiv forbindelse.

Da kurven eller kassen var nedkom otte personer ud af hullet i bunden af den flyvende genstand og klatrede hurtigt ned ad tovel eller kabel. De bojede sig ned — åbenlyst for at samle nogle ting om fra kassen. Drengen mener, at de tog nogle «kikkerter eller fotografi-apparater».

Vinkede venligt

Drengen var ikke bange og gen-

Udklip om Sjællands Odde-sagen fra Holbæk Amts Venstreblad, 16. april (1967).

Jespers version af oplevelsen anno 2025

Jeg mødes med Jesper en solskinsrig dag i maj måned på stedet for observationen, der i store træk ligner sig selv fra dengang. Noget der slår mig med det samme er, at Jesper ser utrolig ung ud af sin alder. Faktisk ville jeg ikke have gættet på, at han var ret mange år ældre end mig selv, på trods af 20 års aldersforskel. Allerede inden vi kommer rigtig i gang, bliver det klart for mig, at Jespers afvisning af at tale om emnet tilbage i 1983 skyldes, at han ikke følte SUFOI havde håndteret sagen ordentligt i sin tid.

En dreng under pres

Han gennemgik i månederne efter sin observation flere runder af interview med forskellige ufo-efterforskere (tilsyneladende ikke kun fra SUFOI), som Jesper selv kalder for "møder". Måden han beskriver dem på, giver dog indtryk af, at han har opfattet det mere som en serie forhør. Derudover blev han løbende udspurgt og konfronteret af mange andre voksne omkring ham, der alle havde vidt forskellige holdninger til emnet.

Som han selv siger, kan alt dette ikke undgå at præge en 7-årig dreng og efter mange timer med spørgsmål som "var det dét du så?", "var der ikke lys på?" og så videre, har han mere eller mindre bevidst følt sig under et vist pres til at give bestemte svar, som han har ment de voksne gerne ville høre.

Et af de første tvivlspunkter, der opstod i vores samtale, var angående selve objektet, der ifølge den officielle fortælling skulle have formet sig over flere stadier og blevet gradvist mere "solidt" og defineret. Jesper kan ikke rigtig genkende denne beskrivelse. Han husker det i stedet som, at han bare først kunne se detaljer, da fartøjet kom tættere på. Han mener, at han fra starten tænkte, at det han så, ikke kunne være en skypumpe, men nærmere "et eller andet rumfartøj".

Det var her ude over kysten, Jesper og Tage først så "skypumpen" (Eget foto).

Overraskende detaljeringsgrad

I dag tror Jesper dog slet ikke på, at det er muligt, ud fra den position, han befandt sig, at se alle de detaljer der udlægges i den officielle fortælling. Og da slet ikke i mørket i så dårligt vejr.

Imens vi står ved observationsstedet, udpeger Jesper, hvor han husker objektet fløj over, og udpeger for mig det nærmeste punkt objektet kom på ham. Jeg må give ham ret i, at det ville kræve overordentligt god nightvision at se ret meget på de afstande på det tidspunkt af dagen, når vi samtidig medtager de daværende vejrforhold.

Da objektet var nærmest, var det helt ude ved de bageste træer, der ses på billedet ovenfor (Eget foto).

Holder fast i besætningsmedlemmerne

Jesper holder stadig fast i, at han så en gruppe "besætningsmedlemmer" i forbindelse med objektet, hvad enten disse har været ufonauter eller ej. De detaljer, han husker om dem, er dog meget sparsomme sammenlignet med beskrivelserne og illustrationerne tilknyttet den officielle fortælling.

Jeg spørger om størrelsen på besætningsmedlemmerne, som han skulle have beskrevet som små, omkring 1 meter høje. Til det udbryder Jesper, lidt forbløffet: "Står der virkelig, at jeg sagde det?" Han medgiver dog, at han godt kan have sagt det, men at det ikke er en detalje, der siden hen har levet i hans hukommelse.

... men husker ikke detaljerne om dragterne og udstyret

Beskrivelsen i den officielle beretning om dragterne og udstyret, samt besætningsmedlemmernes nærmere udseende, kan han overhovedet heller ikke relatere til. Jesper husker heller ikke, at besætningsmedlemmerne kunne se ham. Han mener, at det nok er endnu en af de her detaljer, der er blevet mere eller mindre fremtvunget efterfølgende.

Hvorvidt han skulle have følt en slags kontakt, så husker Jesper det dog som om han følte en slags forbindelse til det, han så. Og han husker også, at han på intet tidspunkt følte sig truet eller i fare.

Angående ”kurven”, hvor besætningsmedlemmerne befandt sig, er han også i tvivl om, hvad han faktisk så. I dag er han mere tilbøjelig til at tro, at der måske var et andet fartøj, eller noget helt tredje, der fløj nedenunder. Men det er svært at forestille sig hvordan dette praktisk skulle kunne lade sig gøre. Det er et godt eksempel på, hvordan der mangler visse logiske brikker i hans egen fortælling. Men det er Jesper også fuldt ud bevidst om.

Da jeg spørger ind til sagens mest bizarre og kontroversielle detalje, nemlig plakaten på bagsiden af fartøjet, griner Jesper og siger ”hvordan skulle jeg nogensinde have kunne se den slags detaljer på en sådan afstand”?

Påvirket af efterforskernes spørgsmål?

Jesper er i stedet helt overbevist om at denne og mange andre af de detaljer tilknyttet sagen, om han så reelt så dem eller ej, er noget enten han og/eller efterforskerne er blevet påvirket af, hvad enten det har været gennem film, tegneserier og lignende. Det er nødt til at komme et sted fra, som han siger.

Men samtidig tænker han, at indflydelsen på ham selv må have været begrænset, da udvalget af underholdning dengang ikke var særlig stort. Han har i den alder allerhøjest læst Anders And-blade, mener han, og familien havde måske ikke engang tv endnu.

Jesper har heller ingen minder om nedfaldet af den sorte substans, der fik sit eget efterspil i ugerne efter observationen. I den officielle fortælling skrives det, at Jesper kaldte det ”noget sort duller”. Han husker ikke at have sagt dette, men påpeger igen, at objektet var langt væk og vejrforholdene dårlige, så det burde han heller ikke have kunnet se ret meget af. Med hensyn til lyden fra fartøjet, mener han også at det kan være detaljer der er trukket ud af ham under et af de mange ”møder” med efterforskere.

Livet efter observationen

Man kunne nemt få det indtryk, at Jesper med tiden er gået hen og blevet en rendyrket skeptiker angående ufoer. Men faktisk er han ret ambivalent omkring flere aspekter af sin oplevelse og hvad angår emnet generelt. Flere gange undervejs i vores samtale, skiftede han således mellem at udtrykke, at det måske kunne have været et udenjordisk fartøj han så, og at der var en slags kontakt, til at komme med mere naturlige, alternative forklaringer.

Han har blandt andet tænkt på, om det kunne have været en helikopteroperation eller lignende, han var vidne til. Han mener at huske noget om, at der foregik visse redningsøvelser i området omkring det tidspunkt. Han indrømmer dog samtidig at det er en utilstrækkelig forklaring.

Eftersøgningen af det "sorte noget", som tilsyneladende faldt fra objektet, ledte til fundet af en mærkelig klump på den nærliggende strand. Det viste sig senere at være en bunke kunstgødning, som en lokal landmand havde skaffet sig af med noget tid forinden.

Mistede aldrig interessen for ufoer

Det at Jesper besluttede, at man skulle lade sagen ligge, da Kim Møller Hansen kontaktede ham i 1983, betød ikke at han havde mistet interessen for emnet – tværtimod. I mange år, især fra han var omkring 15 til 20 år gammel, fulgte Jesper med i andre observationer, for at se om det kunne sammenlignes med, hvad han selv havde oplevet.

Jespers mor blev endnu mere "hooked" på ufoer efterfølgende, og ledte i mange år en "ufo-kreds" hvor lokale ringede til hinanden og sammenlignede historier, når der var set noget på himlen i området. Der blev også arrangeret observationsaftener, hvor Jesper ofte var med.

Blev han spillet et puds?

En interessant tanke, som Jesper på et tidspunkt åbner op for, er at han nogle gange føler det, som om han er blevet spillet et puds med hele oplevelsen. Han sammenligner det lidt med den måde en tryllekunstner eller illusionist snyder sit publikum. Særligt de mange tv-udsendelser med Jan Hellesøe i nyere tid, har fået ham til at tænke endnu mere i de baner. Hvem illusionisten i hans tilfælde så kunne være, kommer han dog ikke ind på.

Mest af alt er Jesper i dag ærgerlig over, at han ikke har et mere "rent" billede af, hvad potentielt kunne have været en stor oplevelse. Jespers ven Tage blev spurgt mange gange efterfølgende, om

han ikke kiggede ud af vinduet og så noget efter han var løbet ind, men det gjorde han ikke. Han var derfor aldrig rigtig inde over det efterfølgende. Og det er noget, Jesper har ærgret sig meget over, da det i det mindste ville have givet ham noget at sammenligne med.

Levet i konstant tvivl om sin oplevelse

Alt i alt tegner ovenstående et billede af en person, der har haft en usædvanlig oplevelse tidligt i livet, men som har levet i konstant tvivl lige siden, angående hvad han rent faktisk så. Han fortæller dog, at oplevelsen – både selve hændelsen og efterforskningsdelen – også har affødt gode ting. Det har blandt andet lært ham at være mere kritisk og stille sig tvivlende over for flere ting i livet senere hen.

I dag, efter at have set og læst en masse om fx kriminalsager, har han også lært, hvor let det kan være at lede vidner og ende med forkerte konklusioner, og alt det har fået ham til at tvivle mere og mere på ikke bare sin egen, men også andre UFO-vidners oplevelser.

Afsluttende kommentarer fra en SUFOI rapport-veteran

Af Toke Haunstrup

Thomas Brisson Jørgensens interview med Jesper fra Sjællands Odde-sagen giver anledning til at reflektere over den historiske udvikling i SUFOI's rapportarbejde. Jespers observation fandt sted i 1967, hvilket var en del år før SUFOI fra midten af 1970'erne begyndte at systematisere og professionalisere rapportarbejdet.

Det var endnu før udviklingen af for eksempel kurser, hvor rapportoptagere blandt andet blev uddannet i at interviewe observatører uden at stille ledende spørgsmål. Det vil sige spørgsmål, som kan påvirke observatørers svar. På kurserne lærte man for eksempel at stille spørgsmål som "hvilken farve havde lyset?" og "kan du beskrive fænomenets form?" i stedet for ledende spørgsmål a la "var lyset rødt?" eller "havde objektet form som en tallerken?".

Ledende spørgsmål ændrer nemt vidnernes svar

Fra forskningen i hukommelse er det velkendt, at ledende spørgsmål har stor indflydelse på ikke kun vidners umiddelbare svar, men også på deres langsigtede erindring om det oplevede. Ledende spørgsmål kan "plante" nye detaljer i folks erindring om et hændelsesforløb og dermed resultere i det, der kaldes "falsk hukommelse".

Det har blandt andet den fremtrædende amerikanske forsker i vidnepsykologi og hukommelse, Elizabeth Loftus, vist gennem flere studier. I et af hendes studier blev forsøgspersoner vist en film af trafikulykke, som involverede flere biler, der stødte sammen. Umiddelbart efter filmen blev den ene halvdel af deltagerne spurgt "Hvor hurtigt kørte bilerne, da de *smadrede* ind i hinanden?", mens den anden halvdel fik det noget mere neutrale spørgsmål "Hvor hurtigt kørte bilerne, da bilerne *ramte* hinanden?"

Ugen efter blev forsøgspersonerne så interviewet på ny, og her viste det sig, at dem, der blev stillet spørgsmålet med "smadrede" i højere grad huskede, at de havde set knust glas på filmen end tilfældet var for dem, der havde fået spørgsmålet med det mere neutrale ord "ramte". Faktisk kunne dobbelt så mange fra "smadrede-gruppen" huske, at de havde set glas end fra "ramte-gruppen". I virkeligheden havde der ikke været knust glas at se på filmen, men forsøget viste, at selv ganske subtile forskelle i formuleringen af spørgsmål kan have stor betydning for folks senere erindring.

Andre studier har vist, at især børn er påvirkelige for ledende spørgsmål. Oven i dette kommer så, at erindringen af en hændelse over årene kan blive farvet af fremherskende kulturelle forestillinger om et givent fænomen som eksempelvis ufoer – for eksempel fra medier, film og bøger.

Elizabeth Loftus foran hendes mange udgivelser om vidnepsykologi og hukommelse.

Farvede rapportoptagerne observatørens svar

I 1960'erne var der stadig en stærk overbevisning i SUFOI om, at ufoerne skyldtes rumskibe med besøgende udefra. Det er derfor meget tænkeligt, at denne overbevisning ubevidst har farvet rapportoptageres måde at interviewe observatører på.

Det kan have farvet spørgsmålene, som Jesper blev stillet, i retning af samtidens forestillinger om ufoer og rumskibe. Det har sandsynligvis ikke kun gjaldt for SUFOI's rapportoptager på sagen, men sikkert også for de andre voksne, som har udspurgt Jesper om hans oplevelse.

Det var i øvrigt også en tid, hvor man i SUFOI altid var på jagt efter det, man i mange år internt i foreningen kaldte "sager med kød på". Det vil sige nærobservationer med mange detaljer og gerne med observation af væsner. Håbet var, at disse sager kunne være med til at overbevise offentligheden om ufoernes reelle eksistens i form af besøgende udefra.

Det er derfor nærliggende at tro, at man fra SUFOI's side har lagt ekstra energi i en sag som den fra Sjællands Odde, hvilket kan have betydet en særligt intensiv rapportoptagelse med lange interviewforløb og mange (ubevidst) ledende spørgsmål.

Fra midten af 1970'erne og frem gennemgik SUFOI's rapportarbejde en gennemgribende forandring med fokus på at udvikle mere neutrale, systematiske og "objektive" metoder til at indsamle og undersøge folks beretninger. Resultatet af dette blev en langt mere nøgtern tilgang til ufofænomenet, som i sidste ende førte til, at SUFOI i dag betragter ufofænomenet som først og fremmest et kulturelt fænomen.

Kilder:

- Aarhus Stiftstidende, 18. Maj (1967)
- Holbæk Amts Venstreblad, 15. April (1967)
- Holbæk Amts Venstreblad, 15. Juni (1967)
- Jydske Tidende, 16. April (1967)
- UFO-Nyt: Nr. 2 & 3 (1967), samt nr. 1 (1984)
- Willy Wegner — UFO-landinger i Danmark

Herudover også:

- Elizabeth F. Loftus & J. C. Palmer (1974): Reconstruction of automobile destruction: An example of the interaction between language and memory. *Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior*, vol. 13, s. 585–589.
https://labs.la.utexas.edu/gilden/files/2016/04/Loftus_Palmer.pdf
- Elizabeth Loftus (1986): *Hukommelsen*. Hernovs Forlag, København.
- Per Andersen: Kan man bruge børns ufo-oplevelser? *UFO-Nyt* 4. 1/1995 s. 12.

Calvine-fotoet: Jubilæumsfejring i det skotske højland trak fulde huse

(Foto: David Clarke)

35 år senere fascinerer ”verdens bedste ufo-foto” stadig – og mysteriet om fotografen Kevin Russell er stadig uløst. Nye spor og en ny vandrerute markerede jubilæet for Calvine-fotoet.

Af Benny Christen Grandahl

Over 150 ufo-interesserede og nysgerrige gæster samledes lørdag den 2. august i Blair Atholl Village Hall i Skotland for at markere 35-årsjubilæet for det legendariske Calvine-foto – af mange omtalt som ”verdens bedste ufo-billede”. Et foto, der stadig splitter eksperter og entusiaster i spørgsmålet om, hvad der *egentlig* blev fanget på himlen over det skotske højland den 4. august 1990.

Fejringen, der samlet set fandt sted 2.-4. august 2025, bød på oplæg fra nøglepersoner i sagen – heriblandt den tidligere RAF-presseofficer Craig Lindsay, nu 86 år gammel, som tilbage i 1990 modtog billederne fra dagbladet *Scottish Daily Record*.

Det var ham, der – efter at billederne blev hemmeligholdt af myndighederne – gemte en kopi af det mest spektakulære foto og i 2022 endelig afleverede det til den britiske UFO-efterforsker dr. David Clarke.

Calvine-billedet har nok været de seneste års største "ufo-begivenhed" her i Europa. (Kilde: With permission of Sheffield Hallam University/Craig Lindsay)

Et billede, en myte og en ny sti

Ved arrangementet deltog også foto-analytiker Andrew Robinson og uafhængig efterforsker Matthew Illsley. Begge præsenterede opdateringer om arbejdet med både billedanalyse og eftersøgningen af fotografen bag billedet – den stadig ukendte Kevin Russell, hvis navn står bag på det lækkede billede.

Som en del af jubilæet blev en ny vandrerute fra Calvine til Struan Point officielt åbnet. Ruten er blevet etableret i samarbejde med Atholl Estate og den lokale borgerforening, og følger den formodede rute og går forbi de bedste bud på det observationssted, hvor de to unge kokke angiveligt tog seks billeder af et mystisk, flyvende objekt om aftenen den 4. august 1990.

Et informativt skilt langs stien fortæller historien om observationen, og interesserede kan via en QR-kode hente billedet i høj opløsning og læse mere om historien bag billedet.

Stadig uidentificeret ...

Siden offentliggørelsen i 2022 har billedet været genstand for et utal af forklaringsforsøg – fra bjergtoppe i disen og reflekser i vandoverflader, til ophængte juletræsstjerner og avancerede

fotomanipulationer. De fleste er dog enten blevet afvist i fototeknisk analyse eller har rejst flere spørgsmål end svar.

Ifølge Andrew Robinsons billedanalyse – senest opdateret i 2024 – er der intet, der tyder på billedmanipulation, og objektet må have været fysisk til stede foran kameraet. Analyse af fokusområder og størrelsesforhold tyder på, at objektet var stort – op mod 30–40 meter langt – og hævet over jorden i det øjeblik, billedet blev taget.

... men nu med en potentiel ”naturlig forklaring”

En af arrangementets mest bemærkelsesværdige udtalelser kom fra den tidligere RAF-embedsmand Michael Mulford. Fra scenen udtalte han, at teamet nu med ”næsten uigendrivelig sikkerhed” havde påvist, at billedet sandsynligvis viser et tophemmeligt militærfly – muligvis fra et britisk-amerikansk fællesprojekt. En påstand, som størstedelen af deltagerne via en afstemning gav deres opbakning til.

Mulford og Clarke peger i dag på det såkaldte *Aurora-projekt* som en mulig forklaring – en hypotetisk stealth-flytype, der flere gange er blevet nævnt i forbindelse med hemmelige testflyvninger i både USA og muligvis over britisk luftrum. En illustration fra *Aviation Week* fra december 1990 viser et fly med slående lighed til objektet på Calvine-fotoet.

Fotografen er stadig et mysterium

Trods intens eftersøgning er fotografen Kevin Russell fortsat ikke blevet identificeret. Clarke og hans team har talt med over 200 personer ved navn Kevin Russell, men uden held. Navnet på billedets bagside er det eneste konkrete spor, og spørgsmålet er stadig åbent: Var han en tilfældig kok med et kamera – eller en nøglebrik i en mere kompleks affære?

En uforklarlig arv

Måske bliver Calvine-fotoet aldrig fuldt ud forklaret – men som jubilæumsfejringen beviste, så har det på 35 år cementeret sin status som et kulturelt og ufologisk fænomen.

Den britiske ufo-personlighed Nick Pope har tidligere sagt om Calvine-billedet:

“Det er ikke amerikansk. Det er ikke russisk. Så hvad er det?”

35 år senere spørger vi stadig.

Fakta om Calvine UFO-fotoet

- **Dato for observationen:** 4. august 1990
- **Sted:** Calvine, Skotland
- **Vidner:** To anonyme unge kokke
- **Observation:** Et stort, lydløst rombeformet objekt og to (formodede) Harrier-fly
- **Antal fotos:** Seks billeder – kun ét kendt offentligt
- **Billedets offentliggørelse:** 12. august 2022 via dr. David Clarke
- **Billedets oprindelige modtager:** RAF's Craig Lindsay
- **Fotografens navn:** Angiveligt Kevin Russell
- **Billedets motiv:** Stadig ukendt

Ny høring med gammelkendte pointer

Den seneste ufo-høring i den amerikanske kongres er blevet kaldt eksplosiv. Men på trods af at tonen tit var skarp, var høringens hovedpointer velkendte: Tag sikkerhedstruslen fra ufoer seriøst, og giv ufo-whistleblowerne bedre og mere sikre vilkår.

Af Benny Christen Grandahl

Den 9. september fik vi endnu en ufo-høring i den amerikanske kongres. Men det, der var for få år tilbage sensationelt, er efterhånden blevet ret så trivielt, fordi du på forhånd kan forudsige, hvad vidnerne vil sige. Og hvad politikerne vil spørge om.

Sådan var det på sin vis også med denne høring. For temaet var det velkendte, og allerede titlen på denne høring – ["Restoring Public Trust Through UAP Transparency and Whistleblower Protection"](#) – var et klart vink med en vognstang om, at budskabet ved denne høring endnu engang handlede om, at Pentagon skal tage ufoerne, og de sikkerhedsproblemer de tilsyneladende skaber, alvorligt. Og at de skal behandle de whistleblowers ordentligt, der tør stå frem med deres oplevelser. Og ikke forfølge og nedgøre dem.

Men alligevel var der lidt mere bid i denne høring, end vi har været vant til siden "Grusch-høringen" tilbage i 2023. Dels på grund af politikernes skærpede retorik, og dels fordi i hvert fald de 3 af høringens 5 vidner angiveligt skulle være såkaldte "førstehandsvidner". Dog ikke til Grusch's nedstyrtede ufoer og døde aliens, men til ufo-oplevelser af den lidt mere velkendte slags.

Forperson Anna Paulina Luna langede ud efter AARO's tidligere chef dr. Sean Kirkpatrick og kaldte ham for "a documented liar."

Luna lagde eksplosivt ud

Høringen var ikke mange sekunder gammel, før forpersonen for den – Anna Paulina Luna – langede ud efter AARO's tidligere chef dr. Sean Kirkpatrick. For dels havde han for nyligt angrebet både de militære whistleblowere, der var kommet frem med deres viden om ufoer til AARO. Og dels havde han angrebet medlemmerne af den komite, som stod bag kongreshøringerne om ufoer.

Her henviste hun til et interview med Steven Greenstreet, hvor dr. Kirkpatrick havde sat et stort spørgsmål ved whistleblownes troværdighed, og – endnu værre – omtalt The UAP Caucas som *"Anna Paulina Luna and her lunatics."*

Luna gik endda så vidt, at hun kaldte dr. Kirkpatrick for *"a documented liar"*, og satte spørgsmålstegn ved, hvad der havde været formålet med AARO under hans ledelse.

***"Recently, the former AARO director known as Sean Kilpatrick attacked our witnesses and members on this committee. It should be noted that he's a documented liar and brings into question what his purpose at AARO really was. If it was not to follow up on investigations and disclose his findings to members of Congress."* – Anna Paulina Luna**

Senere på høringen truede udvalgsmedlem Mr. Biggs fra Repræsentanternes Hus med at "dykke dybt ned i AARO", og nævnte i den forbindelse muligheden for at indstævne dr. Sean Kirkpatrick til en høring i kongressen for at få klarhed om hans og AARO's rolle under hans ledelse.

Vidnerne var der fem af. Eller rettere, der var tre militære whistleblowers, ufo-journalisten George Knapp og et – i manges optik fejlplaceret – vidne, der primært talte om behovet for whistleblowers i et retssamfund.

Tre militærfolk, en underlig fisk og en gammel ræv

Vidnerne var der fem af. Eller rettere, der var tre militære whistleblowers, ufo-journalisten George Knapp og et – i manges optik fejlplaceret – vidne, der mest talte om vigtigheden af at tage whistleblowers alvorligt. Men ellers ikke havde så meget relevant at bidrage med.

Militærfolkene kom fra forskellige steder inden for militæret og efterretningstjenesterne. Fælles for dem alle var, at de havde mange års tro tjeneste bag sig, havde undersøgt og haft ufo-relaterede oplevelser og angiveligt skulle være blevet udsat for repressalier i deres karriere som følge af at springe ud som whistleblowers.

Lad os kort se nærmere på, hvad hver af de fem vidner bidrog med på høringen:

Jeffrey Nuccetelli

Jeffery Nuccetelli er tidligere militærpolitibetjent med seksten års aktiv tjeneste i U.S. Air Force. Og har samlet set over 20 års erfaring inden for national sikkerhed, retshåndhævelse og offentlig administration.

Ifølge hans vidneudsagn undersøgte han fem UAP-hændelser ved Vandenberg Air Force Base mellem 2003 og 2005. Disse vitalt vigtige anlæg blev gentagne gange besøgt af ufoer, herunder et massivt rektangulært fartøj, der var større end en amerikansk fodboldbane.

Nuccetelli havde også selv en ufo-oplevelse i 2005, hvor han sammen med to venner så et pulserende lys, der manøvrerede, forsvandt og dukkede op igen, og til sidst en "kæmpe glødende kugle af blå-hvidt lys", der viste sig 60 meter over hans hus.

Ikke overraskende advokerede Nuccetelli for at finansiere uafhængig forskning, stoppe hemmeligholdelsen af viden om ufoer, og beskytte de vidner, der står frem.

“Fem rystede vidner beskrev et massivt rektangulært fartøj, større end en fodboldbane, der svævede tavst i omkring 45 sekunder, før det forsvandt med utrolig hastighed.” – Jeffery Nuccetelli

Alexandro Wiggins

Alexandro Wiggins er i dag U.S. Navy Senior Chief Petty Officer (en seniorbefalingsmand i den amerikanske flåde) med ca. 23 års aktiv tjeneste bag sig. Og fordi han stadig er i aktiv tjeneste, vidnede han som privatperson ved høringen.

Wiggins var øjenvidne til en ”transmedium” ufo-hændelse om bord på USS Jackson i februar 2023 ud for det sydlige Californien. Her så han et selvlysende, ”Tic-Tac”-formet objekt komme op fra havet og danne formation med tre andre lignende objekter. Alle fire objekter forsvandt samtidigt med en næsten øjeblikkelig acceleration uden konventionelle fremdriftssignaturer.

På høringen anmodede han Kongressen om at hjælpe med at skabe et sikkert forum for uniformerede ansatte, hvor de kan indrapportere ufo-hændelser uden frygt for repressalier.

“Mine første tanker var, øhm, jeg tror, alt det, jeg blev fortalt og lært som barn og ung, ikke længere, øh, du ved, var relevant, hvis jeg var i stand til at se noget, som jeg troede trodsede tyngdekraften på en sådan måde, hvad andet kunne så være muligt?” – Alexandro Wiggins

Dylan Borland

Dylan Borland har en baggrund fra U.S. Air Force (2010-2013), hvor han har været ansat i efterretningstjenesten som Geospatial Intelligence Specialist. Og har også arbejdet senioranalytiker for BAE Systems og Intrepid Solutions. I sin rolle som whistleblower har han bl.a. vidnet for både efterretningstjenestens Inspector General (ICIG) og AARO.

Han var et af vidnerne til et cirka 100 fod langt fartøj, der var udformet som en ligesidet trekantet, der overfløj Langley Air Force Base i 2012.

Fartøjet forstyrrede hans telefon, var lydløs, og materialet det var lavet af, virkede flydende eller dynamisk. Han beskrev fartøjet med et hvidt lys i hvert hjørne og en større i midten med en overflade af sort metallisk

hammerlak og guld-lava-plasma, der flød hen over det.

Efterfølgende steg det hurtigt op til ”kommerciel jetflyshøjde” på få sekunder.

Dylan Borland har efter sigende også førstehandsviden om hemmeligholdte ufo-programmer, uden at der kom egentlige detaljer frem om disse.

På høringen beskrev han, hvordan han har lidt under vedvarende repressalier (herunder sortlistning fra efterretningstjenesten) efter at han indrapporterede sin ufo-oplevelse, og stod frem som whistleblower.

Desuden argumenterede han for, at AARO's offentlige udtalelser er en "vildledning af sandheden," der har til formål at styre den offentlige opfattelse af, hvad ufoer er, og hvor meget forsvaret og staten kender til dem.

"Hver dag, disse sandheder forbliver skjult for vores borgere, driver menneskeheden længere væk fra de principper, vores nation blev grundlagt på. Hver dag, ofre for forbrydelser begået af agenturer og virksomheder, der opretholder denne hemmeligholdelse, nægtes retfærdighed, er endnu en dag, hvor forfatningen effektivt rives i stykker." – Dylan Borland

George Knapp

George Knapp er en gammel, kontroversiel kending i ufo-kredse, der i en lang årrække har været Chief Investigative Reporter for KLAS-TV i Las Vegas. Og er blandt meget andet kendt som journalisten, der introducerede Bob Lazar. Samt skrevet flere bøger om ufoer hen over de seneste 38 år.

Han er også kendt som makkeren til Jeremy Corbell på deres fælles ufo-podcast WEAPONIZED. Og makkerparret er generelt kendt for at være dem, der får whistleblowers til at stå frem – og dem, som kan skaffe whistleblowerne adgang til at vidne på høringer i Kongressen.

Knapp indledte sit indlæg på høringen med en lidt kryptisk bemærkning om, "at emnet altid har været en nyhedshistorie, ikke et spørgsmål om tro".

Efterfølgende fremlagde han "beviser", hovedsageligt gennem regeringsdokumenter og citater fra interviews, der ifølge Knapp afslørede, at den amerikanske regering har løjet for offentligheden og Kongressen om sandheden om ufoerne i årtier.

"De løj, og lyver stadig, over for offentligheden og Kongressen." – George Knapp

Samtidig mente han ved hjælp diverse dokumenter, whistleblower-vidnesbyrd og anonyme vidner at kunne bekræfte, at der findes statslige reverse engineering programmer. Samt at der målrettet indsamles nedstyrkede ufoer, ufovrage og døde aliens ind.

En stak dokumenter fra det russiske forsvarsministerium

Som en ekstra kanin, trak George Knapp under sit indlæg på høringen et tykt vred dokumentet op af hatten. Dem skulle han angiveligvis have smuglet ud fra det russiske forsvarsministerium og dets tilknyttede organisationer helt tilbage i 1990'erne.

Stakken af dokumenter hævdede han tidligere at have delt med dels det amerikanske forsvars Defense Intelligence Agency (DIA) og det påståede ufo-program AAWSAP (Advanced Aerospace

Weapons Systems Application Program) til analyse. Og nu indleverede han så kopier af disse dokumenter som skriftlig dokumentation til høringen.

Ifølge Knapp dokumenter dokumenterne, hvad der “næsten helt sikkert er den største ufo/uap-undersøgelse i verdenshistorien”, iværksat af Sovjetunionen og fordelt på i hvert fald tre forskellige ufo-programmer og undersøgelsesgrupper. Formålet med disse programmer – herunder et analyseprogram kaldet “Thread III” – var at forstå ufo-teknologi for at opnå overlegenhed i “hastighed, materialer og synlighed” over for fjender. I realiteten betød det ifølge Knapp, at også russerne forsøgte at reverse engineer ufoer på sammen måde som amerikanerne.

Ifølge Knapp skulle en endnu større, hemmeligholdt gruppe af militærfolk og politikere – kaldet “Unit 73790” – have kontrolleret de tre forskellige ufo-programmer. Jo, den dybe stat eksister skam også i Rusland.

Desuden fremhævede Knapp et par foruroligende hændelser, som var beskrevet i dokumenterne.

Således skulle de russiske dokumenter dokumentere omkring 40 hændelser, hvor russiske jagerfly blev sendt op for at afskrække ukendte luftfartøjer over russisk territorium. I tre tilfælde, hvor jagerflyene skød mod de ukendte fartøjer, styrtede flyene efterfølgende ned, og to piloter døde. Som følge heraf blev den stående ordre i det russiske luftvåben ændret til, at piloter skulle “skifte kurs og komme væk,” fordi de ukendte fartøje havde “utrolige kapaciteter for repressalier”.

Den mest foruroligende hændelse skulle ifølge Knapp dog være fundet sted i oktober 1982 på en atommissilbase i Ukraine – der dengang var en del af Sovjetunionen. En ufo blev observeret i fire timer, hvorefter “noget eller nogen indtastede de korrekte affyringskoder til missilerne”. Missilerne var klar til affyring, og officererne kunne ikke deaktivere dem. Først da ufoerne forsvandt, desarmerede missilerne af sig selv. Knapp konkluderede, at dette var et “budskab sendt af ufoen”.

“Der var Tredje Verdenskrig lige ved at starte, og der var intet russerne kunne gøre for at stoppe det.” – George Knapp

Knapp forklarede, at han havde smuglet filerne ud af Rusland i sin kuffert ved at fjerne de forsider, der var stemplet med ”Hemmeligt”. Samtidig kunne han meddele, at Rusland ligesom USA hemmeligholdt sandheden, mens de bag kulisserne aggressivt forsøgte at forstå og duplikere den avancerede teknologi.

Et velkendt, gammelt trick

Til sagen og George Knapps påstande er der ikke så meget andet at sige, end at de gamle dokumenter – hvis de er ægte – kun kan tjene som et historisk tilbageblik på, hvordan ufoer blev håndteret i sovjettiden. Og hvor meget det kan bruges til i dag, er et godt spørgsmål.

Det bliver nok svært at grave vidner eller noget som helst andet frem fra de som minimum 35 år gamle dokumenter. Særligt i den nuværende sikkerhedspolitiske situation. Ganske som det var med mange af de vidner og militærfolk, der var omtalt i de Roswell- og andre gamle ufo-dokumenter, der poppede op på magisk vis tilbage i samme årti.

Som foreningens nestor Ole Henningsen altid har sagt: ”Jeg er altid ekstra på vagt, når der er nogen, der kommer med nogle tussegamle dokumenter fra et fjerntliggende land, fordi de oftest er totalt umulige at efterforske.”

Jo, det var stort set risikofrit for Knapp at trække den kanin op af hatten.

Joe Spielberger – den ”underlige fisk”

Det sidste vidne spillede en ekstrem lille rolle på høringen. Han hedder Joe Spielberger, og er såkaldt Senior Policy Counsel ved Project on Government Oversight (POGO). Det er en politisk uafhængig organisation, som holder øje med folkestyret i USA.

Spielberger fokuserede i sit indlæg på den historiske betydning af whistleblowere som ”den første forsvarslinje mod korruption og misbrug af magt i regeringen”. Han understregede, at whistleblowere er særligt sårbare over for repressalier og ofte mangler uafhængige appelprocesser.

“Nationale sikkerheds-whistleblowere har færre muligheder for sikkert at afsløre gennem korrekte kanaler, og de får begrænset beskyttelse mod gengældelse, når de gør det. De kan stå over for en større risiko for gengældelse end deres civile kolleger.” – Joe Spielberger

Det tvinger dem ofte til at appellere til de samme agenturer, som de retter anklager mod. Hvilket selvsagt er problematisk. Derfor opfordrede han i sit indlæg Kongressen til at vedtage en lovgivning for at styrke beskyttelsen af alle whistleblowere.

Og så er der vist ikke så meget andet at sige om ham og hans rolle på den høring.

Samme gamle budskab sagt med nye tunger

Så alt i alt var høringen den 9. september ret triviell i forhold til de budskaber, som den kom med. Vi har hørt dem utallige gange før. Vi fik bare – i hvert fald 3 – nye stemmer, der kunne fortælle det samme, som vi har hørt fra. Selvfølgelig for at underbygge de gammelkendte påstande, som kredsen bag høringerne er kendt for. Og for at dokumentere, at der rent faktisk er en brand bag den røg, som de lukker ud.

Derfor har det være så som så med hvor meget presseomtale, høringen har fået. Ja, faktisk nævner de artikler og nyhedsindslag der har været vist i de amerikanske medier, stort set ikke de militære og andre vidners udsagn. Og de danske medier har ikke skrevet en linje om dem.

Nye videoer skabte opsigt

Til gengæld har en af to nye videoer, der blev offentliggjort på høringen, trukket overskrifter. Både i udlandet og i nogle få tilfælde herhjemme. Samt skabt en masse diskussion i ufo-kredse.

Videoen er blevet kendt som Yemen-videoen, som du kan læse mere om i den følgende artikel.

To piloter med to meget forskellige udlægninger af Yemen-videoen

Ufo-høringen i den amerikanske kongres den 9. september 2025 gav os endnu et par videoer, der angiveligt skulle stamme fra det amerikanske flyvevåben. Særligt den ene har skabt overskrifter og spekulationer – fordi vi ikke har fået den fulde kontekst om videoen at vide.

Af Benny Christen Grandahl

Ud over at [kongreshøringen 9. september](#) primært gav os de samme pointer som tidligere høringer, gav den os også to nye videoer, der angiveligt skulle stamme fra den amerikanske flåde.

Høringens 2 nye videoer

Den ene video, som blev vist på høringen, stammede fra en hændelse på USS Jackson, hvor høringsvidnet, Alexander C. Wiggins, om aftenen den 15. februar 2023 – sammen med en række andre besætningsmedlemmer – så et selvlysende, "Tic-Tac"-formet objekt dukke op af havet.

Efterfølgende sluttede objektet sig til tre andre lignende objekter, der hang i luften over området. Og alle fire objekter forsvandt synkront med en næsten øjeblikkelig acceleration, uden at det var muligt at se "konventionelle fremdriftssignaturer."

Den anden video blev angiveligt optaget den 30. oktober 2024 ud for Yemens kyst i det såkaldte Bab el-Mandeb-stræde. Særligt denne video har trukket overskrifter. Både i udlandet og i nogle få tilfælde også herhjemme. Samt skabt en masse diskussion i ufo-kredse om, hvad det rent faktisk er, vi ser på videoen.

Denne video introduceres cirka en time og tre kvarter inde i høringen af UAP Caucas-medlem Burlison. Han forklarer, at det er en video, han har modtaget – uden at nævne kilden. Samt at han har medtaget den til høringen for at "illustrere den type hændelser, Kongressen konsekvent bliver nægtet adgang til at se".

Hvad er baghistorien for Yemen-videoen?

Videoen – eller rettere videoerne, for der er to forskellige, korte videoer, der er samlet til et videoklip – er optaget af to amerikanske droner af type MQ-9 Reaper, som den pågældende dag fløj hen over havet i strædet.

Dronerne var opsendt for at beskytte skibstrafikken i området mod angreb fra den iranskstøttede Houthi-bevægelse. Den er kendt for at angribe skibe fra lande, der støtter Israels krig mod Hamas, og de er ret aktive og effektive. Derfor blev der indsat flådestyrker fra flere lande for at beskytte den civile skibstrafik gennem strædet.

Desværre havde Houthierne i starten tit held med at skyde Reaper-dronerne ned. Af den grund begyndte amerikanerne omkring slutningen af oktober sidste år at bevæbne dronerne. Bl.a. med AGM-114 Hellfire missiler. Det er et cirka 1,6 meter langt og 45 kg tungt missil med et vingefang på 33 cm, der kan flyve med cirka 1,3 gange lydens hastighed.

De fremlagte videoer skønnes at være optaget en af de første gange, der affyres Hellfire-missiler i området. Hvorfor det så ellers skulle være nødvendigt at dokumentere ved at risikere hele to Reaper-droner på dels at affyre og følge missilet.

Men ud over det ved vi faktisk ikke ret meget om baggrunden for videoerne. Og det sidste er nok mere en antagelse end et faktum.

Hvad siger politikere og vidner om Yemen-videoerne under høringen

Da repræsentant Burlison introducerer Yemen-videoen ved høringen, beskriver han den som: *“Denne video viser en MQ 9-drone, der sporer en orb eller denne genstand ud for Yemens kyst”.*

Han forklarer, at en anden MQ 9-drone affyrede et Hellfire-missil (hvilket ikke kan ses på videoen), og at seerne nu skal se præcis, hvad objektet gjorde.

Yemen-videoen består angiveligt af to videoer: Én fra en MQ 9-drone, der følger enten den påståede ufo eller missilet. Og én – der vises efter et klip af Burlison – der er optaget af den MQ9-drone, som affyrer missilet.

I den første del af videoen ser vi optagelsen fra den MQ 9-drone, der følger det objekt, som bliver sporet på videoen. Og i den sidste del af videoen, ser vi situationen fra den anden MQ 9-drone. Den som affyrer missilet.

Journalisten George Knapp – der var en af vidnerne ved høringen – bekræftede, at han havde hørt om hændelsen, men ikke havde set videoen. Knapp forklarede, at missilet ramte ufoen og *“simpelthen prellede lige af”*. Burlison bemærkede efterfølgende, at objektet fortsatte. Og det ser ud som om vragresterne blev taget med. Han omtalte senere i høringen videoen som *“enestående bevis for, at vi har at gøre med noget”*. Underforstået noget ukendt, avanceret teknologi af ikke-jordisk oprindelse.

Luna tager videoen op igen

Længere inde i høringen tager forperson Luna videoen op igen og beder om, at den afspilles på ny. Hun bruger videoen til at udfordre vidnerne ved at spørge, om de kender til nogen teknologi i USA's våbenarsenal, der kan modstå et angreb som dette. Men besvarer selv sit spørgsmål med et *“Nej”*, inden vidnerne får lov at svare.

Luna spørger direkte: *“Er I bekendt med noget i regeringens, øh, USA's regerings arsenal, der kan splitte et Hellfire-missil som dette? Nej. Og som kan gøre, hvad end ‘klat-tingen’ dér gjorde, og*

derefter fortsætte”? Hun spørger også vidnerne, om videoen skræmmer dem. Hvilket Wiggins og Borland bekræfter, at den gør.

Bemærk, og husk vendingen *”der kan splitte et Hellfire-missil som dette.”* Hvorfor kommer jeg tilbage til om lidt.

Mere end det får vi sådan set ikke at vide om videoen på høringen. Altså ved vi intet om, hvorfor videoen i det hele taget er optaget (ud over de gisninger, der er omtalt ovenfor), hvad der er hvad på videoen, eller hvad der skete bagefter.

Men hvad siger et par erfarne jagerpiloter? Hvordan udlægger de det, som vi ser på videoen?

To tidligere jagerpiloter har hver deres udlægning af høringens UAP-video

Både amerikanske Chris Lehto og danske Søren Sørensen er tidligere jagerpiloter, som begge har fløjet F16 i adskillige år. De har langt bedre forudsætninger end alverdens lænestolseksperter for at vurdere den ”opsigtsvækkende” Yemen-video fra kongreshøringen.

Alligevel er de langt fra enige om, hvad der sker på videoen – og det understreger om noget, at den manglende kontekst for videoen gør det stort set umuligt at finde ud af, hvad den rent faktisk viser.

Chris Lehto mener, det bare er en kinesisk spionballon

Den amerikanske F16-jagerpilot Chris Lehto var relativt hurtigt ude at forklare, at [videoen ikke viser en UAP, men “åbenlyst en ballon”](#).

Han mener, at det vi ser (som flyver fra højre til venstre på videoen) den ene drone følge, ikke er noget uidentificeret objekt. Det er en kinesisk spionballon. Og det vi ser komme farende ind oppe fra venstre side i billedet og ramme ballonen, er Hellfire-missilet, som den anden drone affyrer.

Lehto sammenligner objektet med den kinesiske spionballon, der blev skudt ned over USA tilbage i februar 2023 (som dog var meget større). Men begge har ifølge Lehto en “vaffel”-lignende form.

Desuden hæfter han sig ved de data, han kan udlæse af instrumenterne i videobilledet.

Baseret på dronens højde over havoverfladen beregner han, at objektet blev sporet i cirka 12.200 fod, hvilket svarer til lige under 4 km’s højde. Og hastigheden objektet bevægede sig med, anslår Lehto til omkring 40 knob – cirka 74 km/t. Det stemmer ifølge Lehto overens med den typiske vindhastighed i den højde.

Han forklarer desuden, at objektets tilsyneladende høje hastighed på videoen skyldes den såkaldte parallaxeffekt (se info-boksen nederst på siden). Den opstår, fordi ballonen befinder sig mellem kameraet og havet. Og at synsvinklen til ballonen set fra dronen skifter i takt med, at dronen flyver hen over havet.

Jagerpiloten Ryan Graves støtter denne fortolkning og beskriver objektet som et “prosaisk mål” (en hverdagsting), der efter at være blevet ramt af missilet begynder at falde mod jorden i en parabelformet bane.

Lehtos påstand bekræftes af LRD data

Samtidig bider Lehto mærke i, at de såkaldte Laser Rangefinder Designator (LRD) data i videoen viser, at lige før missilet rammer ballonen, er afstanden til ballonen 3,1 sømil.

Men i det øjeblik Hellfire-missilet rammer og beskadiger ballonen, mister laseren målet. Dronen begynder straks derefter at måle afstanden til havoverfladen, hvorfor LRD-tallet pludselig skifter til 6,1 sømil. Det bekræfter, at missilet ramte målet, der derefter faldt ud af lasertracking-vinduet. Samtidig giver det en indikation af den fotograferende drones højde over havoverfladen. Samt afstanden mellem dronen og objektet, der altså flyver i omtrent halv højde af dronen.

Desuden forklarer Lehto, at missilet sandsynligvis ikke detonerede, fordi Hellfire-missiler primært bruger slagssensorer (impact sensors), der kræver kontakt med hårdt metal. Derfor udløses den ikke af det tynde materiale, ballonen er lavet af. Endelig nævner han, at missilets observerede "afbøjning" efter gennemtrængning skyldes, at styrefinnerne holdt op med at fungere. Måske fordi de var faldet af.

Søren Sørensen er overbevist om, at det er lige omvendt

Den danske jagerpilot, Søren Sørensen, der er medvært på Frederik Dirks Gottliebs podcast Flyvende Tallerken, mener imidlertid, det forholder sig lige omvendt. En udlægning der også er enkelte andre, som har været fremme med. Om end det er et fåtal.

Ifølge Søren Sørensen er det, vi ser, den ene drone følge (det objekt, der flyver fra højre mod venstre på videoen) nemlig Hellfire-missilet, som den anden drone har affyret. Det giver god mening, at det er Hellfire-missilet, dronen tracker, hvis videoen skulle være optaget for at dokumentere en af de første affyringer af Hellfire-missiler over Bab el-Mandeb-strædet. Men som sagt det er stadig kun en gisning. Ikke noget vi ved med sikkerhed.

Altså er det, som senere kommer flyvende oppe fra toppen af billedet i venstre side, det uidentificerede objekt, politikerne taler om.

Objektet rammer missilet, der knækker over, hvorefter vi ser motoren og nogle andre vragele (sandsynligvis styrefinnerne) falde af missilet. Mens det ukendte objekt retter op efter sammenstødet og flyver ufortrødent videre.

Det forklarer han i [den specialepisode af Flyvende Tallerken, der udkom om høringen d. 22. september på DR LYD](#).

Søren Sørensen lægger vægt på, at der er tale om infrarøde optagelser

Hans fortolkning bygger på hans erfaringer med infrarøde videooptagelser fra hans tid som F16-jagerpilot i det danske luftvåben. Han forklarer, at på infrarøde optagelser lyser missilet op, fordi det er varmt. Særligt på grund af varmen fra motoren. Derfor ser missilet stort og rundt ud på videoen. Og de dele, der falder af missilet, lyser også kraftigt op, fordi de stadig er varme.

Det ukendte objekt er derimod slet ikke varmt. Derfor lyser det ikke op på videoen, når det kommer flyvende ind fra oven i billedet. Altså har det – ifølge Søren Sørensen – ingen konventionel motor. Så ville objektet have udvist en IR varmesignatur på videoen.

Støttes også af LRD data

Søren Sørensens udlægning understøttes – ligesom Lehtos – af de Laser Rangefinder Designator (LRD) data, der kan aflæses på skærmen. Før sammenstødet er afstanden 3,1 sømil. Og efter missilet er faldet ud af lasertracking-vinduet, skifter LRD-tallet til at vise afstanden til havoverfladen.

Det giver ifølge Søren Sørensen mere mening, hvis det lille objekt skulle være det ukendte objekt – fordi det ikke ser ud til at falde ned. Men retter op og flyver videre. Hvorimod objektet, der flyver fra højre til venstre på videoen, tydeligvis begynder at dratte ned.

Søren Sørensens udlægning understøttes desuden af Lunas formulering: ”*der kan splitte et Hellfire-missil som dette*”. Hun har så åbenbart – ligesom rigtig mange andre, herunder Burlison – fået galt fat i, hvad der er missil, og hvad der skulle være en påstået ufo, fordi hun bagefter refererer til ”*klat-tingen*”.

Missilekspert har en helt tredje forklaring

I Popular Mechanics har de talt med den teoretiske astrofysiker, Fred Lamb, fra University of Illinois. Han var tidligere på året formand for en komite under American Physical Society, der udarbejdede en rapport om strategisk brug af ballistiske missiler i forsvaret af USA. Og det er på baggrund af dette arbejde, det populærvidenskabelige magasin har spurgt Lamb om, hvad det er, vi ser på Yemen-videoen.

Lamb støtter Chris Lehtos teori om, at der er tale om nedskydningen af en ballon. Samtidig har han en god forklaring på, hvorfor missilet ikke eksploderer. Det skyldes – ifølge ham – at der er brugt en særlig variant af Hellfire-missilet, der har tilnavnet ”Ninja”. Det er også kendt under typebetegnelsen AGM-114R9X.

Denne udgave af Hellfire-missilet er udstyret med seks roterende knive, der udløses af en lille sprængladning, når det rammer sit mål. Knivene skærer sig derefter igennem

målet, der så beskadiges og falder ned.

Det kan – igen ifølge Lamb – samtidig forklare, hvorfor vi ser missilet fortsætte, efter det har ramt målet.

Ingen af piloterne giver meget for den andens forklaring

I et forsøg på at forstå piloternes meget forskellige udsagn om, hvad det er vi ser på Yemen-videoen, valgte vi i foreningen at forelægge dem hinandens forklaringer.

Lehto mener, varmesignaturen er forkert, og hastigheden for langsom

Her er Chris Lehto meget kontant i sin afvisning af Søren Sørensens udlægning:

”Hvorfor skulle et Hellfire-missil fra den vinkel ligne et rundt objekt? Man kunne måske prøve at argumentere for det, hvis man kiggede direkte ind i udstødningsrøret på et missil, der lige var blevet affyret – men et Hellfire-missil har kun tændt sin raketmotor i omkring 4–5 sekunder. Vi kan tydeligt se objektet blive sporet i længere tid end det, før det rammer.

Hellfire-missiler flyver desuden næsten med overlydshastighed, og det her bevæger sig tydeligvis ikke så hurtigt, når man ser på geometrien. Parallaxe-effekten ville være meget større, hvis det bevægede sig med 800 km/t i kombination med dronens egen hastighed. Hans argument er grundløst og uden hold i virkeligheden.”

Altså mener Lehto dels, at IR varmesignaturen fra et Hellfire-missil ikke vil se sådan ud, som objektet gør i videoen. Og dels, at hastigheden på objektet er for lav til, at det kan være et missil.

For hvis Chris Lehtos hastighedsvurdering (40 knob) er korrekt for det objekt, som vi ser blive sporet på den første video, flyver det alt for langsomt til, at det kan være et Hellfire-missil. Det kan, ifølge de oplysninger vi har kunnet finde, slet ikke holde sig flyvende ved så lav en hastighed.

Endelig – og det nævner Lehto så intet om – må man formode at sammenstødet ville have fået missilet til at detonere. Medmindre objektet lige præcis rammer missilet på en måde eller et sted, så dets slagsensorer ikke udløses. Eller der er tale om den type Hellfire-missil, som Lamb nævner i sin analyse. Der er dog ingen tvivl om, at sammenstødet med – ifølge Søren Sørensen – ufoen beskadiger missilet så kraftigt, at det falder i havet kort tid efter.

Søren Sørensen mener, objektet flyver hurtigere end Lehtos beregning, og at missilet ville falde ned efter sammenstødet

Søren Sørensen er mere diplomatisk og mindre kategorisk i sin vurdering af kollegaens video. Han henleder bl.a. opmærksomheden på, at Lehto, efter hans mening, overvurderer parallaxeffekten. Fordi Lehto ikke tager højde for, at dronen kun flyver 300 km/t – i forhold til de omkring 900 km/t, jagerflyene, der optog GO FAST-videoen, fløj med.

Altså flyver objektet på videoen langt hurtigere end de 40 knob, Lehto regner sig frem til.

Desuden mener han, at hvis det er missilet, der ses kommende ind oppe fra venstre side i billedet, ville det falde ned straks efter sammenstødet med det sporede objekt. Fordi missilet mister momentum, når det rammer objektet. Ligesom objektet – hvis det var en lille ballon, som Lehto siger – var blevet trukket ned af missilet. Og ikke gå i stykker, sådan som vi ser det på videoen. Så skulle ballonen være større.

Det ville også være tilfældet, hvis det var ”Ninja”-udgaven af Hellfire-missilet, der var blevet brugt, tilføjer Søren Sørensen.

Så enten er det sporede objekt ikke en ballon, eller også er ballonen meget større, end Lehto antager. Alternativt kan de stykker, vi ser falde af objektet, skyldes, at missilet har ramt en ”payload” under ballonen. Hvilket gør det underligt, at det ikke eksploderer, hvis der er tale om et konventionelt Hellfire-missil.

Endelig bider Søren Sørensen også mærke i, at Lehto undlader at kommentere på, hvad der sker på videoen efter sammenstødet mellem missilet og objektet.

Ukendt teknologi eller ordinær spionballon?

Altså afviser begge piloter hinandens udlægninger af, hvad vi ser på videoen. Samtidig med at Søren Sørensen også sætter spørgsmålstegn ved Lambs udlægning om, at der skulle være brugt en specialudgave af Hellfire-missilet med knivblade.

Men nu er Lamb og de to piloter langt fra de eneste, der har forsøgt at udlægge, hvad vi ser på videoen.

Kigger vi på de andre udlægninger, der har været fremme, synes der at være overvejende enighed om, at det vi ser dronen følge på den første videoen, er det ukendte objekt. Og det vi ser komme flyvende ind fra øverste venstre hjørne er missilet. Kun et lille fåtal tolker det omvendt på samme måde som Søren Sørensen.

Blandt nogle af de andre interessante detaljer og spørgsmål, der har været oppe at vende, er det især kommentarerne fra Mick West og hans Metabunk-forum, der har været fremme i medierne. Her hæfter de sig – foruden de punkter Lehto og Lamb nævner – også ved, om det i det hele taget er et rigtigt Hellfire-missil, vi ser på videoen. Eller om Burlison blot bruger den betegnelse om missilet, fordi han ikke ved bedre.

Desuden mener flere i Metbunk-diskussionsforummet, at det vi ser på videoen, blot er en helt almindelig træningssituation, hvor MQ-9 dronerne øver sig i at spore og afmærke en ballon – eller et andet let, luftbåret mål – til nedskydning med et missil. Ligesom vi ser målet blive ramt af et træningsmissil uden sprængladning.

Uden den fulde kontekst får vi aldrig den rigtige forklaring

Bundlinjen er, at vi sandsynligvis aldrig bliver i stand til at finde frem til den rigtige forklaring af, hvad det er vi ser på videoen. For vi får ikke oplyst hverken baggrundshistorien eller den fulde kontekst og alle nødvendige oplysninger om de objekter, vi ser flyve rundt på videoen.

Ja, faktisk står vi endnu dårligere med Yemen-videoen, end vi gjorde med FLIR, GIMBAL og GO FAST-videoerne. Samt den anden video, der vises under høringen. For her var i det mindste nogle vidner, der kunne give os en baggrundshistorie for videoerne. Og svare på vores spørgsmål. Fordi de angiveligt selv havde været der i situationen.

Altså har det været rimeligt sikkert at fremlægge Yemen-videoen på høringen 9. september og præsentere den med en storytelling, der gør det, der sker på videoen mere opsigtsvækkende, end det højst sandsynligvis er.

Hvad mener Skandinavisk UFO Information om Yemen-videoen?

Men hvad mener vi så om Yemen-videoen i Skandinavisk UFO Information?

Ja, egentlig har vi slet ikke mulighed for at tage stilling til den her video. For havde det været en video, vi havde fået ind fra en dansk ufo-observatør, var vi slet ikke gået i gang med at analysere den, før vi havde fået indhentet de nødvendige data og baggrundshistorien om videoen. Uden tid, sted, retning og en klar identifikation af hvad, der er hvad på videoen, har vi intet substantielt at gå efter.

Vi kunne selvfølgelig da godt svinge Ockhams ragekniv over de forhåndenværende udlægninger fra de respektive piloter, astrofysikeren Lamb og diverse lænestolseksperter. Men det ville hverken være seriøst eller troværdigt at gøre. Fordi disse udlægninger er baseret på lige så få fakta, som vores egen analyse ville være uden adgang til videoens baggrundsdata.

Men hvad vi i hvert fald kan sige, er, hvad videoen IKKE er. Den er ikke den ”smoking gun”, som så mange håber på. Og kommer aldrig til at blive det, så længe videoens kontekst og data ikke er offentligt kendte. Ekstraordinære påstande kræver nu engang ekstraordinære beviser.

Udvalgt netop på grund af den manglende kontekst

Så uden de nødvendige baggrundsdata er det, der sker på videoen faktisk lidt uinteressant for os. Til gengæld synes vi, videoen i sig selv er endnu et godt eksempel på den manipulation, både politikere og borgere er udsat for fra de ufo-personligheder, der har noget at tjene på at holde myten i live om, at både Pentagon og den amerikanske stat skjuler sandheden om ufoerne.

For dem handler det ganske enkelt om at finde en video af et eller andet, der kan tolkes spektakulært. Og hvor ingen – der kan, må eller vil udtale sig – kender den sammenhæng, videoen er taget ud af.

På den måde sikres det, at ingen risikerer at blive straffet for falsk vidnesbyrd ved en eventuel høring. For den som fremlægger videoen under ed, kan bare sige, at de har fået forståelsen af, at det vi ser, er det eller det. Og derfor kan de med sindsro påstå, at de handlede i god tro.

Samtidig er det helt sikkert, at Pentagon efterfølgende vil nægte at kommentere på videoen. Hvilket passer som hånd i handske ind i narrativet om, at Pentagon ønsker at skjule sandheden om videoen.

Og det var også præcist, hvad der skete denne gang. Få dage efter høringen kunne Reuters reportere, at det amerikanske forsvarsministerium havde erklæret, at de ikke ville afsløre *”specifikke detaljer om vores operationer i Yemen”* af sikkerhedsmæssige årsager. Og at de derfor *”ikke har noget til jer”* om den fremlagte video.

Altså er alt, som det plejer at være i ufo-land. Og gryden holdes i kog til glæde for dem, der får opmærksomhed og i den sidste ende penge ud af holde det amerikanske ufo-cirkus kørende.

Hvad er parallaxseffekt?

Både i forbindelse med Yemen- og nok især GO FAST-videoen har du hørt om, at parallaxseffekten spiller en vigtig rolle for, hvor hurtigt objektet på videoen opleves at bevæge sig. Men hvad er parallaxseffekten egentlig for en størrelse. Det forsøger vi at forklare her.

Den såkaldte parallaxseffekt opstår, når synsvinklen til et objekt ændrer sig, fordi den som ser på objektet, selv er i bevægelse.

Et håndgribeligt eksempel

Du kan nemt skabe et meget håndgribeligt eksempel på parallaxseffekt ved at holde din tommelfinger ud i udstrakt arm.

Kig direkte på tommelfingeren, og begynd så at blinke med øjnene, så du skiftevis har lukket det højre og det venstre øje.

På grund af afstanden mellem dine øjne ser det nu ud som om, tommelfingeren flytter sig i forhold til baggrunden.

Prøv derefter at holde tommelfingeren tættere på øjnene. Og gentag blinkeriet.

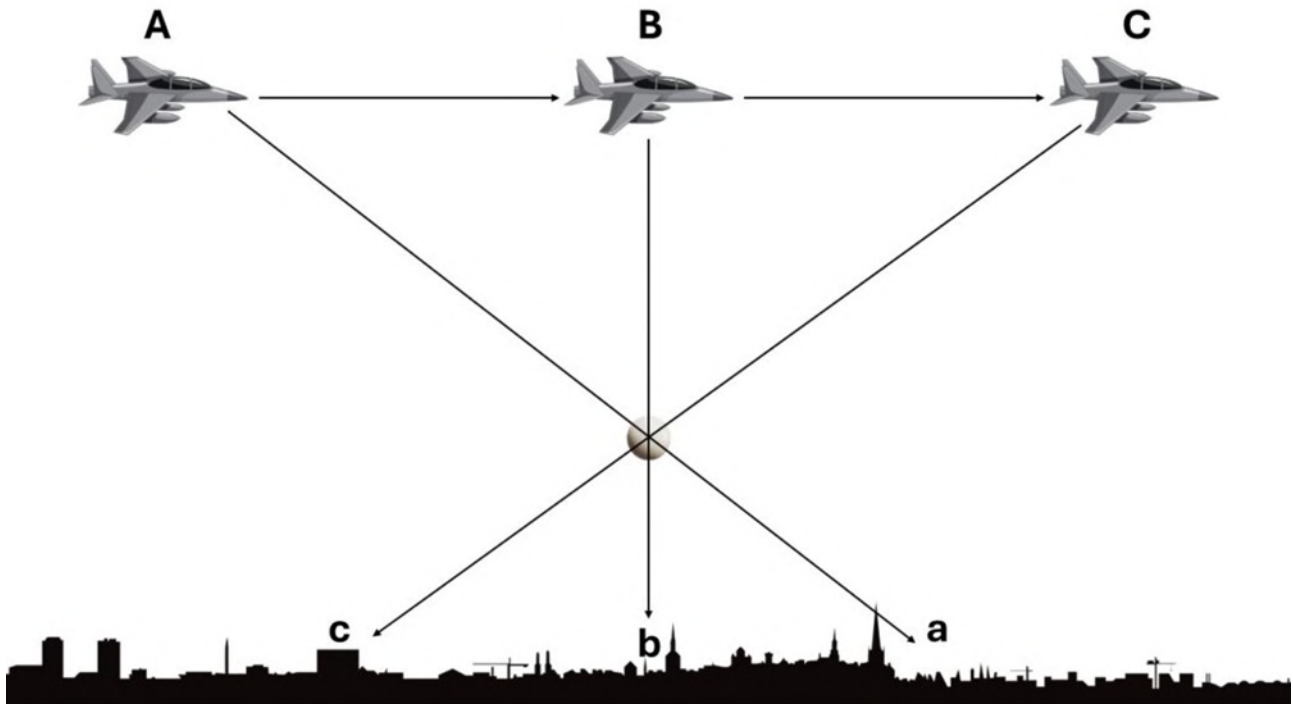
Nu ser det ud som om, tommelfingeren bevæger sig endnu mere i forhold til baggrunden.

Altså skabes parallaxseffekten af den ændring i synsvinklen, der opstår som følge af afstanden til objektet og den hastighed, du bevæger dig med (her udtrykt i form af afstanden mellem dine øjne). Samt – som vi kommer tilbage til om lidt – den hastighed og retning det observerede objekt bevæger sig med og i, mens du så på det.

Set fra luften

Når et fly bevæger sig, sker præcis det samme. Et stationært objekt, der hænger stille i luften under flyet, ser ud til at bevæge sig i forhold til landskabet nedenunder, fordi flyet bevæger sig. Og jo hurtigere flyet flyver, desto hurtigere synes objektet at bevæge sig i *modsat* retning.

Det fremgår af eksemplet her:

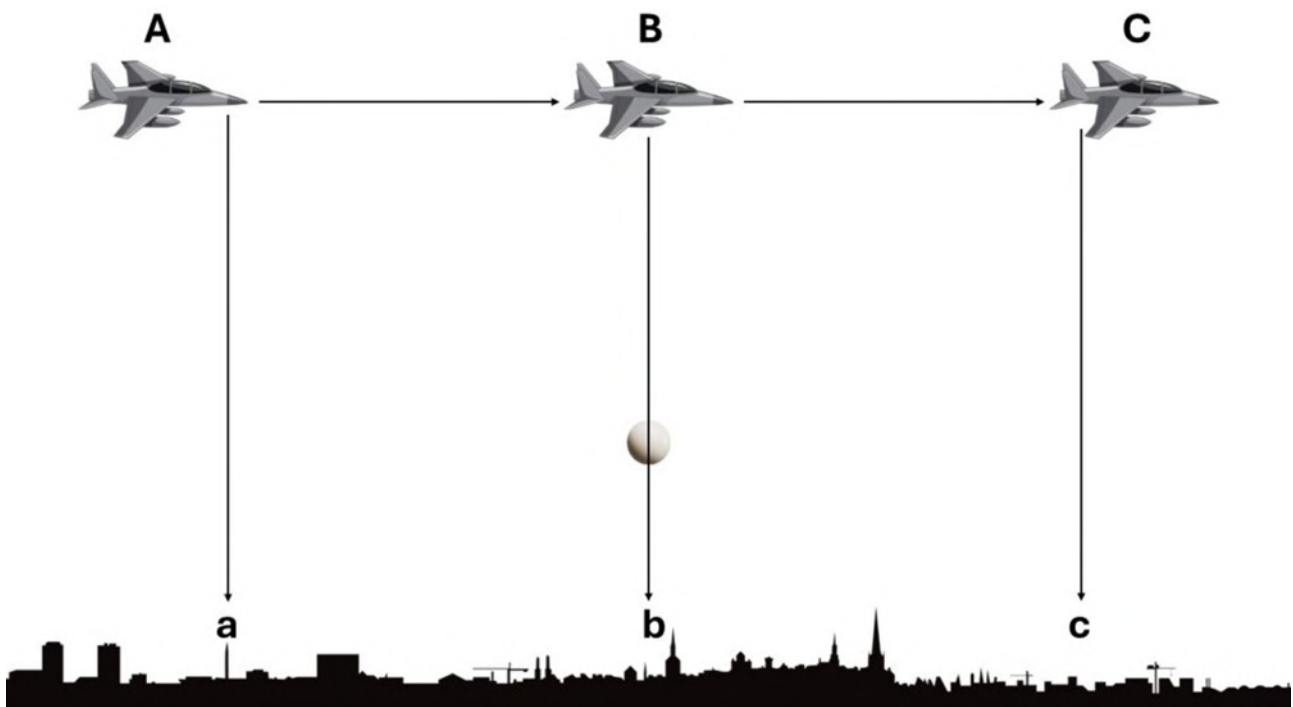
På billedet ses et jagerfly flyve hurtigt hen over en by. I forholdsvis lav højde (i forhold til flyet) hænger en kugle stille i luften. Det er sikkert en af de der metalliske orbs, vi har hørt så meget om.

Når piloten ser kuglen ved position A, ser kuglen ud til at være ved a. Senere, når flyet er midt over byen ved punkt B, ses kuglen hænge over det lille spir ved b. Og når flyet når til punkt C, synes kuglen at have bevæget sig hen i nærheden højhuset ved punkt c.

Altså får flyets bevægelse fra venstre til højre kuglen til at bevæge sig hen over byen fra højre til venstre. Og jo kortere afstanden er mellem fly og kugle, jo hurtigere opleves det, som om kuglen flytter sig.

Set fra jorden

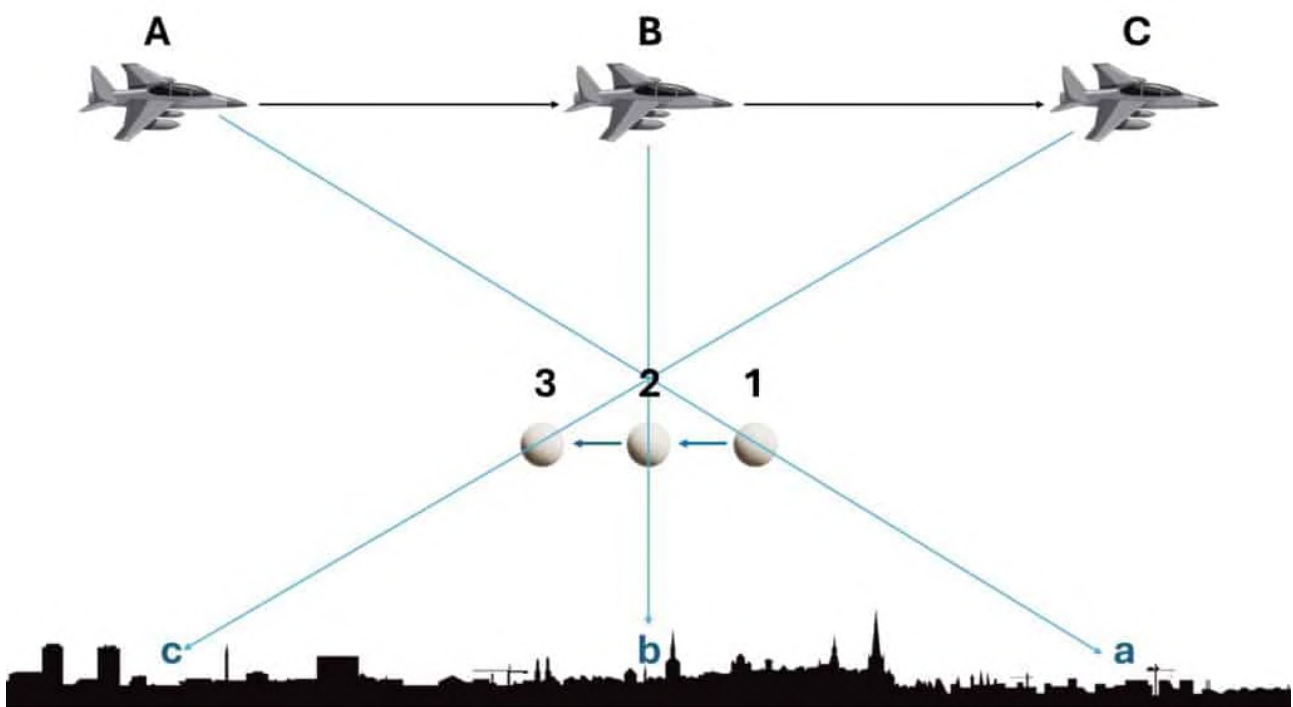
Står du i stedet på jorden med lidt afstand til byen, og betragter scenariet, får du en helt anden opfattelse af hændelsen.

Her vil du opleve det som om flyet kommer flyvende forbi i retning fra A over B til C. Og undervejs passerer flyet punkterne a, b og c på landjorden. Samtidig kan du under hele overflyvningen se kuglen stå over punkt b – og undre dig over det. Samt se, at flyet passerer kuglen, når det kommer til B på sin rute over byen.

Når kuglen flyver modsat flyet

Sætter vi nu kuglen i bevægelse, så den flyver i modsat retning væsentligt langsommere end flyet, virker det – set fra flyet – pludseligt som om, kuglen flyver ekstremt hurtigt.

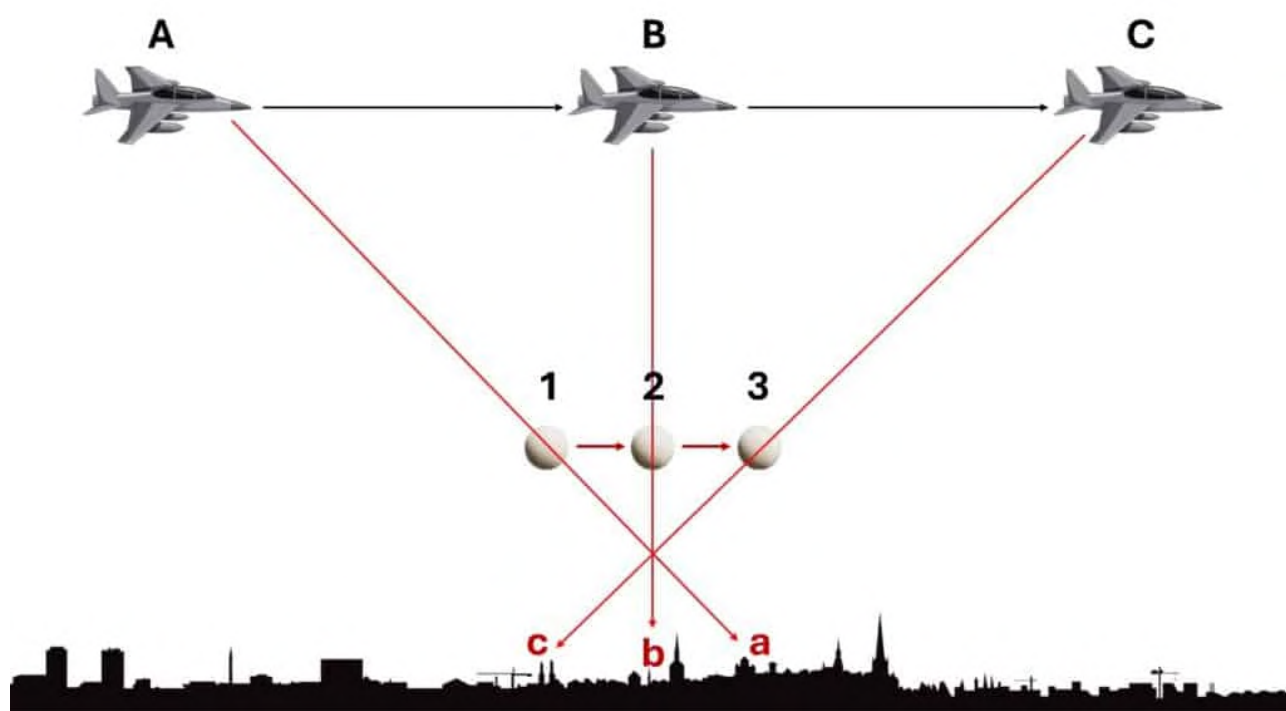

Når piloten i flyet ved A ser kuglen for første gang, ser kuglen ud til at befinde sig over a, selvom det kun er ved position 1. Når flyet er lige over byen ved B, passerer kuglen lige under flyet ved b. Og når flyet er ved at forlade byområdet, synes kuglen – der nu er i position 3 – at have flyttet sig helt hen til c. Altså ser det – selv ved en forholdsvis lav hastighed på kuglen – ud som om, kuglen bevæger sig væsentligt hurtigere, end den gør i virkeligheden.

Igen vil en formindskelse af afstanden mellem kugle og fly forøge hastigheden på kuglen.

Når kuglen flyver i samme retning som flyet

Lader vi nu i stedet kuglen flyve i samme retning som flyet med samme lave hastighed som i eksemplet ovenfor (bare den anden vej), ser det pludselig ud til, at kuglen flyver langsommere, end når den hænger stille. Og set fra flyet vil det – på grund af hastighedsforskellen – stadig se ud som om, kuglen bevæger sig i modsat retning af flyet.

Når piloten i flyet første gang opdager kuglen ved A, befinder den sig ved position 1. Men for piloten ser kuglen ud til at være over a. Igen oplever piloten det, som om han ved B møder kuglen midt over byen ved b. Og når han kigger sig over skulderen på vej ud over bygrænsen ved C, ser det ud til, at kuglen er ved c, selv om den rent fysisk befinder sig ved 3.

Også her vil en formindskelse af afstanden mellem kugle og fly forøge hastigheden på kuglen.

Afstand, hastighedsforskel og retning skaber parallaxeffekten

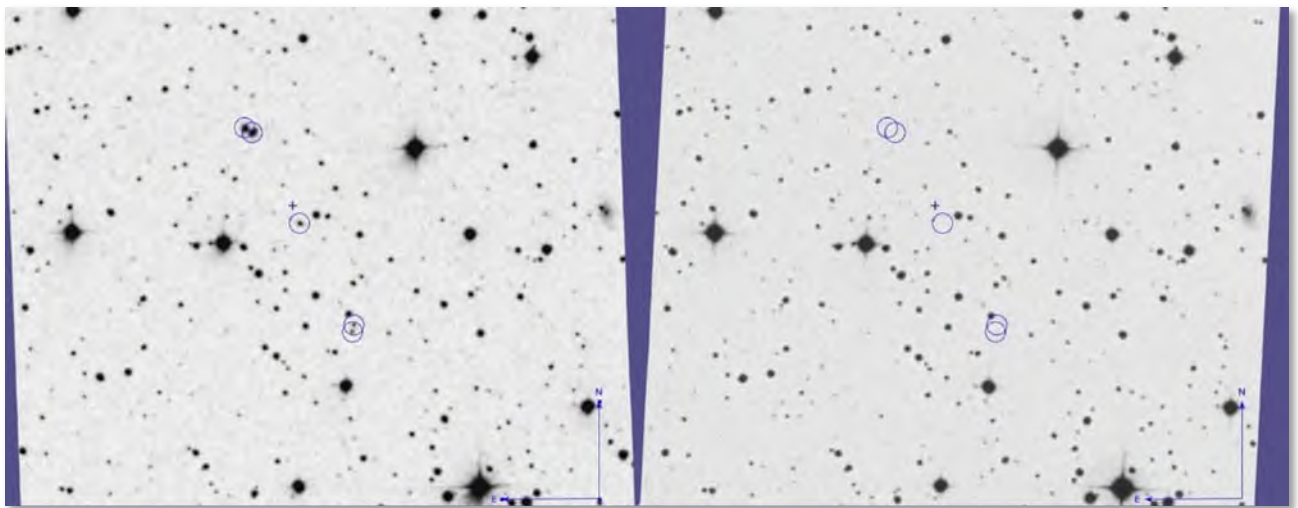
Altså afhænger effekten af parallaxeffekten af fire faktorer:

1. Observatørens hastighed
2. Objektets hastighed
3. Objektets flyveretning i forhold til observatøren
4. Afstanden mellem observatør og objekt

Jo større hastighedsforskellen er, når objekt og observatør flyver i hver sin retning, jo større hastighed opleves det som om, objektet har. Og jo mindre hastighedsforskellen er i modsat retning, jo langsommere virker det til, at kuglen flyver. Og i alle tilfælde vil en formindskelse af afstanden mellem objekt og observatør forstærke oplevelsen af hastigheden.

Kender du parametrene 1, 3 og 4, kan du ved hjælp af en geometrisk formel, regne dig frem til objektets sande hastighed. Formlen bruges også til at beregne afstanden til stjerner i astronomien. Her kender du parametrene 1, 2 og 3 – og kan deraf udlede parameter nummer 4. [Det kan du læse mere om her](#).

Har Beatriz Villarroel fundet ufoer på gamle astrofotos?

Et internationalt forskerhold hævder at have fundet ufoer på gamle astronomiske fotoplader fra før rumalderen. Vi har gennemgået forskningsrapporterne, metoden og konklusionerne – og ser flere naturlige forklaringer end rumsonder fra fremmede civilisationer.

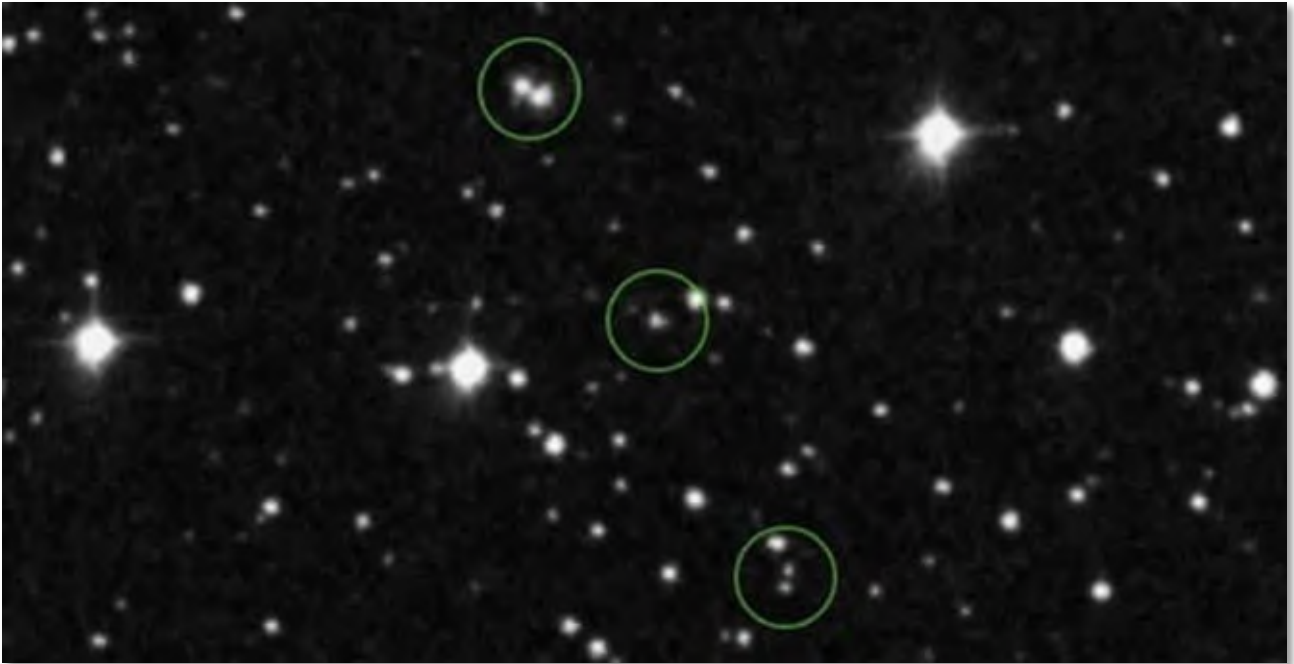
Af Benny Christen Grandahl – med bidrag fra Karsten Bomholt, Henrik Busk Holden med flere

Da et internationalt forskerhold ledet af den svenske astronom Beatriz Villarroel, dykkede ned i 2.000 fotografiske langtidseksponeringer af stjernehimlen fra Mount Palomar observatoriet i USA tilbage fra 1949 til 1958, opdagede de mere end 107.000 uforklarlige, kortvarige lysglimt, de ikke umiddelbart kunne forklare.

Videnskabeligt kaldes lysglimtene for *transienter*. Typisk optræder disse lysglimt som en lille lysende plet på ét billede. Og går ikke igen på billeder af samme sted på himlen optaget før eller efter. Altså skyldes lysglimtet noget, som dukker op og forsvinder igen på et eller andet tidspunkt under langtidseksponeringen.

Det kan fx skyldes stjerner, der blusser op et øjeblik, eller andre astrofysiske begivenheder. Og ses også på langtidseksponerede optagelser i dag, når en roterende satellit passerer under den 30 til 60 minutter lange optagelse. Så optræder lysglimtene typisk på en ret linje flere steder på optagelsen.

Udfordringen ved lysglimtene på de gamle fotografiske plader er, at vi dengang endnu ikke havde opsendt nogle satellitter i rummet. Altså må forklaringen på lysglimtene være en anden. Den satte forskerholdet sig for at finde frem til.

Tre lysglimt (grønne cirkler) på linje fanget på en fotografisk plade optaget på Mount Palomar Observatoriet den 19. juli 1952. Forskerne finder en sådan formation svær at forklare med kendte naturfænomener.

Lysglimt på himlen før rumalderen

Ved hjælp af digitale scanninger og forskellige billedbehandlingsværktøjer gav teamet sig til at analysere de mange “transienter”. Samtidig begyndte de at lede efter sammenhænge med andre fænomener og hændelser, som de kunne finde data om.

Her kom forskerholdet frem til to forklaringer – hvoraf den ene er ret overraskende – som de fandt en tilpas høj statistisk signifikans for:

Atomprøvesprængninger

Perioden 1951-1957 var præget af hyppige atomprøvesprængninger i atmosfæren udført af henholdsvis USA, Sovjetunionen og Storbritannien.

Her opdagede forskerholdet, at Palomar Observatoriet faktisk ligger relativt tæt på flere af de testområder, hvor USA sprængte atombomber i perioden. Og kom frem til, at lysglimtene på de fotografiske plader forekom oftere i forbindelse med disse prøvesprængninger.

Konkret fandt de frem til, at på dage uden en atomprøvesprængning blev der fundet lysglimt på ca. 11 % af dagene, mens andelen steg til næsten 19 % dagen efter en atomprøvesprængning.

Altså var sandsynligheden for at se et mystisk lysglimt på optagelserne cirka 45 % højere inden for et døgn efter en atomprøvesprængning. Ud af i alt 2.718 undersøgte dage (fra nov. 1949 til okt. 1957) blev der observeret lysglimt på 310 dage (gennemsnitligt på cirka 11 % af dagene).

Denne tendens til at finde flere lysglimt på langtidseksponeringer lige efter atomprøvesprængninger kan, ifølge forfatterne, pege på en mulig forbindelse. Enten kan det være en fysisk effekt af selve sprængningerne (fx stråling, der skaber kortvarige lysfænomener i atmosfæren).

Eller også kunne det tænkes, at noget "derude" blev tiltrukket af disse voldsomme begivenheder på Jorden.

Ufoer

For ja – ufoer er den eneste anden af de forklaringer, forskerholdet har undersøgt, som de mener, er værd at nævne.

Ja, du læste rigtigt.

Ifølge forskernes undersøgelser er der en – omend svag – korrelation mellem ufo-observationer og lysglimt på pladerne. Sammenhængen har dog så høj statistisk signifikans, at ufoer medtages som den anden forklaring på lysglimtene.

Sammenhængen kom forskerne frem til ved at sammeholde datoerne for lysglimt på de fotografiske optagelser med datoer for indrapporterede ufo-observationer. Observationerne fandt de i den amerikanske ufo-forening MUFON's database UFOCAT. Den indeholder tusindvis af øjenvidnerapporter om observationer af uforklarede himmelfænomener fra "ufoernes fremkomst" i 1947 og frem til i dag. Men det vender vi tilbage til.

På dage hvor der var mindst én ufo-observation registreret, blev der i gennemsnit registreret ca. 8,5 % flere lysglimt på optagelserne end på dage uden ufo-rapporter. Med andre ord – hvis nogen meldte om noget ukendt på himlen, var der en lille stigning i antallet af lysglimt på Mount Palomar-optagelserne fra samme dag.

Også et bevis for, at ufoer tiltrækkes af atomvåben

Ydermere fandt forskerne frem til at den øgede aktivitet på netop dage med atomprøvesprængninger og ufoer, kunne stemme overens med visse "ufologers" ide om, at atomvåben "tiltrækker" ufoer. Fordi disse var interesserede i at overvåge menneskets destruktive adfærd.

Samtidig opdagede forskerholdet, at Palomar-pladerne fra weekenderne 18.-19. juli og 26.-27. juli 1952 indeholdt usædvanligt mange lysglimt. Det var de to weekender, hvor den såkaldte ufo-bølge over Washington toppede. Her blev ufoerne angiveligvis set af både piloter og radaroperatører.

Derfor spekulerede forskerne i, om de mange lysglimt netop disse dage kunne være solreflekser fra flade, metalliske objekter i høj bane, som kortvarigt fangede Solens lys – altså potentielt rumfartøjer (eller moderskibe?), der befandt sig over atmosfæren, inden de blev observeret over Washington.

Inden der går totalt "disclosure" i det, er det vigtigt at understrege, at forskerholdet ikke hævder endegyldigt, at lysglimtene *er* fremmede rumskibe. Men de er åbne for, at det rent faktisk er en forklaring.

De indrømmer også, at en sammenhæng i sig selv ikke beviser noget (mere om dette nedenfor). Ikke desto mindre beskriver studiets forfattere resultaterne som “suggestive” og opfordrer til nærmere undersøgelser. Hvilket den statistiske signifikans i nogen grad kan retfærdiggøre.

Mount Palomar-observatoriet ligger i det sydlige Californien, og har siden 1949 huset nogle af verdens mest avancerede teleskoper. Det mest kendte er Hale-teleskopet på 5 meter, som i mange år var verdens største optiske teleskop. Observatoriet har spillet en central rolle i moderne astronomi – fra opdagelsen af fjerne galakser til undersøgelser af mørkt stof – og det var netop herfra Beatriz Villarroel og hendes forskerhold analyserede de gamle fotografiske plader med de mystiske lysglimt.

Kritiske kommentarer og alternative forklaringer

Som med alle ekstraordinære påstande har de to videnskabelige papirer, som forskergruppen har fået antaget, helt naturligt mødt sund skepsis fra andre forskere. Flere kritikpunkter er blevet fremført, som påpeger mangler ved metoden og peger på mere jordnære forklaringer. Blandt disse skal nævnes:

Støv, ridser og pletter i emulsionslaget

En oplagt indvending er, at de mystiske lysglimt kan skyldes banale fejl på selve de fotografiske optagelser. De gamle glasplader har været opbevaret i tæt på 80 år, og kan derfor have fået støv,

ridser, pletter i emulsionslaget eller anden forurening, der skaber de falske lysprikker på de scannede billeder.

Astronomen Nigel Hambly, der har stor erfaring med netop gamle fotoplader med astronomiske optagelser, anbefaler derfor at gennemgå de originale plader under mikroskop. Kun ved en nøje fysisk inspektion er det muligt at se, hvad der virkelig er lysglimt, og hvad der blot er skrammer eller støvkorn.

Hambly bemærker også, at han selv ofte har troet at finde “noget nyt” på digitale skanninger af gamle plader. Men at det senere viste sig at være fysiske fejl på pladen, når den blev tjekket i virkeligheden.

Hvorfor kun holde sig til Mount Palomar?

En særlig mærkværdighed ved studiet er, at alle de gennemgåede fotografiske plader kun kommer fra ét observatorium – nemlig Mount Palomar i Californien.

Forskergruppen har tilsyneladende ikke sammenlignet med fotografiske plader fra andre observatorier i samme tidsperiode. Eller af samme område på himlen. Det er påfaldende, da det ville være en oplagt måde at be- eller afkræfte fænomenet på. Simpelthen ved at undersøge, om andre teleskoper rundt om i verden også fangede lignende lysglimt på de pågældende datoer.

Ekspertes som fx Eliot Gillum fra SETI-instituttet undrer sig over dette, og foreslår, at forskerholdet gentager søgningen i andre historiske arkiver – som der findes masser af – for at se om de mystiske glimt også dukker op dér.

Hvis fænomenet kun ses på Mount Palomar-pladerne og ingen andre steder, kunne det tyde på et lokalt forhold (eller et problem med netop det anvendte teleskop, de fysiske plader eller opbevaringen af dem). En bredere undersøgelse på tværs af flere datasæt mangler altså stadig, og indtil da står vi med et noget ufærdigt billede.

Det er umuligt at finde fotoplader af samme kvalitet fra 1950'erne

Der er dog et væsentligt problem ved at skulle undersøge tilsvarende fotografiske optagelser fra samme tidsperiode.

For selv om de 70-75 år gamle optagelser ikke stammer fra Mount Palomars legendariske 200 tomers teleskop, men fra det lige så legendariske 48 tomers Schmidt-teleskop, havde ingen andre astronomiske observatorier på daværende tidspunkt teleskoper af samme størrelse som Mount Palomars.

De originale fotografiske glasplader blev brugt i to udgaver på henholdsvis 10×10 tommer og 14×14 tommer. Eftersom brændplanet i et Schmidt teleskop er buet, blev pladerne monteret i en særlig holder, før de blev indsat inde midt i teleskopet. Teleskopet kunne således ikke bruges visuelt men udelukkende fotografisk, og astronomen styrede derfor hovedteleskopet via dets hjælpeteleskop under eksponeringen.

Så selv om der findes fotografiske plader fra andre astronomiske teleskoper fra samme tidsperiode, Palomar-pladerne kan sammenlignes med, finder der ikke plader fra teleskoper, der kunne tage lige så gode billeder af universet som Mount Palomar-teleskoperne.

Statistisk sammenfald er ikke nødvendigvis et bevis

Selve kernefundet – sammenfaldet mellem lysglimt og hhv. atomprøvesprængninger og ufo-observationer – har også været årsag til løftede øjenbryn blandt både forskere og lægmænd.

Statistiske sammenfald behøver nemlig langt fra at betyde, at der er en virkelig årsagssammenhæng.

Ikke overraskende er det sammenhængen med ufo-rapporter, der bliver kritiseret mest.

For netop 1950'erne kendt som ufo-fænomenets storhedstid i USA under den kolde krig. Efter Kenneth Arnolds berømte observation i 1947 og den efterfølgende mediebevågenhed, blev alles øjne pludselig rettet mod himlen, og uforapporterne væltede ind. Det resulterede i at tæt på 100 % af alle observationer fra den periode havde en naturlig forklaring.

Derfor blev der i perioden omkring 1950 indrapporteret flere ufo-observationer i USA på langt de fleste dage end noget andet sted i verden. (Ifølge studiets egne data forekom der mindst én ufo-rapport på ca. 89 % af alle dage i de undersøgte år).

Så at nogle af dagene med lysglimt på fotopladerne falder sammen med ufo-observationer, er måske slet ikke så mærkeligt endda. Og med så hyppige ufo-rapporter opstår sammenhængen nemt helt af sig selv ved et rent og skær tilfælde.

Ufo-forklaringen får et unaturligt stort fokus

Ligesom det videnskabelige tidsskrift Space.com, synes vi i foreningen, at forfatterne giver en *lidt* vel høj kredit til ufo-rapporter. For den statistiske signifikans på 8,5 % er jo sådan set kun relevant, hvis vi antager at alle ufo-observationerne er ægte.

Og det er så langt fra tilfældet med observationerne i UFOCAT. De blev slet ikke undersøgt nær så grundigt dengang – om overhovedet. Og forskerne stiller overraskende nok ikke spørgsmålstejn ved kvaliteten og validiteten af de ufo-observationer, der indgår i dataunderlaget. De tager ægtheden for givet, fordi de findes i databasen.

Dog erkender de selv, at kvaliteten af ufo-data måske ikke er den bedste. Samt at en sammenhæng ikke nødvendigvis er det samme som et bevis på en direkte forbindelse. Med andre ord: De kan ikke konkludere, at “ufoerne forårsagede lysglimtene” – kun at de to ting *måske* optrådte samtidigt oftere end tilfældigt.

“There is also undoubtedly substantial noise in the UAP data examined that could have minimized the size of observed associations. Witness reports are affected by various types of errors and reports in the UFOCAT database that provided UAP data for the current work have not been evaluated for validity in any systematic way.”

– Fra “Transients in the Palomar Observatory Sky Survey (POSS-I) may be associated with nuclear testing and reports of unidentified anomalous phenomena”

Er tandfeen en lige så logisk forklaring?

For at sætte påstanden om ufoer som forklaringen på lysglimtene i perspektiv kunne jeg fristes til at gribe til en humoristisk analogi:

For når forskerholdet mener, det er nok, at der *et eller andet sted* er registreret en ufo-observation på samme dato, som der er optaget et lysglimt på en fotografisk plade, er der utrolig mange andre ting, der statistisk set også kunne være en ligeså eller mere sandsynlig forklaring.

For eksempel kunne forskerholdet med lige så god grund hævde, at tandfeen stod bag lysglimtene. For der er formentlig flere børn, der taber en mælketand (og dermed får “besøg” af tandfeen) på en

given dato, end der er amerikanere, der ser ufo'er. Altså ville der være en større statistisk signifikans for, at tandfeen var forklaringen, end at der er tale om ufo'er.

Den spøgefulde sammenligning er ikke ment som en provokation, men er taget med for at understrege pointen: Korrelation er ikke det samme som kausalitet. Altså: Bare fordi to ting sker samtidig, er det ikke sikkert, at de har noget som helst med hinanden at gøre.

Andre naturlige forklaringer

Kritikere efterlyser også, at forskerholdet får undersøgt alle de naturlige forklaringer før de begynder at bringe rumskibe fra fremmede civilisationer på banen.

I SETI-forskning er tommelfingerreglen netop at antage, at *enhver* mystisk observation *ikke* er aliens, indtil det modsatte er bevist. Altså skal forskerne først undersøge og kunne udelukke alle kendte naturfænomener, før de trækker alien-kortet.

Samtidig trænger flere andre naturlige forklaringer på lysglimtene sig på:

Energirige partikler fra atomprøvesprængninger

I tilfældet med netop Mount Palomar-pladerne er der flere jordnære hypoteser i spil. For eksempel pegede den tidligere chef for AARO, Sean Kirkpatrick, på, at energirige partikler eller elektromagnetiske pulser i atmosfæren, kan skabes af atomprøvesprængninger.

Altså præcis det samme, som forskerholdet også selv har på radaren. Sådanne glimt ville i teleskopet fremstå som et eller flere punktformede lyskilder (snarere end en lysstribe), hvilket passer med observationerne.

Retfærdigvis skal det nævnes, at elektromagnetiske pulser i atmosfæren passer dårligt sammen med, at der kun meget sjældent ses lysglimt i den del af den fotografiske optagelse, der ligger i jordskyggen. Det kunne udelukke følgevirkninger af atomprøvesprængninger som årsagen til lysglimtene.

Vejr- og hemmelige militærballoner

En anden mulighed er de utallige højtflyvende vejr- og militærballoner, som blev sendt op i 1950'erne for at overvåge netop atomprøvesprængninger og andre militære formål. Ballonerne – som oftest blev opsendt af hemmelige militærprojekter – var typisk sølvfarvede, og kunne nå store højder.

Omkring atomprøvesprængningerne sværmede der mange balloner i luften, der kunne reflektere sollys som kortvarige blink set fra Mount Palomar-teleskopet.

Samtidig ville folk på jorden kunne se disse balloner som mystiske flyvende lys, hvilket muligvis forklarer, hvorfor ufo-rapporter florerede i netop denne periode. Og kunne være årsagen til, at myten om at ufoer tiltrækkes af atomvåben opstod.

Objekterne bevæger sig for langsomt i forhold til geostationære satellitter

Endnu en interessant detalje er hastigheden på de objekter, der er optaget på pladerne. For tager du de plader, hvor der er flere lysglimt, der ligger på lige linje, og antager, det er det samme objekt, der er årsagen til alle lysglimtene, er det muligt at beregne vinkelhastigheden.

Her kommer forskerne frem til at hastigheden er sølle 0,5 buesekunder i minuttet. Det er væsentligt langsommere end vinkelhastigheden på de satellitter, vi i dag har liggende i geostationært omløb om jorden. De bevæger sig med 1,5 buesekunder i minuttet for at kunne holde trit med jordens rotation.

Altså antyder den lave vinkelhastighed, at der netop IKKE er tale om objekter i geostationært kredsløb om jorden. Som forskerne ellers foreslår som en af årsagerne til lysglimtene: At fremmede intelligenser havde rumsonder kredsende om jorden i et geostationært kredsløb.

Beatriz Villarroel er ikke den første

Beatriz Villarroel og hendes forskerhold er ikke de første, som har ment, at der var en chance for, at en eller flere udenjordiske rumsonder skulle være i kredsløb om vores planet.

Tilbage i 1973 udgav den skotske forfatter og science fiction-entusiast Duncan Lunan artiklen "*Space Probe from Epsilon Boötis*" i tidsskriftet *Spaceflight*. Her fremsatte han den opsigtsvækkende idé, at de såkaldte "long delayed echoes" (radioreflektioner registreret i 1920'erne) kunne være forsøg på kontakt fra en udenjordisk rumsonde placeret i et stabilt kredsløb om Jorden i Månens bane.

Angiveligvis skulle rumsonden fra Epsilon Boötes være placeret i et stabilt kredsløb i Månens bane omkring jorden.

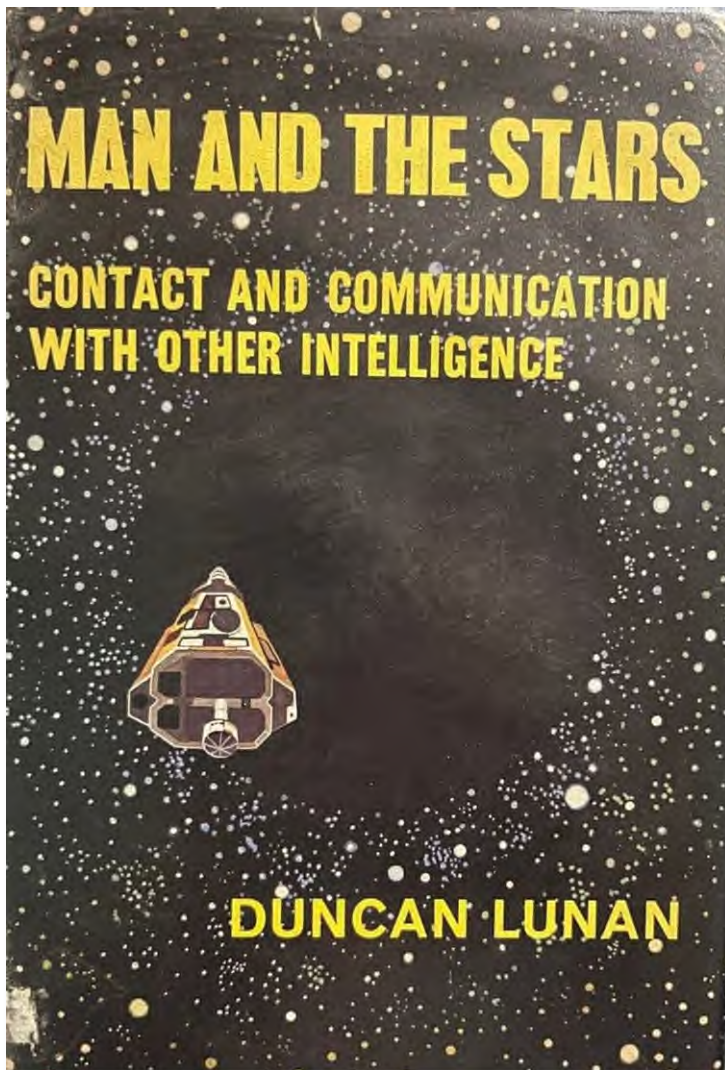
Skrev en bog om teorien

Dengang blev historien kun lige nævnt som en notits i engelske og amerikanske aviser. Men var den kommet frem i dag, ville den have fået lige så stor opmærksomhed både i og uden for ufo-kreds, som Beatriz Villarroel og hendes forskerholds påstande får i dag.

Året efter udgav Lunan bogen *Man and the stars*, der blev oversat til en del af de større sprog. Den beskrev dels en meget ambitiøs plan for, hvordan menneskeheden kunne udforske og kolonisere de nærmeste stjerner inden for 12 lysårs afstand. Samt kom med bud på en række "first contact"-scenarier – og hvilke udfald de kunne få.

Begge dele var baseret på en række symposier afholdt af Association in Scotland for Technology and Research in Astronautics i årene 1967-72 – en årrække, hvor Lunan i øvrigt var formand for foreningen.

Den sidste del af bogen beskrev hans teori om rumsonden fra Epsilon Boötis. Og dykkede ned i detaljerne bag hans arbejde med at dechifrere de gamle radiosignaler.

◀ I bogen "Man and the Stars" fra 1975 kommer Duncan Lunan med flere detaljer om sin teori.

Trak efterfølgende teorien tilbage

Men kort efter bogens udgivelse stod det imidlertid klart, at de "lange ekkoer" sandsynligvis havde en anden og mere naturlig forklaring. Nemlig gentagende refleksioner af radiosignalerne i jordens magnetosfære, som kunne sende dem både hele og halvdelen af vejen rundt om jorden. Hvorved forsinkelsen opstod.

Derfor trak Lunan sin tolkning af radiosignalerne tilbage i 1976, og anerkendte den naturlige forklaring på fænomenet. Og i dag kan vi undre os over, hvordan det var muligt for ham at komme frem til de konklusioner, han gjorde, alene ud fra en analyse af de optagne signaler.

Fra Lunan til Villarroel

Historien om Duncan Lunan viser, hvor hårfin grænsen kan være mellem videnskabelig nysgerrighed og ønsket om at finde beviser for udenjordisk intelligens.

Beatriz Villarroel står i dag på et sted, der påfaldende minder om Lunans position, før han trak teorien tilbage. Hendes forskning i lysglimt på gamle fotografiske plader fra Mount Palomar er metodisk og videnskabeligt solid, men drivkraften bag rummer det samme håb: At opdage tegn på fremmed teknologi i kredsløb om jorden.

Hvis lysglimtene viser sig at have naturlige forklaringer, vil Villarroel formentlig, ligesom Lunan, blive nødt til at lægge teorien om udenjordiske satellitter på hylden. Ikke nødvendigvis for at redde sin akademiske status, men fordi den videnskabelige proces kræver det.

For SUFOI er parallellen interessant: Begge historier minder om, hvor hurtigt et spændende fund kan glide fra *mulighed* til *myte*, når ønsket om et ekstraordinært svar bliver stærkere end kravene til et bevis.

Meteoritter og meteorsværme

Endvidere har andre astronomer foreslået, at nogle lysglimt kan være fx meteoritter, der kommer direkte mod teleskopet (og derfor ses som punktformede blink i stedet for streger).

Det er også tankevækkende, at den ene af de weekender, hvor ufo-bølgen rammer Washington i 1952 falder sammen med kulminationen af meteorsværmen Delta-aquariderne.

For selv om forskerholdet bag de to videnskabelige papirer udelukker meteoror som forklaringen, fordi de typisk ses som lysende striber på langtidseksponerede optagelser, vil der stadig være masser af meteorsten, der ikke rammer atmosfæren, når jorden glider gennem meteorsværmen.

Disse vil – hvis der er tale om lidt større, flade sten – kunne være i stand til at reflektere sollyset. Og dermed give lysglimt på optagelserne – endda flere på stribe, sådan som det ses på flere af de undersøgte fotografiske plader.

Gravitationslinser

Der har også været enkelte spekulationer fremme om, hvorvidt nogle af lysglimtene kan skyldes gravitationslinser. Altså forstærkning af stjernelys i et eller flere tyngdefelter, som lyset fra stjernen passerer igennem fra en given stjerne og frem til os.

Disse kan opstå i en periode for så at forsvinde igen. Men uden viden om hvilken stjerne eller stjernetype, der er tale om, er det svært at undersøge nærmere i dag.

Kort sagt er der mange alternativer på bordet, som ikke involverer rumvæsener. Og disse skal undersøges nøjere før de vilde hypoteser tages for pålydende.

“Afstanden fra Jorden og Voyager 1+2 er ca. 1 lysdøgn, begge sonder er lige på grænsen af solsystemet.

Fyrer vi en atombombe af nu, så når signalet først Voyager sonderne om ca. 24 timer. Der er altså ingen mulighed for, at det er EMP'en fra atombomben, der varskoer eventuelle aliens, medmindre de da allerede er i nabolaget, enten direkte eller indirekte.” – Kristian Glejbøl i en kommentar til Ingeniørens artikel om Beatriz Villarroels teorier

Hvad et peer review egentlig siger – og ikke siger

Beatriz Villarroel og hendes forskningsholds artikler om lysglimt på gamle astronomiske plader er alle publiceret i tidsskrifter med fagfællebedømmelse – det såkaldte *peer review*. Det betyder, at hendes arbejde er eller er ved at blive vurderet af andre forskere, som har tjekket metoder, data og konklusioner, inden artiklen blev accepteret til udgivelse.

Men et peer review er ikke et kvalitetsstempel i sig selv. Det er snarere et filter, der skal sikre, at en artikel opfylder de grundlæggende videnskabelige krav:

- At hypotesen kan efterprøves
- At metoden er entydig
- At resultaterne kan eftergøres af andre

Kvaliteten og troværdigheden af et peer review afhænger imidlertid i høj grad af, *hvem* der udfører det – deres faglige baggrund, erfaring og eventuelle ”forforståelser” for emneområdet. Nogle tidsskrifter har et bredt panel af eksperter, andre benytter en mindre kreds. Så i nogle tilfælde kan artikler glide igennem peer reviewet med begrænset modspil.

Et peer review garanterer derfor ikke, at konklusionen er sand – kun at artiklen er skrevet på en måde, som gør det muligt for andre forskere at teste og eventuelt bevise eller modbevise den.

Den egentlige test af teorierne kommer først, når andre forskere rent faktisk forsøger at reproducere resultaterne, for at vurdere om data faktisk kan bære de påstande, der er fremsat i de videnskabelige papirer.

Det første forsøg på udgivelse blev nægtet

Som en sidste krølle på halen kan det nævnes, at det første af forskerholdets to videnskabelige papirer fik en kølig modtagelse blandt fagfæller – selv *før* ovenstående kritikpunkter kom frem.

Og da forskerholdet ville uploade deres artikel til det offentlige preprint-arkiv arXiv, fik de i første omgang afslag med begrundelsen, at studiet “ikke indeholder tilstrækkelig substantiel forskning”.

Det er usædvanligt, at arXiv blankt afviser et forskningsmanuskript. Det antyder, at redaktørerne hos arXiv vurderede metoden og konklusionerne som mangelfulde. Selvom artiklen til sidst blev publiceret i et *peer reviewed* tidsskrift, er det tydeligt, at mange eksperter forholder sig yderst skeptiske.

Valget af ufoer som en forklaring er måske ikke så overraskende

Selv om synet på ufoer har ændret sig meget de senere år, er der – som det fremgår af ovenstående – stadig mange, der mener at det er et modigt valg rent akademisk, at medtage ufoer som forklaringen på de mystiske lysglimt på de gamle fotografiske plader.

Og når det sker på så tyndt et grundlag, som at der tilfældigvis har været en ufo-observation et eller andet sted på kloden den samme dag, som pladen er optaget, synes det endnu mere besynderligt, at der er holdt fast i ufoerne.

Argumentationen er selvfølgelig, at forskerholdet ser en statistisk signifikans for ufoer, som er så høj, at det retfærdiggør at ufoerne tages med. Men igen – det samme kunne siges om tandfeen.

En anden grund til at ufoerne er kommet med, synes i høj grad også at være, at Beatriz Villarroel længe har været interesseret i ufoer, og har stor sympati for ufo-observatører, hvilket bl.a. fremgår af dette tweet på X:

“Jeg ved, at der er mange derude, som har set ufoer og haft mærkelige oplevelser, og som leder efter det rette sted at dele deres oplevelse.

Jeg ved også, at den svenske gruppe, der har et system til at modtage vidneberetninger, ikke altid føles som det rette valg for alle.

Selv har jeg fokus på at lede efter ufoer med instrumenter og astronomiske metoder, og jeg har ikke tid til at undersøge og kommentere forskellige observationer – selv om jeg gerne ville.” -

<https://x.com/DrBeaVillarroel/status/1973277062317187097>

Af hendes X-profil fremgår det også, at hun fulgte med i den danske dronesag i september:

Right now: Big drones or “drones” over Copenhagen and Oslo airports. All planes are stand still. - <https://x.com/DrBeaVillarroel/status/1970217415041786138>

Netop dronerne blev forsøgt *kædet sammen med ufoer af mere sensationelle ufo-personligheder*, ganske som dronerne over New Jersey blev. Og var derfor interessante at følge med i for ufo-interesserede.

Så når ufoerne har overlevet helt frem til de endelige videnskabelige papirer, skyldes det nok ikke kun videnskabelig modighed og åbenhed. Der ligger også en interesse i ufoer bag fra hovedforfatterens side. Hvilket ufosamfundet har taget imod med kyshånd: Beatriz Villarroel har vel efterhånden deltaget i samtlige større ufo-podcasts, samt været gæstetaler ved utallige symposier og ufo-konferencer.

Hvad mener Skandinavisk UFO Information?

Studiet af de gamle fotografiske plader fra Mount Palomar-observatoriet har uden tvivl opdaget et interessant fænomen, som bør undersøges nærmere. Her bør alle forklaringer undersøges nærmere – også en undersøgelse af de originale plader for fejl.

Men at inddrage ufoer som en forklaring på baggrund af så spinkel en sammenhæng, som at der er set ufoer de samme dag som optagelserne har fundet sted, er efter nærværende forenings mening lige tyndt nok. Særligt når der er tale om så ekstraordinære påstande som besøg fra fremmede civilisationer.

Som altid holder vi meget af at bruge Ockhams rasekniv. Derfor mener vi, at forklaringen på fænomenet nok sandsynligvis er mere kedelig end rumsonder fra udenjordske civilisationer i kredsløb om jorden. Uden at vi dog vil kloge os på, hvilken af de mere naturlige forklaringer, der så er tale om.

Derfor opfordrer vi til, at der kommer flere fagfællebedømmelser af de allerede udgivne videnskabelige papirer. Og at der kommer andre videnskabelige undersøgelser af fænomenet på banen. Samt at disse også undersøger fotografiske optagelser fra andre astronomiske observatorier end Mount Palomar i samme og både tidligere og senere tidsperioder.

Indtil da forholder vi os afventende overfor, hvad den egentlige forklaring på lysglimtene kan være.

Kilder:

Til artiklen har vi anvendt disse kilder:

De to videnskabelige papirer

Transients in the Palomar Observatory Sky Survey (POSS-I) may be associated with nuclear testing and reports of unidentified anomalous phenomena | Scientific Reports:

https://www.nature.com/articles/s41598-025-21620-3?error=cookies_not_supported&code=e2296896-87d2-4994-boca-a34cod9a5a9a

Aligned, Multiple-transient Events in the First Palomar Sky Survey | IOPscience:

<https://iopscience.iop.org/article/10.1088/1538-3873/ae0afe/pdf>

Anvendte artikler:

Did Astronomers Photograph UFOs Orbiting Earth in the 1950s? | Scientific American:

<https://www.scientificamerican.com/article/did-astronomers-photograph-ufos-orbiting-earth-in-the-1950s/>

Could these mysterious flashes of light in 1950s photos be UFOs? Some researchers think so |

Space: <https://www.space.com/space-exploration/search-for-life/were-unexplained-flashes-of-light-in-70-year-old-sky-surveys-caused-by-ufos-or-nuclear-testing-why-not-both-researchers-say>

Are unidentified objects in space (immortalized between 1949 and 1957) linked to nuclear tests? — Evidence Network: <https://evidencenetwork.ca/are-unidentified-objects-in-space-immortalized-between-1949-and-1957-linked-to-nuclear-tests/>

Mystiske mønstre fundet i astronomers observationer: Skyldes de atombomber og UFO'er? | Ingeniøren 3. november 2025: <https://ing.dk/artikel/mystiske-moenstre-fundet-i-astronomers-observationer-skyldes-de-atombomber-og-ufoer>

Om Duncan Lunan:

Duncan Lunan: Man And The Stars: Contact And Communication With Other Intelligence | Duncanlunan.com: <https://www.duncanlunan.com/manandthestars.asp>

The Age of Disclosure – en første reaktion

Ny, storladen og flot fotograferet ufo-dokumentar skal nok skabe masser af nye abonnenter på vor tids mest udbredte konspirationsteori: At den dybe stat i USA ikke alene skjuler både ufo-vrag og døde aliens, men også selve sandheden om, hvorvidt vi er alene i universet.

Af Benny Christen Grandahl

“The United States government has gathered a great deal of information about UAPs over many decades but has refused to share it with the American people. That is wrong, and additionally, it breeds mistrust.”

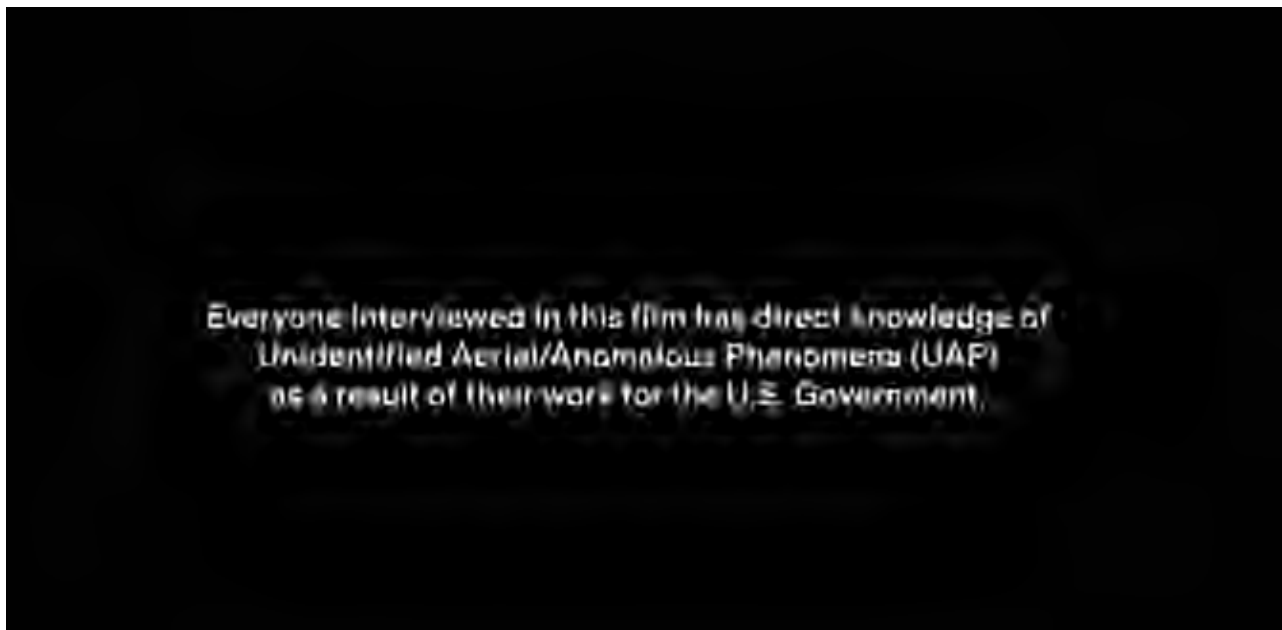
Med et klip fra Chuck Schumer’s præsentation af The UAP Disclosure Act i det amerikanske senat tilbage i 2023 er scenen sat for den nok mest storladne ufo-dokumentarfilm til dato: ”The Age of Disclosure”.

Derefter følger en sand perlerække af højtstående politikere, militær- og efterretningsfolk og videnskabsmænd, der alle siger det samme:

“Humans are not the only intelligence in the universe.”

“They’re real, they’re here, and they’re not human.”

Samtidig forklarer teksten som følger efter Chuck Schumer-klippet, at seerne skal være opmærksomme på, at:

Jo, det er alvor det her. Og filmens moralske problem er så stort, at alle i hele verden burde have en interesse i, at sandheden kommer for dagen. Så bliver det ikke større eller mere episk end det.

Den mest storslåede ufo-dokumentar til dato

Dokumentarfilmen "The Age of Disclosure" har i sandhed det hele. Højt renommerede kilder, der står frem med stor alvor og intensitet, filmet på nogen af de mest historiske lokationer i den amerikanske hovedstad tilsat en underlægningsmusik, som på samme tid er både dyster, højtidelig og rummer en tone af stor alvor. Skabt af en erfaren filmmager – Dan Farah – som virkelig har øje for, hvordan du skruer en fortælling sammen, der både betager, engagerer og overbeviser seeren.

Episk flot fotografering, medrivende underlægningsmusik og gennemtænkte valg af lokations er med til at gøre "The Age of Disclosure" ekstra overbevisende for dem, der er nye til de seneste års udvikling inden for ufo-sagen. (Skærbillede fra "The Age of Disclosure")

Den en time og halvtreds minutter lange dokumentarfilm er skruet så godt sammen, at du på det nærmeste får lyst til at stille dig op og stå ret, mens du ser den. Her er dømt ”American legacy” tilsat en så voldsom uret, at ingen – der ikke er godt inde i tingene i forvejen – kan undgå at blive berørt og overbevist af det, de hører i filmen.

Jo, den skal nok sælge billetter til vor tids største konspirationsteori: At den dybe stat i USA skjuler den største sandhed i menneskehedens historie fra netop menneskeheden. Og at alverdens øvrige store krigsmagter gør det samme. Alt sammen i kampen for at komme først med at udnytte de ufattelige teknologiske fordele, som gemmer sig i de ufo-vrag, de respektive lande angiveligt er i besiddelse af.

Elizondo spiller – endnu en gang – hovedrollen

Den tidligere efterretningsofficer Lue Elizondo er den gennemgående karakter, som vi vender tilbage til igen og igen gennem hele filmen.

Han ses siddende i nogle af de store haller på Capital Hill. Stående foran en tavle med ”the six observables”, Eller gående omkring i kongressens korridorer, i subwayen under kongressen eller i The Capitol Rotunda, hvor der hænger citater fra og står store statuer af USA’s ”founding fathers”. Samtidig optræder han også flere gange i samtale med andre af filmens vidner som fx Chris Mellon og Jay Stratton, mens vi skifter fra en scene til en anden.

Uanset hvor og hvornår vi ser Elizondo, sender hans kropssprog samtidig et tydeligt signal om, at her er en gut, vi alle sammen gerne vil være venner med – og kan tro på. (Skærbillede fra ”The Age of Disclosure”)

Kort sagt optræder Elizondo og de øvrige 33 medvirkende alle de steder, der er indbegrebet af den amerikanske historie – og den amerikanske stat.

En troværdig mand, der er din ven

Uanset hvor og hvornår vi ser Elizondo, sender hans kropssprog samtidig et tydeligt signal om, at her er en gut, vi alle sammen gerne vil være venner med – og kan tro på.

Det understreges af hans afslappede, fremadlænedesiddende på stolen, hvor han med øjnene direkte kiggende ind i kameraet betror sig til seeren om sine oplevelser og ”findings” fra hans tid i Pentagon.

“If you could be in my shoes and see what I’ve seen, there would be zero shadow of a doubt that these things are real and they are not made by humans.”

Eller også ser vi ham gestikulerende passioneret foran tavlen med ”the six observables”. Eller slående ud med de i øvrigt hårdt pumpede arme i frustration over tingenes tilstand.

Kan vi andet end tro på manden?

Ingen bliver afbrudt af irriterende, kritiske spørgsmål

Har du fulgt de seneste års udvikling inden for ufoer, er der ikke imidlertid ikke meget nyt at hente i ”The age of Disclosure”. Du hører bare de samme mennesker sige de samme ting, som de plejer. Blot i en mere episk setting.

Det bliver udsagnene ikke mere rigtige af.

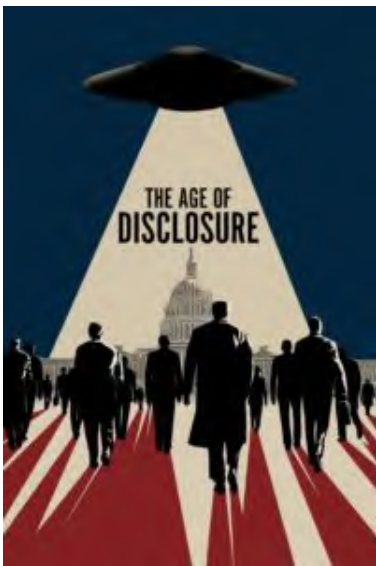
Samtidig gør det fremstillingen af sagen meget ensidig. For ingen bliver afbrudt af irriterende, kritiske spørgsmål (tak til Michael Ertmann for den formulering) undervejs.

Det kunne ellers have løftet troværdigheden af den meget storladne ufo-dokumentar – særligt hvis de interviewede kunne have givet et afvæbnende mod svar til de kritiske spørgsmål.

Men Dan Farah har et klart mål med sin dokumentarfilm. Den skal skabe flere, som støtter op om sagen. Og så skal der helst ikke komme noget i vejen, som spænder ben for formålet.

Kort sagt er ”The Age of Disclosure” lige så propagandistisk og ensidig som alle de mange podcasts, bøger og YouTube-videoer, der er skabt af tidens kendte ufo-personligheder. Bare pakket meget flottere ind.

Alligevel får filmen min anbefaling. Om ikke andet så for den fantastiske fotografering og musik. Hvem får ikke lyst til at besøge alle de historiske steder i Washington bagefter for at gå i Elizondos fodspor?

Fakta:

The Age of Disclosure

Dokumentarfilm af Dan Farah
1 time og 50 minutter

[Kan lejes eller købes på Amazon Prime](#)

Hvad en psykolog fra 1950'erne kan lære os om UFO-disclosure

Hvad er det, der får tilhængerne af ufo-disclosure til at blive ved med at tro på ufo-personligheder som Steven Greer, Ross Coulthart, George Knapp og Jeremy Corbell? Svaret kan du finde i en gammel psykologibog fra 1950'erne – der sjovt nok omhandler en ufo-kult.

Af Benny Christen Grandahl – med bidrag fra Henrik Busk Holden

I 1956 udgav den amerikanske psykolog Leon Festinger sammen med en række kolleger bogen *When Prophecy Fails*, der siden er blevet en klassiker inden for socialpsykologien.

Den præsenterede forfatternes teori om kognitiv dissonans. Og som eksempel brugte forfattergruppen et studie af, hvordan medlemmer af ufo-kulten The Seekers reagerede, da den af dem proklamerede syndflod udeblev.

Kognitiv dissonans

Festingers grundlæggende tese var, at når stærke overbevisninger om fx en kommende dommedag kolliderer med de faktiske hændelser (at dommedag udebliver), opstår en psykisk spænding – en kognitiv dissonans – som de involverede vil gøre alt for at fjerne. Ikke nødvendigvis ved at opgive troen, men ved at ændre fortolkningen af virkeligheden.

Festinger og hans kolleger infiltrerede The Seekers. Det var en ufo-sekt i Chicago, der var ledet af Dorothy Martin. Hun havde via automatskrift fået besked på, at sektens medlemmer ville blive reddet fra en kommende verdensomspændende syndflod af flyvende tallerkener.

Men da dagen for syndfloden oprandt – den 21. december 1954 – og hverken den eller de flyvende tallerkener indfandt sig, omformulerede medlemmerne virkeligheden omkring deres tro.

De forklarede nu, at deres stærke tro havde reddet verden, og begyndte at missionere endnu mere. Altså ændrede de opfattelsen af virkeligheden for at fjerne deres kognitive dissonans.

The Seekers var en ufo-sekt i Chicago, der var ledet af Dorothy Martin. Foto: Daily Mails arkiver.

Orthon-bevægelsen og Festinger

I Danmark satte en økonomistuderende fra Handelshøjskolen ved navn Bøje Larsen sig for at gentage Festingers eksperiment ved hjælp af Orthon-bevægelsen i Borup. Her havde rumvæsenet Orthon gennem mediet Knud Weiking varslet en altødelæggende atomkrig det første sekund af første minut af første juledag 1967.

Orthon havde derfor sat gruppen til at bygge en atomsikker bunker på en mark uden Borup. Den skulle ikke huse gruppens medlemmer men 70 gravide kvinder, der ville blive hentet af flyvende tallerkener julenat 1967.

Men da også denne dommedag udeblev, blev troen heller ikke her opgivet, men omfortolket. Bygningen af bunkeren var en test af gruppens loyalitet, og Orthon satte den nu gruppen at bygge en flyvende tallerken, så de selv kunne flyve op til ham i stedet.

Samtidig med dette arbejde, fortsatte Orthon-bevægelsen med at komme med nye dommedagsbudskaber i årene efter. Og blev således et dansk bevis på Festingers teori i praksis.

Utallige ufo-profeter har gennem tiden forudsagt dommedag — og i dag er det snarlig ufo-disclosure, de forudsiger.

Festinger og vore dages disclosure

Men hvad har Festingers gamle teori fra 1950'erne så at gøre med vore dages ufo-disclosure bevægelse?

Det er som bekendt en verdensomspændende bevægelse, der har samlet sig omkring idéen om, at særligt den amerikanske regering snart vil afsløre eksistensen af ikke-menneskelig teknologi. Og kontakten med dem, der har skabt den.

Personligheder som især Steven Greer, har gentagne gange forudsagt, at 'den store afsløring' er nært forestående. Og ufo-personligheder som George Knapp, Jeremy Corbell og Ross Coulthart

kommer løbende med nye afsløringer af hemmelige militærprogrammer og andre beviser på, at den amerikanske regering skjuler sandheden om ufoerne.

Og hver gang den store ufo-disclosure udebliver, dukker nye 'beviser' op, lige som nye whistleblowere træder frem, og afslører nye "sandheder" om sagen. Gerne endnu mere fantastiske end dem, der allerede er kommet frem. Eller baseret på nye fund i gamle sager. Som fx Roswell- og Nazi-ufo-myterne.

Altså styrkes budskabet, samtidig med at troværdigheden overraskende nok ikke svækkes blandt ufo-personlighedernes følgere.

Det er Festingers "mekanisme" i realtid.

Ufo-disclosure er ikke bare et spørgsmål om en konkret hændelse, men et kollektivt narrativ, som bekræfter tilhængerne i deres identitet og skaber mening og sammenhængskraft.

Et stærkt eksempel på håndteringen af kognitiv dissonans

Så ser du disclosure-bevægelsen gennem Festingers briller, er den et godt billede på den psykologisk proces bag kognitiv dissonans. Og viser på eksemplarisk vis, hvordan mennesker håndterer skuffelse, når forventningerne ikke indfries.

Når virkeligheden ikke stemmer overens med troen, kan du enten forlade troen — eller ændre fortolkningen af virkeligheden. Og i mange tilfælde vælges det sidste, fordi du som menneske er tryk i det ståsted, du har.

Det udmønter sig rent praktisk i de velkendte udtalelser om, at ”de skjuler sandheden”, ”vi er tættere på end nogensinde”, eller ”den virkelige afsløring er allerede i gang bag kulisserne.” Det er alt sammen klassiske dissonansreduktioner.

På den måde bliver disclosure ikke bare et spørgsmål om en konkret hændelse, men et kollektivt narrativ, som bekræfter tilhængerne i deres identitet, og skaber mening og sammenhængskraft.

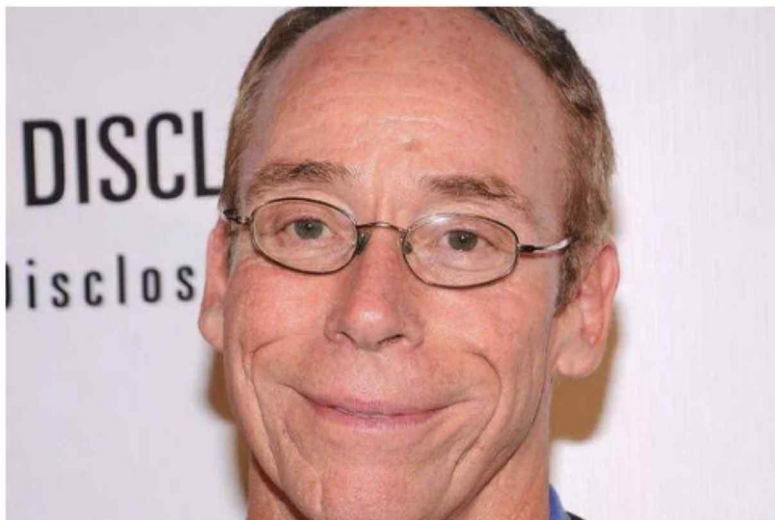
Alien expert says 'time is running out' as he predicts 'huge UFO announcement' in 30 days

A leading UFO researcher has claimed that the mysterious orbs that have been spotted in the skies in recent weeks are a precursor to a major announcement about aliens

NEWS By **Michael Moran** Audience Writer

13:20, 01 Jan 2025 |

◀ Særligt den kontroversielle ufo-personlighed Steven Greer er kendt for sine gentagne proklamationer om snarlig ufo-disclosure.

Godt hjulpet på vej af vore dages medier

The Seekers og Orthon-bevægelsen var små og lukkede sekter i en tid, hvor aviserne kun udkom på tryk. Derfor var disse sekter kun kendt lokalt – om end det lykkedes Orthon-bevægelsen at blive ”verdenskendt” i Danmark.

Til sammenligning er vore dages disclosure-bevægelsen væsentlig mere spredt, global og mangfoldig. Fordi den foregår i et medielandskab, hvor sociale medier, dokumentarfilm og podcasts dels muliggør en nemmere spredning af budskaberne, og gør det nemt konstant at forstærke fortællingen, hver gang den lovede disclosure udebliver.

Det gør disclosure-bevægelsen mere sejlivet.

Ufo-disclosure som socialt fænomen

Festingers teori om kognitiv dissonans giver et enestående vindue til at forstå ufo-disclosure som et socialt fænomen. Når den store afsløring udebliver, ser vi ikke nødvendigvis resignation, men fornyet aktivitet, nye forklaringer og intensiveret tro.

Som The Seekers troede, at deres tro havde reddet verden, tror disclosure-fortalerne, at deres pres bringer os tættere på den formodede sandhed. Begge eksempler viser, hvor langt mennesker er villige til at gå for at bevare meningen i deres verdensbillede.

Du kan læse mere om Festinger, The Seekers, Orthon-bevægelsen og vore dages disclosure-bevægelse i disse kilder, som vi har brugt til artiklen.

- Leon Festinger et al.: When Prophecy Fails (1956)
– https://en.wikipedia.org/wiki/When_Prophecy_Fails
- Du kan også købe bogen her: https://www.saxo.com/dk/when-prophecy-fails_professor-leon-festinger_paperback_9781578988525
- CNSU Library Guide: 'Leon Festinger and The Seekers'
– <https://cnsu.libguides.com/blog/Leon-Festinger-and-The-Seekers>
- Psychtribe: IB Psychology – Festinger 1956
– https://psychtribe.files.wordpress.com/2016/08/ib-psychology_festinger-1956.pdf
- Artikel om The Seekers — <https://www.thesun.co.uk/news/17136122/the-seekers-ufo-doomsday-cult-christmas-carols-dorothy-martin/>
- Ufomagasinet.dk: Orthon-bevægelsen – <https://ufomagasinet.dk/orthon-bevaegelsen/>
- VHID.dk: Jordens undergang – globaliseringens frygt
– <https://vhid.dk/nutiden/globaliseringen/jordens%20undergang.html>
- Skeptica.dk: Den danske Orthon-bevægelse – <https://www.skeptica.dk/?p=8025>
- Wikipedia: Leon Festinger – https://en.wikipedia.org/wiki/Leon_Festinger
- Wikipedia: Disconfirmed expectancy
– https://en.wikipedia.org/wiki/Disconfirmed_expectancy
- Oak Park Historical Society: 'The Seekers Cult'
– <https://oakparkandbeyond.org/blog/the-seekers-cult-oak-park>

Bøhmanden og andre usynlige fjender

(Illustration: Pixabay)

Vores måde at opfatte verden på er mangelfuld. Vi udfylder selv alle de blinde pletter uden at forstå vores fejltagelser. Det skaber rigeligt med plads til forskellige, rædselsvækkende og samfundsrystende forbrydelser begået af en mangfoldighed af psykopater, satanister, seksuelle afvigere, hekse, fjender af staten, aliens o.lign. De står alle bag forbrydelser, som aldrig har fundet sted.

Af Kim Møller Hansen

[Robert E. Bartholomew](#) er sociolog ved University of Auckland i New Zealand og har sammen med [Paul Weatherhead](#), der bl.a. beskæftiger sig indgående med mystiske beretninger, skrevet bogen *Social Panics & Phantom Attackers – A Study of Imaginary Assailants*.

Den førende forsker i massehysteri

Bartholomew er nok en af verdens førende forskere inden for den genre, som kaldes massepsykogen lidelse, et pænt udtryk for massehysteri.

Senest har vi på www.ufo.dk omtalt hans meget læseværdige bog *Havana Syndrome – Mass Psychogenic Illness and the Real Story Behind the Embassy Mystery and Hysteria*. Se [Når misforståelser, medier, uvidenhed og frygt sætter dagsordenen](#).

Forbrydelser uden beviser, men med ofre

Gennem historien er gådefulde skikkelser dukket op fra skyggerne for at terrorisere store og små samfund, kun for at forsvinde sporløst.

Det kan være overfaldsmænd, som udstyret med sprøjter eller barberblade har udset sig unge kvinder som ofre. Kæledyrs-seriemordere med en forkærlighed for katte eller hunde. Gale personer, der sniger sig rundt i gaderne om natten for at forgifte tilfældige indbyggere med en

mystisk gas. Eller satanister, der lemlæster kvæg. Ja, der er ingen grænser for, hvilke farer, der kan lure derude.

Fælles er dog, at beviserne for de mange påståede forbrydelser mangler, og at myndighederne i langt de fleste tilfælde må konkludere, at alle disse spøgelse er opdigtede fantasier.

Selvbedraget kan ramme os alle

Med udgangspunkt i historien om en bølge af angreb med nåle på kvinder i klubber og på pubber i Storbritannien i 2021 belyser de to forfattere de to spørgsmål: Hvordan kunne så mange mennesker tro, at de var blevet angrebet, når de rent faktisk ikke var blevet det? Hvilke sociale mekanismer udløser og driver disse kollektive vrangforestillinger?

Bogens mange eksempler fordelt på ni kapitler understreger, hvor modtagelige vi mennesker er for selvbedrag, og fremhæver alle svaghederne i den menneskelige opfattelse og hukommelse. Under de rette omstændigheder er vi alle potentielle ofre.

Gode forord og grundig dokumentation

Bartholemew og Weatherhead går grundigt til værks. Bogen er velskrevet og et overflødigshorn af beretninger om massehysteriets mange udtryk lige fra 1600-tallet til i dag, og vi kommer hele verden rundt. Alt er dokumenteret med et væld af noter, som afslutter hvert kapitel.

Bogens tre forord er værd at fremhæve. Ofte kan forord være lidt en gang lirumlarum, som man bare skal igennem (eller springe over) for at komme frem til det væsentlige, men i *Social Panics & Phantom Attackers – A Study of Imaginary Assailants* giver de særdeles god mening.

Der er forord af Stuart Waiton, som er sociolog ved Abertay University i Skotland, og David Scott, der står bag tv-serier hos Discovery, History og National Geographic.

Sammen med de to forfatteres eget forord får man en glimrende introduktion, der rammesætter hele massehysteri-fænomenet. Som læser er man derfor rustet til at forstå de efterfølgende eksempler fra nær og fjern og til alle tider.

Massehysteri har store omkostninger

Der er ingen tvivl, at de forskellige epidemier af massehysteri har alvorlige følger for de mange ofre. Men mange andre bliver også ramt. Det kan fx være familiemedlemmer og beboere i et område, som tilsyneladende hemsøges af noget mystisk. Erhvervsdrivende mister omsætning, fordi ingen tør gå ud om aftenen. Politiet skal bruge ressourcer på at jage spøgelse, ligesom sundhedsvæsenet skal behandle ofrene.

Tastaturkrigerne på de sociale medier og nyhedsmedierne har til gengæld en fest under hvert udbrud af massehysteri i nyere tid. De er både med til at puste til ilden, hvilket gavner deres forretning – og slukke den og spille bagkloge, når det efter en hektisk periode viser sig, at det hele var fantasi og vrangforestillinger.

Vores frygt for det ukendte og truende bliver fodret, og vi æder det rå. Truslen kommer ikke udefra, men inde fra os selv. Se også [Farligt](#) og [Det er stadig farligt derude](#).

Det er tilsyneladende langt nemmere for os at færdes i gaderne på jagt efter en usynlig bønmand, end det er at kigge os selv i spejlet og komme overens med vores egen irrationelle og ukvalificerede frygt. Under de rette omstændigheder er vi alle potentielle ofre.

(Illustration: Pixabay)

Ikke en ufobog, men ...

Social Panics & Phantom Attackers – A Study of Imaginary Assailants er ikke en bog, som ser ud til at handle om ufooplevelser – og så alligevel. Ufomyten indeholder også rigtig mange eksempler på såkaldte ufobølger, fejlopfattelser og massehysteri.

Tænk for eksempel blot på dengang, da Sovjetunionen i efteråret 1957 havde opsendt Sputnik 1 og 2, mens amerikanerne stadig fumlede rundt med at få en raket vellykket sendt afsted. Sovjetunionen havde fået et teknologisk forspring. Frygten steg. Kunne sovjetrusserne nu angribe os fra rummet?

Det fik mange til at vende blikket opad mod den nye trussel. I USA førte det til, at Project Blue Book modtog omkring 400 indberetninger om ufoer i november 1957 mod normalt 100 pr. måned.

Mange af ufooplevelserne var særdeles farverige og byggede ofte på frygt og fantasi, hvilket man kan læse eksempler på i bl.a. *Projekt UFO – tro, løgne og kold krig*.

”Hvor vi har stærke følelser, er vi tilbøjelige til at narre os selv” – Carl Sagan (1934–1996), astronom og astrobiolog

Andre gode bøger af Robert E. Bartholomew

Robert E. Bartholomew har skrevet mange glimrende bøger, alene eller i samarbejde med en anden kyndig person. Her er et udvalg af gode bogtitler:

- Baloh, Robert W. & Robert E. Bartholomew: *Havana Syndrome – Mass Psychogenic Illness and the Real Story Behind the Embassy Mystery and Hysteria*, 194 sider, Copernicus/Springer International Publishing 2020
- Bartholomew, Robert E. & Benjamin Radford: *The Martians Have Landed! – A History of Media-Driven Panics and Hoaxes*, 248 sider, McFarland 2011

- Bartholomew, Robert E. & George S. Howard: *UFOs & Alien Contact – Two Centuries of Mystery*, 408 sider, Prometheus Books 1998
- Bartholomew, Robert E. & Hilary Evans: *Panic Attacks – Media Manipulation and Mass Delusion*, 222 sider, Sutton Publishing Ltd. 2004
- Bartholomew, Robert E. & Peter Hassall: *A Colorful History of Popular Delusions*, 363 sider, Prometheus Books 2015
- Bartholomew, Robert E.: *Little Green Men, Meowing Nuns and Head-Hunting Panics – A Study of Mass Psychogenic Illness and Social Delusion*, 293 sider, McFarland & Company, Inc. 2001
- Evans, Hilary & Robert Bartholomew: *Outbreak! The Encyclopedia of Extraordinary Social Behavior*, 765 sider, Anomalist Books 2009

[Flere titler af Robert E. Bartholomew](#)

Læs mere om massepsykogen sygdom

- [Havana-syndromet svarer til mønstret for massepsykogen lidelse – men det betyder ikke, at symptomerne ikke er virkelige \(Skeptica\)](#)
- [Massepsykogen sygdom \(Ugeskrift for Læger\)](#)

Social Panics & Phantom Attackers – A Study of Imaginary Assailants

Af Robert E. Bartholomew & Paul Weatherhead
372 sider, noter og indeks
Palgrave Macmillan 2024
ISBN 9780262049542

Det er stadig farligt derude

(Illustration: Pixabay)

Engang var store dele af verden ukendt. Hvad kunne der gemme sig i de store have, i de mørke skove, bag de vilde klipper, ude i ørkenen og i de dybe søer? Var det farligt?

Af Kim Møller Hansen

På meget gamle landkort og søkort vrir det med uhyrer og andre fantasidyr. Datidens mennesker ville gerne forstå hele verden, også de steder hvor der endnu ikke havde været en levende sjæl fra den civiliserede verden. De var nysgerrige og brugte deres fantasi til at opfinde nye væsner. Det gav dem mere kontrol over verden og alt det, der kunne være farligt derude. Sådan er det stadig...

Mødet med The Frontier er stadig en del af den amerikanske folkesjæl

Amerikanerne har aldrig forladt fascinationen og frygten for The Frontier – dér hvor civilisationen møder den vilde natur og alle dens trusler.

Mange af nutidens myter, vandrehistorier og angst for det fremmede kan spores tilbage til dengang, da Guds Eget Land begyndte at tage form bygget på vold, gå-på-mod, drømme, opfindsomhed og en stædig kamp for overlevelse. Det, som nogen i dag også fejlagtigt vil kalde ”de gode gamle dage” – uden nødvendigvis at vide noget eksakt om dem.

The Frontier

Den uudforskede del af Vesten i USA bliver ofte omtalt som The Frontier. Dette begreb refererer til grænseområderne, hvor europæiske nybyggere endnu ikke havde bosat sig, og som blev betragtet som vilde og ukendte. I takt med den amerikanske ekspansion mod vest ændrede grænsen sig løbende. Før 1800 blev Appalacherne betragtet som grænsen. Senere blev områder vest for Mississippi-floden anset for at være en del af The West eller The Frontier.

(Illustration: Karl Egger/Pixabay)

Fortællinger om det ukendte siger en masse om vores samfund og kultur

Når man dagligt bliver konfronteret med, hvad nyhedsmediernes har valgt at dække fra den skræmmende virkelighed, der udspiller sig time for time på den anden side af Atlanten, kan man ikke lade være med at spekulere på, om der stadig findes amerikanere, som besidder bare et minimum af historisk og kulturel viden – og almindelig sund fornuft. Det gør der naturligvis. Det er blandt andre Colin Dickey et særdeles opløftende eksempel på.

I bogen *The Unidentified – Mythical Monsters, Alien Encounters, and Our Obsession with the Unexplained* forbinder Colin Dickey folkløse, kulturhistorie og psykologi i sin undersøgelse af troen på det uforklarlige. Han giver velargumenterede bud på, hvorfor mennesker er fascineret af Atlantis, Lemuria, spiritisme, kryptozoologi, ufo-bortførelser, frelsende rumbrødre, Erich von Dänikens fortids-astronaut-spekulationer, kvægmishandlinger, konspirationsteorier, Bigfoot og mange andre pseudovidenskabelige emner, og hvad disse fortællinger siger om vores samfund og kultur.

“Som alle konspirationsteorier kan fortids-astronaut-teorierne ikke bekæmpes med fakta alene, da de er produkter af tro.” – Colin Dickey

Colin Dickey skriver levende om et emne, som mange andre også har beskæftiget sig med, men han formår alligevel at sætte fortællingerne og folketroen om det ukendte ind i nye sammenhænge samt belyse og forklare dem i et historisk og kulturelt perspektiv. Lad os se nærmere på to eksempler.

(Illustration:
Yashwant
Bairwa/Pixabay)

Bortførelses-myten

Beretninger om personer, som mener, at de har været bortført af aliens, undersøgt, måske mishandlet for endelig at blive bragt tilbage til hverdagen igen, blomstrede i USA i slutningen af 1980'erne og i begyndelsen af 1990'erne.

Egentlig er der ikke noget nyt i selve fortællingen om den (typisk) hvide kvinde, der bliver bortført af fremmede. Den er bare tilpasset en anden tid.

Colin Dickey beskriver, hvordan USA faktisk har en lang tradition for sådanne historier. De kan spores tilbage til 1675, hvor nybyggere i Lancaster, Massachusetts, blev angrebet af de mennesker, som oprindeligt havde levet i tusindvis af år på det sted, som nybyggerne nu kaldte deres. Landsbyen blev brændt ned til grunden af de vilde "indianere", mange blev dræbt, og mange nybyggere, heriblandt Mary Rowlandson og hendes tre børn blev taget som gidsler.

Der blev senere betalt en løsesum for Mary Rowlandson. Hun blev frigivet og kunne fortælle sin historie i en bestseller-bog skrevet af den puritanske leder, Cotton Mather. En ny genre – bortførelses-beretninger – var dermed født.

Engang i 1800-tallet fandtes der omkring 700 bortførelses-beretninger (heraf en del fiktive) med samme grundfortælling: En hvid person fra den såkaldte civiliserede verden bliver bortført til en fremmedartet og mystisk verden, undersøgt, ydmyget og måske voldtaget. Ved tilbagekomsten er personen totalt forandret, og hverken helt hvid eller helt "indianer".

(billedcollage: Bo Møller Hansen/SUFOI Picture Library)

Kvægmishandlinger

Kvægmishandlinger (cattle mutilations) var på mode i visse kredse i USA i 1970'erne. En lang række tilsyneladende uforklarlige dødsfald og lemlæstelser af kvæg i Midtvesten fik stor opmærksomhed. Kvæg havde fået fjernet kønsorganer, ører, øjne eller andre vævsdele, ofte uden blodspor eller tegn på kamp.

Som jeg har beskrevet i bogen *Projekt UFO – tro, løgne og kold krig*, er der ikke megen mystik tilbage, når man undersøger sagerne nærmere. Fx er dødsfaldene helt naturlige, og de "kirurgiske indgreb" er udført af rovdyr m.fl. Men det generer ikke troende, der sværmer for konspirationsteorier om aliens eller hemmelige ritualer udført af satanister.

Colin Dickey beskriver i *The Unidentified – Mythical Monsters, Alien Encounters, and Our Obsession with the Unexplained*, at anmeldelserne om kvæg mishandlinger fortrinsvis kom fra små kvægfarmere eller deltidsfarmere. For dem var en enkelt død ko et stort tab.

På de store kvægfarme var man vant til, at kvæg forsvandt, eller en ko blev fundet død, og tabet var til at bære økonomisk. De små farmere derimod havde brug for en syndebuk – og det blev myndighederne. Det var selvfølgelig ”dem derinde”, der forsøgte at gøre livet surt for det hårdtarbejdende folk ude på landet. Måske var myndighederne i ledtog med aliens og hjalp dem ovenikøbet med at indsamle vævsprøver fra kvæget ved natlige raids i sorte helikoptere osv. osv.

De små farmeres mistillid til myndigheder og bureaukrati talte ind i tidens voksende mistro til autoriteter – godt hjulpet på vej af bl.a. Watergate-skandalen, en beskidt og tabt krig i Vietnam og atomulykken på Three Mile Island.

Bogen kan anbefales

The Unidentified – Mythical Monsters, Alien Encounters, and Our Obsession with the Unexplained kan varmt anbefales til alle, der ønsker en dybere forståelse af de kulturelle rødder bag fortællingerne om det ukendte.

◀ Colin Dickey er forfatter til adskillige storsælgende bogtitler, heriblandt “*Under the Eye of Power: How Fear of Secret Societies Shapes American Democracy*” (2023) og “*Ghostland: An American History in Haunted Places*” (2016).

The Unidentified – Mythical Monsters, Alien Encounters, and Our Obsession with the Unexplained

Af Colin Dickey
307 sider
Viking 2020

Læs mere:

- [Bortførelses-fabrikken afsløret!](#)
- [Dengang en god bøf var guf for aliens](#)
- [Døde dyr spøger stadig](#)
- Kim Møller Hansen: *Projekt UFO – tro, løgne og kold krig*, SUFOI 2021
- [Når angst og søgen efter mening styrer en stormagt – en anmeldelse af ”Paranormal Nation”](#)
- [Når misforståelser, medier, uvidenhed og frygt sætter dagsordenen](#)
- Åge Skjelborg: *På sporet af ufonauten*, 288 sider, Berlingske Forlag 1979

Et nyt klassisk eksempel til panik-håndbogen

C. V. Jørgensen sang om røde-russerne, der nok kommer engang, i sangen ”Costa del Sol” fra 1980. Udefrakommende trusler og utryghed skabt af det ukendte har altid været en drivende kraft bag ufo-myten. Faktisk var det frygten for, hvad russerne nu havde opfundet af ondskab, der i 1947 kickstartede ufoernes indtog i vores dagligdag.

Af Kim Møller Hansen

Den 30. oktober 1938 var der panik i luften. Den blev skabt af Orson Welles’ radiohørespil ”War of the Worlds” (Kloderne Kamp) baseret på en roman af H.G. Wells.

Hørespillet fortalte, at astronomer havde observeret en række mystiske lysekspllosioner på Mars.

Kort efter var et cylinderformet rumskib med fjendtlige marsboere landet ved Grovers Mill i New Jersey.

Fjenderne fra Mars drog med skræmmende hurtighed i krigsmaskiner gennem USA med dødsstråler og giftgas.

Giftgas og gaskak

Selv om radiohørespillet var annonceret i avisernes programoversigter — ligesom det med jævne mellemrum blev annonceret i radioen, at der var tale om et hørespil — blev mange indbyggere grebet så meget af den livagtige og meget dramatiske historie, at de gik i panik.

En kvinde var overbevist om, at hun kunne lugte giftgassen og mærke varmemstrålerne som beskrevet i radioen. En anden person blev dårlig af den indbildte giftgas.

Under udsendelsen fik politiet flere opkald fra borgere, som kunne skimte marsboerne og deres gigantiske krigsmaskiner uden for New Jersey.

Radiohørespillet beskrev marsboernes krigsmaskiner som tårnhøje, metalliske maskiner på tre insektlignende ben.

Denne beskrivelse fik skræmte indbyggere i Grovers Mill til at åbne ild mod noget stort, som svagt kunne skimtes gennem tågen, der indhyllede området denne dramatiske oktoberaften. De skydeglade og skræmte borgere punkterede dermed det lille samfunds vandtårn!

Krigsangst kan skabe ufoer

Som det fremgår af artiklen "[Panik i luften](#)", var der flere grunde til, at omkring en million lyttere blev opskræmte af fiktionen. En af årsagerne handler om frygten for en invasion.

Amerikanske borgere plejede at høre nyt ude fra den store verden, hvor Nazityskland havde annekteret Østrig i marts 1938, og Tjekkosllovakiet så ud til at blive det næste offer for den nazistiske krigsmaskine.

For hver dag, der gik, kunne amerikanske udenrigskorrespondenter i Europa berette om begivenheder, som pegede mod en kommende krig, der meget muligt kunne inddrage USA.

Luftfartsteknologien havde gjort verden mindre, så selv amerikanske borgere kunne ikke længere føle sig for sikre. En invasionsangst lurede under overfladen, og faktisk troede mange radiolyttere, at speakeren i "War of the Worlds" havde fejlfortolket marsboernes invasion.

En lytter fortalte senere: "Speakereren fortalte, at en meteor var styrtet ned fra Mars. Jeg var sikker på, at han selv troede på det, men i baghovedet havde jeg den opfattelse, at meteoren blot var camouflaget. Det var i virkeligheden et luftfartøj ligesom en zeppeliner, der lignede en meteor, og tyskerne angreb os med giftgas."

Massehysteriet kan ramme os alle

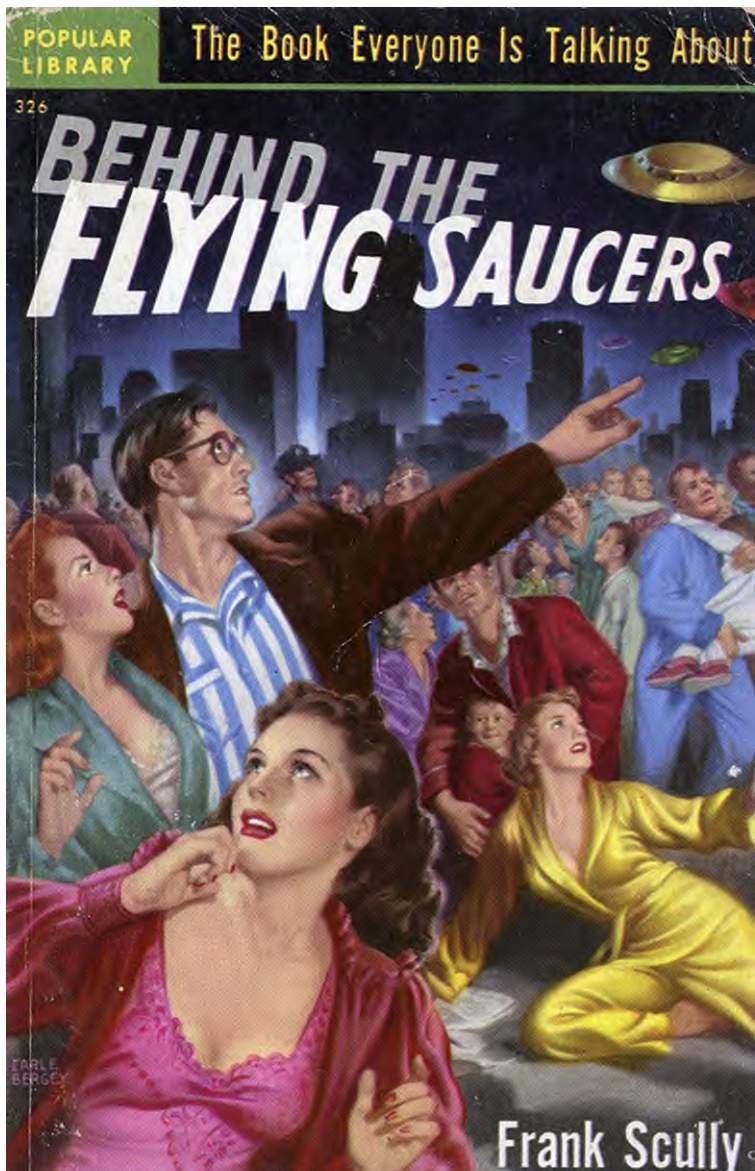
Robert E. Bartholomew er sociolog ved University of Auckland i New Zealand og er nok en af verdens førende forskere inden for den genre, som kaldes massepsykogen lidelse, et pænt udtryk for massehysteri.

Jeg har tidligere omtalt gode bogudgivelser af Robert E. Bartholomew. Se fx "Bøhmanden og andre usynlige fjender".

I 2009 skrev Bartholomew sammen med Hilary Evans *Outbreak! The Encyclopedia of Extraordinary Social Behavior*. Det er et digert værk på 765 sider udgivet af Anomalist Books.

Opslagsværket dokumenterer og analyserer systematisk usædvanlige sociale fænomener gennem historien, såsom massehysteri, kollektive illusioner, panikker, manier og sociale vildfarelser.

Værket gennemgår hundredvis af episoder fra de seneste to årtusinder — fra heksepanik og religiøse vækkelser til moderne mediomanipulation og massefænomeners psykologi.

◀ Kenneth Arnolds nu klassiske ufooplevelse fra den 24. juni 1947 fandt sted på et tidspunkt under Den Kolde Krig, hvor amerikanerne i høj grad opfattede Sovjetunionen som en trussel. Arnolds oplevelse fik massiv omtale i aviserne, hvilket i de kommende måneder fik endnu flere til at vende blikket opad og se mystiske ting. Alene i juni-juli 1947 modtog det amerikanske flyvevåben flere hundrede beretninger om flyvende tallerkener. Massiv presseomtale forstærkede angsten for det ukendte og skabte endnu flere ufooplevelser – sommerens ufobølge var sat i gang. Alt mystisk blev tolket som mulige angreb fra Sovjetunionen. Først nogle år senere blev frygten for en sovjetisk invasion afløst af en stadig stærkere tro på, at det mystiske på himlen var ikke-jordiske besøg.

(Illustration: Digital Commons@RISD)

Med tanke på drone-panikken i 2025 fristes man til at sige, at panik-håndbogen "Outbreak" nu kan udvides med endnu et eksempel på massehysteri. (Illustration: StockCake)

Droner i frygtens karrusel

Hans Jørgen Nielsen og Steffen Andersen har skrevet bogen "[Frygtens karrusel – hvordan vi er kodet til frygt, og hvor nemt det er at udnytte](#)". En tidligere udgave af bogen blev anmeldt i [UFO-Mail 269](#).

De to forfattere bruger udtrykket frygtens karrusel om den proces, hvor medier, politikere, myndigheder, organisationer og eksperter bliver ved med at holde befolkningen i en tilstand af frygt gennem overdrivelser, halve sandheder og dramatiseringer af mulige farer.

En karrusel suger os ind og fortsætter i cirkler. Medier, politikere, forskere m.fl. forstærker hinandens frygt-drevne fortællinger, så farerne i vores hverdag ofte fremstilles som større, vigtigere eller mere udbredte, end de faktisk er.

Nu er de mange formodede russiske droner blevet en del af frygtens karrusel.

Skaber krigsangsten nutidens drone-hysteri?

Skal man tro TV2-artiklen "[Mens danskerne jagtede droner, kiggede svensk politi med – her er hvad de så](#)", handler de mange observationer af droner over Danmark måske ikke så meget om russiske droner, der vil provokere, skabe angst og teste det danske beredskab, men i højere grad om fejlfortolkninger af diverse passagerfly med tændte landingslys.

Det er pløkkumuligt med det blotte øje at bedømme afstand, højde og hastighed på et lys, når det er bælgmørk nat. Når man så samtidig i medierne og på pressemøder konstant får tudet ørene fulde

med, at vi nærmest er i krig med Rusland, som trænger ind i dansk luftrum med sværme af droner, er det nærliggende at koble alle nattelys sammen med russiske droner.

Er det klogt at skyde på dronerne?

I Grovers Mill i New Jersey skød man i 1938 mod de usynlige fjender. Dengang gik det kun ud over et vandtårn, som blev gennemhullet. Men hvad nu, hvis nogen finder på at skyde efter de aktuelle droner, der måske i virkeligheden er passagerfly? Se fx videoen "[Are we seriously shooting at 'drones' that are actually passenger planes now?](#)".

Der er selvfølgelig også de sædvanlige selviscenesættende personer, som påstår, at dronerne naturligvis er besøg udefra – altså ikke fra Rusland, men endnu længere væk. Men det er en helt anden historie, som man kan læse mere om i artiklen "[Som om det ikke er slemt nok ...](#)".

Læs mere:

- [Det er stadig farligt derude](#)
- [Er dronehysteriet nået til Danmark?](#)
- [Ny whistleblower og flere droner over Danmark](#)

Du finder masser af godt læsestof i [SUFOI's webbutik](#)

